

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, те оптужени Грујић, Поповић, Кораћ, Филиповић, Славковић и Драгићевић, као и браниоци оптужених, адвокат Владимир Петровић, који се јавља за оптуженог Бранка Грујића и замењује браниоца, адвоката Илију Радуловића, те адвокат Мирослав Ђорђевић, који се јавља за оптуженог Славковић Драгана и замењује адвокате, браниоце Ђокић Драгана, Шалић Миломира и Перковић Мирослава, за оптуженог Поповић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се слажете ви са овим заменама, пошто нема колизије у одбранама.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела да Вас замолим да некако обезбедите да се сведоци и породице осећају сигурно и да не буду предмет напада или незадовољства породица оптужених. Јуче се догодило да су сведоци стајали у ходнику и наравно место сведоцима није место у ходнику, пре свега, али су онда били у ситуацији да им је пришао син оптуженог Грујића и да је била врло непријатна ситуација и да су сведоци дошли у ситуацију потпуно онако незаштићени, не знају шта да раде, немају никога да им помогне и да се некако те ситуације спрече. Сведоци збиља немају ништа ни са оптужником, ни са суђењима, они су ту да помогну судском већу да дође до чињеница и утврди истина, али овакве ситуације су стварно непријатне, па Вас молим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја молим да се то разјасни, ко је коме пришао, судија, ништа о томе нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада чујемо, син од оптуженог Грујића.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ходник је пун судске страже, шта је било, да ли се заиста нешто десило или је неко некоме пришао, шта је тачно било, ја нисам изашао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо у публици, ко је ту од родбине оптуженог Грујића?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је коме пришао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви син оптуженог? Ви сте? Дођите овде. Није тај.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ово је старији син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, други? Да ли је и други ту? Значи, није дошао данас.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је пришао, ја се извињавам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоку.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ком сведоку, ја не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дођите, ја рекох да дођете. Питаћемо га. Добар дан. Хоћете микрофон да укључите? Јесте Ви син оптуженог Грујића? Да ли има још неки брат Ваш?

Син оптуженог Грујића: Има брат, али био је јуче ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Син оптуженог Грујића: Драгољуб се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били присутни, да ли је он прилазио?

Син оптуженог Грујића: Није, никоме од ових сведока није никоме пришао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никоме није пришао?

Син оптуженог Грујића: Овде никоме, ево, ја не знам, да ли су ту ти сведоци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу.

Син оптуженог Грујића: Ето, нека кажу да ли је пришао, ком сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш брат јуче закаснио?

Син оптуженог Грујића: Није закаснио, био је у судници све време, све време је био овде, са нама и када смо излазили на паузи исто је био са нама. То сте Ви заменили некога, то је неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питаћемо сведока, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како Ви знате, извините, да је то уопште тај човек, како Ви знате ко је чији син?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се представио да је син од оптуженог?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како знате?

Син оптуженог Грујића: Ви сте направили једну велику грешку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон нисте укључили.

НАТАША КАНДИЋ: Овде има породица из Зворника, сви се они познају.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како Ви знате ко је ко?

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, пошто ја нисам била присутна, добила сам информацију од сведока који су ту били, који су били у тој ситуацији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И шта је садржина тога, шта се десило, ја нисам и даље разумео, шта је пришао, да ли је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пришао син и шта је рекао?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је било?

НАТАША КАНДИЋ: Почео је да испитује ко су они, зашто су ту, шта раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, ако Ви нисте били, Ви нисте ту информацију добили, ја сам дужна то да проверим.

Син оптуженог Грујића: Ја сам био ту све време, ја и брат. Нико није прилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Ваше породице?

Син оптуженог Грујића: Нико од наше породице, нико није закаснио, сви смо били ту у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је то онда неко други.

Син оптуженог Грујића: То је био неко други, то су они направили неку замену.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, питаћемо онда сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала. Можете да идете. Јесте Ви колега завршили консултацију? Јесте. Само да информишем. Сада сам проверила, 23. априла је Ускрс, тако да се 24. по Закону о државним празницима не ради, па ћемо померити оно, значи, на 25., 26., 27. и 28., значи уместо од понедељка, почиње од уторка, јесте, април, јер је 23. Ускрс. Значи, 25., 26., 27. и 28. април, уместо понедељка, пребацујемо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу сва ова суђења, судија од 9,30 часова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте. Сутра је последњи дан, јесте.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

Сведок АМИР ЈАКУПОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте се одазвали позиву суда. Реците нам, да ли имате неких проблема за време боравка у Београду?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам већ трећи дан данас по ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта се јуче десило? Ми смо седели ту на ходнику, момак је пришао нама, ко сте ви, шта сте, нервозно је изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко у цивилу из публике?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, на ходнику смо само били нас тројица, значи нико није из публике, одавде могу видети то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је изашао, из суднице?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ми када смо дошли, он је већ био ту у ходнику, закаснио је на суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате га?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле информација да је он син од оптуженог?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја и колега смо претпоставили шта би ко био, јер овај свет што је ту, није питао никога ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. После тога, да ли сте имали неких проблема?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, он је ходао, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ушао после у судницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На паузи, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На паузи је ушао? Добро.

Са личним подацима као у досадашњем току поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто изменило од личних података које сте дали када сте били саслушани од стране Тужиоца? Ви жите у Тузли, је ли тако?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овој адреси која је овде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте по занимању?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тренутно се бавим, приватну апотеку имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватно радите? Добро. Јесте ли можда у сродству или у завади са неким од оптужених?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранко Грујић, Бранко Поповић и ова остала четворица оптужених?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у завади? Нисте?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

Несродан, није у завади, упозорен на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа, након што је положио заклетву наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да прочитате гласно текст те заклетве ту што стоји.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се тиме изложили тешкој срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу. Значи, уколико неко питање буде било у том правцу, Ви нисте дужни да одговарате. Ви сте дали Вашу изјаву пред Државним тужиоцем Босне и Херцеговине, а саслушани сте и од стране хашких истражитеља. Јел остајете Ви при томе што сте рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можете сада укратко да нам поновите, овде се ради о оптужници којом се терете оптужени Бранко Грујић и Бранко Поповић за догађај који се десио 26.06.1992. године у Козлуку, па да нам Ви испричате, значи, мало везано за неке догађаје који су се раније догодили и нарочито са освртом на тај дан, шта се то десило у Козлуку, где сте Ви живели, какво је то било окружење у коме сте живели, какав је био национални састав становништва, како је дошло до тог одласка ових грађана из Козлука. Изволите.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да Вам кажем, пре свега, ја сам један обични грађанин који се никада нисам бавио ни политиком, нисам никада радио у једној државној фирми био сам грађанин Козлука. Шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви и тада приватно радили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало пре тог 08., 09. априла? Каква је ту била ситуација?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ми смо нормално живели у Козлуку, као и комшије наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте могли слободно да излазите?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Из Козлука нисмо могли изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, како су се дешавала ово од Бијељине и у Зворнику горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко краће време пре 08. априла или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, иза 08. априла, до оног дана када смо изашли, нико није могао од муслиманског живља из Козлука који је живео, није могао изаћи из Козлука нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то спречавао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Одмах иза Козлука и с једне и с друге стране према Зворнику и према Јањи, Бијељини, доле су биле барикаде. На тим барикада су били српски војници, полицајци, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то војска била, да ли сте Ви то могли по тим неким ознакама да их идентификујете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, обично су били грађани из одмах суседних села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то биле униформе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Резервни састав полиције и територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви познавали те, пошто су комшије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су, значи, били на тим барикадама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је било са Вама, да ли сте радили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То што сам имао залиха робе, то је већ потрошено. Нисам могао ићи нигде да набављам робу, да купујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу грађани радили, ови што су радили по државним фирмама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, они су добили отказе у фирмама. Једно време су ишли само да се јављају. Касније нису могли никако ни изаћи, нити су смели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви могли да изађете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам стицајем околности, ја сам два пута само изашао из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам опишете како је то било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Први пут сам изашао уз пропусницу, или како да назовем, дозволу од Марка Пејића, јер сам лично са својим камионом одвезао у штаб горе у «Стандард» киселу воду, сокове и јаја са фарме која је била доле у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Марка Пејића? Ко је то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он нам је, када нам је дошао, у почетку, представио као високи официр и да је командант територијалне одбране општине Зворник и видео сам га пет-шест пута у Козлуку на састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам опишете тог човека, да ли је то неки млађи, старији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тај човек по мени је изгледао као официр, увек је кратко ошишан, избријан, униформу је носио, тробу официрску и увек је на руци носио хеклер онај, као пиштољ некакав, дужи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му име знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он је се нама представио и прочитао сам то на пропусници. Та пропусница је изгледала као визит карта једна, прочитао сам ту, јер се читко потписао и печат је био доле од територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да погледате овде у овим редовима, да ли познајете тог и још неког човека, ако евентуално познајете.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Једино ову двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које познајете'?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам председника општине, Бранка Грујића и Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Марко Павловић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем, официр тај који је дошао и представио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га препознајете овде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Овај у ћошку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је то тај који Вам је дао пропусницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, Пејић? Пејић или Павловић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да сведок након што се окренуо према оптуженима, показује на Грујић Бранка и Поповић Бранка – овде оптужене, објашњавајући да оптуженог Поповић Бранка означава као лице кога он зна као Марко Павловић и о коме је претходно говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли Пејић? Да ли је био и неки Пејић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пејић се касније појављује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите. Када се он то Вама представио тај Павловић? Ко ме?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, једне прилике сам био, у почетку су они тражили када је долазио тамо, ја сам као и сви грађани, долази доле у Месни уред, где је била канцеларија од Фадила да информације, шта ће бити, шта се дешава, ово-оно и једне прилике сам био када је и некакав састанак, нешто је било и он је тада се и представио, у просторијама, у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просторијама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У Козлуку, где је био код КУД-а су то просторије, канцеларије биле, то је у задружној тој авлији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задружној авлији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то био састанак, да ли се сећате и када је био?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, први је од тих официра који се представио и долазио, обично је био разговор, сводио се о суживоту, о предавању наоружања, увео нам је као неки дневник да водимо, доле људи у тим, назовимо Кризни штаб, да се води евиденција ко долази, а да није мештанин Козлука, да се све ту пријављује, чим неко дође са стране да се назову и тада сам први пут упознао господина. Тада у упознавању, Фадил је рекао, ово је један наш приватник, ми имамо сокова, ми имамо, овога, онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ту робу набављали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, те сокове и киселу сам товарио из фабрике киселе воде из «Витинке», а јаја сам натоварио са фарме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да се временски одредимо. Значи, први пут када сте га видели на том састанку, о чему је била прича, о суживоту или о предаји оружја?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Прво суживот, ја сам једно четири-пет пута лично био на тим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, обични грађанин ради информације и обично долазило је ту више света. Било је ту обично двадесет-тридесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били члан Кризног штаба?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У почетку су били само мештани Козлука, да би касније долазили мештани и суседних села, из Скочића, из Шепка, по пар људи, четири-пет људи из сваког места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На те састанке?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били члан Кризног штаба?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја нисам био члан, али сам био, ето ту, некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде рекли да сте били члан, има Вас тамо на оном списку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, двадесетак људи ту је било, ја кажем није никакав члан, штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте били активнији, да кажем, од неких других грађана Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, пошто је моја кућа уз главну улицу, сав свет се повукао у следећу улицу, ону до, јер пролазиле су кроз Козлук разне војске, пуцале, ово-оно, тако да се ја нисам осећао безбедним у својој кући, па сам често пута био ту уз Фадила, осећао сам некакву сигурност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, у Месној заједници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, не по некаквој функцији да сам ту био, него, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седиште Месне заједнице, где је било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У центру Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ту у задружној авлији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу где је Дом културе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, уз Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз Дом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, како је дошло до тог да Ви носите ту киселу воду и још то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На том састанку, Фадил је разговарао о суживоту заједничком, шта треба ево да урадимо, јер ми се покорајемо, желимо да останемо у својим кућама, нећемо нигде да се померимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике? После 08. априла или када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике, тако, после 08. априла, не могу Вам тачно рећи датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то можда било на оном митингу мира или раније или касније, онај проглас од 05. априла, да ли се сећате тога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тај проглас ће бити отприлике и задњих тих, после прогласа је предавање наоружања. Значи, то би могло бити пре 08. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре предаје наоружања или после?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам возио, значи, тачно на датум када смо предали наоружање, ја сам возио ту киселу воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел могуће да је то било 16. априла? Ми овде имамо ту листу оружја које су предали грађани Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, то је 16. априла, тачно када сам ја прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до Вашег ангажовања да Ви то урадите? Испричајте нам мало.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја се нисам ту ни добровољно јавио, ја сам се чак то уплашио и нисам хтео да идем. Зашто сам се, уплашио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то Фадил рекао или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил је то предложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је био и овај Марко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте и он је рекао, па, зашто не смеш, ја кажем, не смем, плашим се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изађете из Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. И сећам се врло добро када сам то прошао уз пропусницу до Каракаја горе где сам одвезао, било је најмање тридесет барикада, најмање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је дао пропусницу тај Марко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, зато што ћу ја довући сокове те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, како, он је то потписао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки печат?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте печат био територијалне одбране, извадио из ташне своје и лично када сам довезао горе, наишао сам на где се то наоружавање истовара, од полиције, баш сам ту у «Стандарду», од полиције ловачко наоружање и опет сам видео господина Паловића и каже он мени: ето видш да ти се ништа није десило и да си сигуран дошао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то она индустрија зона Каракај где су оне индустријске фабрике?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се ту задржали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пет минута, десет, колико је то могло да се истовари и вратио сам се у Козлук и више никада нисам ни изашао до 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било једанпут?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други пут?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Други пут сам према Скочићу доле, када је пуцњаве се дешавале доле и тада је дошао, Фадил је био у тој групи и био је Бошко Милић, да се види доле зашто је та пуцњава, ко је, шта је разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је могло бити пре априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог 08. априла?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, не, отприлике можда тако, пре 08. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре него што је започео рат?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тада није с нама, само значи смо били ми цивилне структуре. Сада да ме вежете за датум, ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора датум, месец ако можете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Барикаде су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ су биле барикаде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Барикаде су биле и тада сам исто видео, значи, према Јањи, Бијељини доле тај део, барикаде. И тада нисмо успели доћи до доле места, нису дали ови, мада је имао доста утицај Бошко Милић да се то прође, доле да се види разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био директор, је ли тако?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пре рата, чини ми се «Дрине транс» не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, шта је био?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? И шта је, то када сте изашли, колико је то трајало, како се то одвијало?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пола сата, максимално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте онда?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вратио се у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте се?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када, кажете да се појављује тај Пејић, ко је то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, разне су те војске долазиле у Козлук. Једни су покушали да пљачкају, једни су покушали, али имали смо пуно среће, да се није пуно тога десило. По сазнању, после рата, у другим местима, шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам се тај Пејић представио? Ко га је довео? Да ли је дошао сам или са неким или како?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, долазили су обично четири-пет њих доле у Козлук. Долазили су, обично са Фадилом разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај Пејић? Да ли се Ви сећате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У униформи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, низак?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Висок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада са њим лично разговарали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је он нешто наређивао, причао, да је он ту нешто важан, да он нешто ту преговара, разговара са Фадилом или нешто?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно они су разговарали. Фадил је увек после некаквих тих примања, да кажем, војних делегација, општинских делегација, обично је дошао народу да објасни шта је договорано, шта је договорано, шта се причало и тако. Ја, по сазнањима, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то биле приче, разговори, шта би Вам он то преносио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ми нисмо избора, значи имали после овог митинга, када је долазио овај из Тузле, Качавенда и ефендија, када је и господин

Грујић био долазио. Тада је дошао комплетан Шепак и Скочић у Козлук, тада је било пуно света.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они дошли, да ли пре митинга?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, пре митинга, они су били отприлике једно два дана у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су дошли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Из безбедоносних разлога, зато што се то пуцало на све стране, изнад Козлука одмах се пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је био фронт далеко од Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, мени се чини да је то било сто метара, тако близу, пуцало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко је пуцао? Како Вам је то изгледало? Ко се то борио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја то нисам могао видети ко је пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали, ко се борио? Из којих места је допирала та пуцњава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У првом маху то је било, по мени, по мом мишљењу, то је било застрашивање, да ли неко од нас нема наоружање, да неће узвратити ту палбу. То је било прво застрашивање. Значи, ту по мом личном мишљењу, нису биле никакве борбе, никакве борбе, некаквих двеју страна, то је само било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У одређеном периоду или све ово време до 26. јуна?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Више, више пута. Уствари, имали смо, да назовем, док смо били у Козлуку, имали смо за 01. мај страшне пуцњавае, где су улетели тенкови, војска је пуцала по кућама, крововима. Две-три куће су запањене у Козлуку. Значи, тенкови су ушли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. маја?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Иза 01. маја и 26. ујутру у пет сати. Тада сам ја био доле у том Кризном штабу и та пуцњава је трајала отприлике око сат времена, тај дан када ћемо се иселити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи, уствари?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се стварно извињавам, ја бих молио да сведок каже шта је било. Мени се чини, да уз сво поштовање, да Ви благо сугеришете шта ће рећи. Он каже то јутро, а Ви га исправљате, те ноћи.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пет сати није ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пет ујутру?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је трајало, отприлике, сат, сат и по времена и ми смо ту залегли, ту су стакла пуцала, ломила се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били у пет ујутру?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Био сам у тим канцеларијама. И дошао је полицајац један и тражио је Фадила Бањановића. Међутим, Фадил није ту спавао уопште, нити је био присутан, јер имао је некакве дојаве да ће му се нешто десити. Те дојаве је

имао од некаквих људи српске националности, да га неко тражи, тако да је пар људи само знало где је он био. И рекли су да у року од петнаест минута да он мора доћи, доле у станицу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то дошао у Ваш тај, кажете, Кризни штаб?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српски полицајци, одакле?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Не познајем ја те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису из Ваше станице полицијске?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нису, тог момента, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су однекле дошли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мада су и касније када је престала та пуцњава, када смо ми изашли, био је и резервни састав и полиције и мештана и територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на улици?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, колико рекосте да је трајало, сат?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике, сат, сат и по времена, та пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда десило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта се десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су рекли да мора за петнаест минута да дође?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам, пошто сам знао где је Фадил, ја сам отишао по Фадила и рекли су да дођемо у станицу милиције доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га нашли? Да ли сте Ви лично ишли по њега?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, лично, код Хајре у кући овог једног и Сафије и отишао сам по њега и довезао га доле пред станицу милиције у Козлуку. То је, отприлике, било седам, пола осам, око седам сати. Он је прво у канцеларију тамо узео те свеске, спискове, јер ми смо морали да водимо комплетно спискове ко је имао у Козлуку, ко је са стране и он је мислио да је нешто око тога, да је проблем, да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали зашто га они зову?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, тог момента, не. И када је било, ми смо дошли пред полицију, доле у станицу милиције. Већ је била делегација општине Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Био је Брано Грујић и овај Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, у полицијској станици или испред?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На спрату у полицијској станици и било је у униформи војника горе на спрату, пет, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам шта се дешава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И Фадил је ушао тамо унутра. Ја сам остао испред, јер смо се уплашили. Хоћу ли овде остати, он каже, уђи и стани тамо у ћошак. Стао сам и господин Грујић нам је изјавио да више, јер Фадил је имао више састанака са њима. Нисам на тим састанцима присуствовао, некаквим договорима, али сам чуо од Фадила касније, јер кажем, он је обавештавао грађане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само кратко да направимо један пресек за Грујића. Ви кажете ту сте га видели. Колико сте га још пута и да ли сте га виђали још у Козлуку, Ви лично?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ово је четврти пут у животу да га видим данас, четврти пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када је био трећи? Тог јутра?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте га још пре тога видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Видео га на скупном митингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте причали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тај дан сам га два пута видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно када су попови били?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га видели тог дана? Шта је радио тог дана када су били ти попови?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам, ми смо увек ишли, опет понављамо, суживот, да желимо живети скупа. Фадил је рекао да требало би ручак припремити, да им ти гости наши једу, тако да је моја мајка лично била задужена да направи ручак и ја нисам чуо све на митингу шта је се разговарало, али у задружној авлији сам, постављени су били столови, где су они сви ту сели и јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ако можете, мало гласније. Значи, ту је био ручак, да ли је био ту Грујић на ручку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био, можда, Марко Павловић, јел био још неко, Пејић или ко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам Марка Павловића то јутро видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо о митингу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О том ручку? Да ли је био тај митинг код џамије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, испред џамије, ту је направљена бина једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је после митинга био ручак или када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: После митинга, после митинга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да нешто Брано прича тога дана, Грујић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем, ја сам био код куће док сам нашао тамо, мајци помогао, шта ја знам и ја сам ту донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте га видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте и био сам, значи, нисам седео за столом, али сам био тамо у неком ћошку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га други пут, кажете, тога дана видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Долазио је два пута и негде ишао с аутом, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је возио некога негде, можда? Да ли знате, да ли је неком позлило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да ли је се једна жена породила, да ли је некеме било зло, знам да је једна у Лозницу одвежена жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то он ишао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, јесте, одлазио и долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поново се вратио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, али ја ту нисам, то сам тек на крају видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли сте Ви чули или не на митингу ко је причао, то испред џамије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем, био сам можда пар минута, па сам отишао да видим код куће, треба ли шта још, ово, оно, знам да је говорио Качавенда, да је Лугавић, знам по каснијем разговору да је био доктор Јелкић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте лично слушали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мало сам можда слушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је говорио тај Качавенда?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта је говорио, проблем је наш био увек и кажем Вам и понављам сто пута, само да опстанемо ту, да се не померамо, да нећемо нигде да идемо са својих огњишта, да све опције прихватамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се вратимо сада на тај 26. Кажете, седам, пола осам, и Ви сада долазите у полицијску станицу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, на спрату горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се и Ви пењете на спрат?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Фадил?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У једном моменту ја сам био, Фадил је ушао унутра, ја сам остао и онда ја сам се уплашио и онда ушао сам и ја после и чуо сам лично где је господин Грујић наредио или рекао Фадилу да више нам не гарантује безбедност и да у року од сат времена морамо да се иселимо. А и пре тих дана, опет Вам понављам, пуцњаве су се све више и јаче су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био још у тој просторији где је био Фадил и када је то рекао Грујић? Да ли је био и Мијатовић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте и Мијатовић је био и рекао сам још, било је у војним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих војника?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу исто били у тој просторији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицијској станици?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Ја сам онда изашао, Фадил је још остао пар минута са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Мијатовић нешто причао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Са Фадилом јесте, а кажем, нисам био толико близу да бих чуо шта причају. Отприлике, то није био разговор да се седи, то је у стојећем ставу они су разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је деловао Грујић када је то рекао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, по мени, био је изгубљен, онако као затечен и он оваквим стањем, није му јасно, то је моје лично мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је Фадил нешто са њим полемисао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно, ја нисам чуо шта су полемисали, али чини ми се, једног момента, као нешто сам чуо, у том смислу, није ово требало да се деси, нема разлога да се ми померамо, ништа се није десило од грађана Козлука, да би ми нешто, револт некакав изазвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да ви нешто нисте?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких борби у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем, два пута су биле те пуцњаве и један разлог је био, ти српски полицајци су рекли да је то јутро рањен Јово, комшија и као

«зелене беретке» су дошле у Козлук, међутим, ми смо то касније, сада после рата и сазнали, ко је, зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да су дошле «зелене беретке»?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Резервни састав те полиције у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у тим данима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пре пуцњаве, јесте, пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рањен тај комшија Јово?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Они су рекли да је неко бацио бомбу на њега, значи, ја лично нисам видео Јову, ни рањеног, ни то, него по њиховој причи да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када су биле те пуцњаве, кажете, ту, уочи тог Вашег одласка из места, јесте Ви видели некада ко пуца?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, пуцала је та војска која је ушла у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су баш улазили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тенкови су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су могли да прођу барикаде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како ја то могу да видим, када не могу да дођем до барикада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнавали, јесте се жалили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Једна је то војска све била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна војска?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада стоје барикаде, па јесу то исти ти са барикада улазили, јесте се интересовали или су то неки други који уђу, па прођу кроз барикаде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем Вам, то јутро када је пуцњава била и када ћемо изаћи, било је мештана, комшија наших првих у униформама, када смо се ми иселили тај дан. Значи, у униформама, са наоружањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су претходно, јесу били мештани ту, живели са вама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају, јуну, или су се они мобилисали, па су отишли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када је нама одузет, резервни састав полиције је постојао, значи, били су и Муслимани и Срби. Муслиманима је одузето наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ово у априлу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Наоружање је само остало код резервног састава полиције. Један период су ишли од улице до улице, обилазили свет, као да се ништа не сме десити, неће се ништа дешавати и то је отприлике, Фадил инсистирао на тим састанцима, разговорима са тим војскама што су долазиле, представницима општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то причате о тој полицији српској, управо у тој згради где сте тог јутра били?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, нису ти били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су неки други?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Полиција ова што је била ту, то су мештани Козлука, мештани Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, малопре поменусте исто да су тог јутра, 26. исто били неки мештани? Који су то били, у униформама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мештани Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у униформама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У униформама, значи, не у цивилу, није носио у цивилу пушку, него у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војној униформи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их пре тога виђали ту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, били су у Козлуку ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, само отприлике што је се, пола света из Козлука је изашло, пола света и отприлике и добар део српског тог живља, жене, деца, да су само остали мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је национални састав био?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, можда једно 80% Муслимана, а 20% Срба у самом Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У самом центру?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, добро, Ви кажете, изашли сте, нисте чули шта је Мијатовић причао? Ко је био тај Мијатовић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Верујте не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате функцију, да ли сте га Ви виђали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем, нисам имао потребе да се дружим са тим људима, радио сам приватно. Никада се нисам бавио политиком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали, када је ушао да је то Мијатовић? Ко је то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, сазнао сам касније од Фадила, ко је, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали сте њега?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Разумете, Фадил све што је се дешавало, он је одмах излазио у народ, јавно и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тог Мијатовића нисте раније знали, на којој функцији, шта?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Брану Грујића, јесте знали пре тог митинга код џамије, кажете видели сте га?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, то је први пут када сам га видео и после сам га још видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га, а јесте чули да постоји такав човек?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, шта је он?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се да је исто приватно радио, да је био директор, чини ми се, «05. јула», мислим нисам никада пре рата имао потребе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник општине?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У дешавањима тим, Брано Грујић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то неко рекао или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то је обично, кажем Вам, све што се дешава на састанку, Фадил је понављао, узео мегафон и народу, десило се то, ишли смо, преговарали, немој да се секирате, неће нас нико дирати, нећемо се нигде померати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се вратимо на оно. Ви нисте чули Мијатовић шта је рекао тог јутра и онда?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не. Ја сам изашао доле у ауто. Фадил је можда још максимално пет минута остао иза. Ми смо одмах кренули да народ обавестимо да треба да се селимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ишао да обавештава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ишло нас је, сви смо, ја сам ишао своју родбину да сакупљам, тетке, стрине, брата, отац и мајка су ми већ пре изашли. Међутим, поново су улетели тенкови, то је настао хаос, пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су улетели тенкови?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, временски можда око осам сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике, ја сам видео четири тенка, два су била на центру, један је био према Малешиху, а други на уласку у Козлук од Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске, да ли је било полиције, да ли је било људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пуно је било наоружаних војника, разних тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били размештени?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам чуо питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су размештени били ти војници, који су?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: По свим улицама и по сокацима у Козлуку, све је било доста наоружаних војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и полицајаца или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У разним униформама, и полицајаца, и кажем Вам, мештана са наоружањем, у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу до тог дана ти мештани носили наоружање или не, ти Срби, мештани?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, јесу, јесу, они су претежно, значи, били у војној полицији, у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији седели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тог јутра су се исто појавили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле маскирне, војне униформе или полицијске?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Онај резервни састав полиције што је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервна полиција?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих униформисаних?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, можда мештана око двадесетак, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештана, а укупно то, кажете, по улицама, сокацима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пуно је било, дупло више него нас тог момента што нас је било цивила у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада, Ви сте, значи, на неки начин, први добили ту информацију. Како Ви објашњавате тим мештанима, које обавештавате, шта?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, Фадил је узео микрофон и са аутом ми смо ишли и рекао да смо се договорили на састанку да идемо према Лозници, да ћемо ићи за

Мађарску, тако је договорено, у другу државу. Уствари, тог момента баш није био сигуран, углавном рекао да идемо и да ћемо бити безбедно сви одвежени тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко мегафон?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил је имао мегафон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је тај мегафон?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја мислим да је то из ватрогасне јединице, јер је ту одмах поред биле просторије Ватрогасног друштва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су људи то прихватили, мештани?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како су прихватили? Па, да Вам кажем, панично, свет се онај успаничио, међутим, тог момента када је нама речено, рекли су даће нам сат времена рока. Међутим, није ни сат прошао, поново је та војска упала, све то, пуцњава, рањавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам мало опишите. Кажете, дошли су тенкови?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ти војници? Да ли се пуцало у тај први мах или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није се по народу пуцало, него се пуцало, ето, да се застраши, да се по кућама, по крововима, по стаклима, прозорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко повређен од грађана?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, Галиб Хацић је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели тај моменат?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Лично нисам видео, лично нисам видео, али сам после видео Галиба и тада је дошао доктор овај наш да нам пружи помоћ, да га превије. Касније, тог момента, нисам ништа лично видео да је неко малтретиран, лично, али касније, у сазнању када смо дошли на Палић, тамо када је свет причао, ударио га, малтретирао га, тражио паре, злато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко ударао, малтретирао лично?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Лично ме није ударио, али ме јесте један војник, не знам ни ко је, ни шта је, јесте ме, када је то, вероватно је тог момента, када је рањен Галиб, ја сам био од тог места удаљен једно двеста метара. Доле је настала паника, ти који су ближе ми куће били, у задружној тој авлији, они су већ међу, речено је да се мора доћи у задружну авлију, да се понесе само једна кесица од личних ствари и тада је настала паника доле и вриска и галама и тај војник јесте ме само прислонио уза зид, са аутоматом, мене лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је сада то трајало? Ви крећете, кажете, по месту да обавештавате Вашу родбину, да скупљате и то и где долазите, шта се даље догађа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сав свет је морао доћи у задружну авлију ту, то је био један велики простор ту. Колико је трајало то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је трајало то скупљање, да ли је било времена?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није било времена, максимално смо од, како смо обавештени, једно сат и по, сав свет је био максимално од оне секунде када је свет био обавештен, значи, био је већ ту у задружној авлији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, могли сте једну кесу, ко је рекао да можете само једну кесу са стварима да понесете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, Фадилу су рекли, ја нисам лично ја чуо, Фадилу су рекли, Фадил је носио ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви понели од ствари, шта сте могли да понесете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја лично? Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали новца, неки накит, нешто, злато?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте оставили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ако хоћете једно моје мишљење о свему овоме. Ја уопште нисам веровао да ћемо ми, да ћемо остати живи, да ћемо лично доћи до Мађарске, то је моје лично мишљење било и плашио сам се, ако имам новац уз себе, да ћу бити малтретиран, тући, дај још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте то сакрили негде у кући?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Остало је то, то није ни битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је остало, значи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Све је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте мислили да ћете да се вратите или мислили сте да нећете преживати?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам толико био преплашен, да уопште нисам размишљао шта би могао ја да размишљам шта ће да се деси за пет дана, нисам могао да размишљам шта ће бити за минут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада са том кесом долазите, са тим, ко је имао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Дошао је доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У авлију, ту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ту су морали да се праве спискови. Задружна авлија је доле широк један подијум, паркинг велики, и свако је морао проћи, пут се ту сужавао и тамо сто је био један. На том столу је свако морао да се потпише, списак је се правио, свих који су улазили у аутобусе, у камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио списак?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, некакви људи које ја не познајем. Ја нисам био, значи, потписао сам се међу задњима. Отишао сам до куће да узмем неке ствари, уствари моја кућа је удаљена од те задружне авлије једно петсто метара, петсто метара, ја нисам могао доћи ни до куће. Ја сам лично, увек сам носио документа своја са собом, пасош, није ми брат понео пасош који сам поседовао и покушао сам, када сам рекао Фадилу да имам још неке хране да понесем за свет он је упитао тамо те офицере који су били и они су дозволили да одем кући, да упалим камион, па сам утоварио још некакве хране и тада сам редом делио, и војсци тој која је била и народу из Козлука и свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је те спискове неко куцао на машини? Да ли можете да погледате овде да видите, да ли је можда то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније сам видео те спискове, када смо прешли тек у Лозницу, да су спискови откуцани и да има прилог списка да ми добровољно напуштамо и да остављамо своју имовину, добровољно, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да погледате овде, да ли је то.

Констатује се да се сведоку показује списак лица која се организовано исељавају из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, можете да приђете. Ми овде имамо списак, па поред имена, број чланова фамилије, али овде немамо потписе. Да ли је то, то су ти спискови? Значи, свако је потписивао. Да ли је потписивао свако или само представник фамилије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или само представник фамилије или сваки човек?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сваки човек је морао да се потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, малолетна лица?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ко није знао да пише, нормално потписао је члан породице, али то Вам могу рећи, јер значи ја нисам био присутан када је сваки ту потписивао, него када сам ја дошао међу задњима на ред, и ја сам то потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда овде објашњавате да је овде списак, на пример, Мархошевић Вехиб, па број чланова, девет, па само једна линија за потпис, па онда Пекмезовић Смајо, два, па једна линија?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја Вам кажем, ја сам лично за себе потписао. Од ужих чланова породице, са мном је био брат, значи био је пунолетан, знао је се потписати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он се потписао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, за себе, значи, ја претпостављам, нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су други, али Ви сте се потписали лично?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је од Ваше породице кренуо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем Вам, ја и брат од ужих чланова породице, из куће, а родитељи су ми пре отишли, пре на месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су отишли родитељи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, како су, једне прилике дошао је некакав официр, чини ми се из Лознице, тако је се представио и требало му је, донео је доста динара. Међутим, ја сам радио приватно, имао сам марака и питао је да ли имам марака, кажем, имам, он ће теби дати динаре. Ја кажем, не треба да ми да динаре, нека ми оца и мајку превезе у Лозницу или до Шапца, тамо имам фамилије и тако да ми је тај човек, никада му нисам знао ни имена ни презимена, у униформи, превезао оца и мајку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је дошао из Србије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте превезли родитеље, када је то било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја лично се нисам осећао безбедно, плашио сам се за родитеље. На крају сам и ја тражио некакву ту везу да пробам и ја за себе и за брата да платим, да се из Козлука да ме према Србији одвезу. Нисам могао да нађем везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то већ било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је већ било при крају можда, у јуну, почетком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтели сте да одете тамо где су Вам родитељи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Више тај притисак, ту изолацију нисам могао да замислим, да не могу да изађем из Козлука, да не могу да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, Ви сте потписали тај списак и онда сте улазили у те?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то били аутобуси?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Аутобуси од «Дрине транс», из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Зворника?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, а камиони су били од «Вихора транспорт» из Зворника, из Каракаја

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било аутобуса, колико, да ли се сећате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Аутобуса је више било него камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и неких путничких аута?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Два путничка аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били још неки људи, осим из Козлука, још из неког другог места?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је из Дивича мало света и чини ми се из, колико се сећам по оним списковима што смо ми правили тамо, јер смо морали сваки дан да евидентирамо ако би неко случајно дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, ко би дошао, није могао доћи у задње време нико, ни жене, ни деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ти Дивичани раније дошли или пре?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, када је се десио у Зворнику пад Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су били ту код вас?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, били у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су још нека села кренула са вама или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кренуо је добар свет са Скочића и са Шепка један део мали свет који је остао у Козлуку, после оног митинга није хтео ни да се врати на Шепак, значи један део мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има од Козлука до Скочића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, једно четири-пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су ти из Скочића дошли, пошто кажете да су 26. кренули са вама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем, Фадилу су обећали да ћемо ми прећи сигурно, да нас неће нико одвести нигде, ни у логор, ни ово, ни оно, и свет тај, пар људи који су били ту Скочићана у Козлуку, на Фадила су да проба да и Скочићани дођу у Козлук, да иду скупа са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Вама причао Фадил или Ви лично знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, чуо сам од Фадила и од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало нам то појасните за Скочић. Шта сте чули везано за Скочић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да се и они прикључе нама у ову колону тај свет са Скочића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да треба да се прикључи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. А и не знам стварно како је дошло до тога, преко кога је, ко је отишао у Скочић да скупи тај свет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел било времена да они?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је било максимално једно пола сата и ту смо, ми смо били сви већ у аутобусима, када су они дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете, када су то Фадилу обећали? Ово што сте пре тога рекли, обећали су да ћемо ићи, уопште да ћете ићи, то ми није јасно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јутро?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То јутро. Јер, ми ни једног момента нисмо размишљали да напустимо своје куће, зашто, куда би да идемо од своје куће, ту сам живео, радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре кажете да сте Ви на крају под притиском хтели да одете, сада ми то мало није јасно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Разумете, нисам ја то желео, али када се већ дешава, притисак сваки дан, пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била Ваша жеља, него?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кућу да ти пљачка, отме ти ауто, малтретира ти породицу, шта би Ви на крају требали да урадите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто морамо то да Вас питамо, да бисмо утврдили истину овде, значи, зато што оптужени кажу да сте ви добровољно отишли, због тога Вас питамо.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Добровољно би било ако ја узмем своју кесу, своје паре и седнем фино на аутобус или у свој ауто који сам поседовао, два аута мала, камион и добровољно да одем у Лозницу, у Шабац, то би било добровољно. Ако је неко припремио аутобуси долазе у року од петнаест минута, камиони, не би ја рекао да је то добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, морам да Вам предочим. Они кажу да сте ви били припремљени, да сте ви знали, да то за вас није било изненађење, у том смислу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, не. То је се све десило до кретања аутобуса, максимално три сата, временски, све то време, укупно, значи, од обавештавања, од прављења, можда и четири, евентуално, спискова, да смо ми већ кренули према Бијељини и Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав вам је био пут?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја сам лично био у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у једном аутобусу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали пратњу неку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја мислим, нисам видео, отприлике био сам негде на средини у аутобусу, мислим да је постојало некакво возило испред и иза, али у сваком аутобусу су били по два полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се понашали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, мене лично нико, значи, ја нисам могао све ни да видим у другим аутобусима шта се дешавало, али касније ћемо сазнати, да је тражен новац, да је тражено злато, да су жене поједине мајке прегледане, на један ружан начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И у Козлуку и успут у аутобусу, успут, значи, ја лично то нисам видео, али сазнајем касније када ћемо доћи већ, други, трећи дан према Палићу горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било сати када сте кренули из Козлука, да ли знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, значи могло је бити око дванаест, један сат, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Креће та колона?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте до Шепка ишли, до моста?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: До Шепка, до моста и ту је колона мало застала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте прошли до Шепка, да ли сте успут нешто видели чудно или је било уобичајено?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Биле су барикаде, све је било са стране војска, целом дужином пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: До Шепка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неких проблема успут, од тих околних или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се да је све то било расчишћено, да је припремљено, да је све, није било задржавања на тим барикадама, као када сам тај пут ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви сада, ја се враћам, јесте Ви питали Фадила, како ћемо ми да идемо, ко ће то да организује за тако кратко време, јел неко поменуо, Брано, нешто аутобуси, то је велика организација потребна за тако пуно људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Немамо ми шта да питамо, када су већ аутобуси дошли и значи, већ је то све спремљено, све је организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошли у односу на оно када Ви излазите, па идете да скупљате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У року од двадесет минута, све, а речено нам је за сат времена да морамо да обавестимо свет да се спакујемо, сат, два, максимално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је реаговао свет када Ви долазите и кажете идемо, да ли су били зачуђени, изненађени или су припремљени?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Те сцене, то нема ни у филмовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте да нам то опишете мало.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Свет је панично, било је доста непокретног света, у деку га носе, у колицима, народ је пустио већ стоку, краве, овце, псе. То је тако језиво изгледало, да су те животиње знале да се нешто дешава, животиње су знале, да су урликале, завијале, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је остао неко у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тог момента ми нисмо, ми нисмо, касније када је почело пребројавање, где је овај, где је онај, од родитеља касније сазнајемо да је отприлике око, можда једно између двадесет, двадесетпет мештана остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису хтели или нисте могли да их поведете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не знам ја то. Међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте после сазнали, да ли они нису желели да оду или нису могли или су били?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније сазнајемо да имате двојицу живих сведока који су остали живи, који су прошли логоре и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали су тамо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Остали су иза нас у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, мештани Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате имена?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ви то можете сазнати ко је био у логору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Бошњаци?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Бошњаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су били, у ком логору?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, били су у Зворнику и из Зворника су пребачни у Батковиће. Из Батковића, један од те двојице је замењен, а један је у, лично сам од њега чуо, да је у, док је био у Батковићима, ишао је тамо у радни вод, брао шљиве и у некаквој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај логор за размену у Батковићима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Да је тамо приликом, на линијама копања ровова, да се десила некаква борба, офанзива и да су они успели побећи, прећи за Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај први, шта рекосте за њега?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он је размењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је размењен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Из Батковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се после вратио? Шта су Вам они причали? Они су хтели да остану у Козлуку? Јесу они хтели да остану, када сте Ви 26. отишли? Како је дошло до тога да остану?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, доста света је се уплашило, разумете, ја Вам кажем, ја ретко нисам спавао никако у својој кући, зато што ми је кућа уз главну улицу, пуца се, излози су нам били поразбијани на радњи. Кроз целу кућу је метак прошао, тако да сам ја спавао код фамилије, не уз улицу главну, него неке тамо споредне улице из тих разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су Вам они испричали? Они су остали, Ви сте отишли, шта се са њима десило, како су доспели у логор и када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мислим, вероватно Ви имате те људе, на списку, Ви сте требали те људе потражити лично, јер не знам да ли ја њихова мишљења и моја запажања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су Вам рекли, ако хоћете да нам кажете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, овај један човек заробљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, одмах после или касније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Можда једно три-четири дана иза нас, заробљен и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, срећа његова да га је заробио тај некакав познаник, који су скупа радили и да није на лицу места убијен, тако да је одвежен у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: А овај други, исто тако, он је исто га је познаник из Козлука нашао и одвезао, у Козлуку га је нашао и одвео га у станицу полиције исто. Процедура је отприлике ишла у Зворник идеш, па из Зворника идеш за Батковиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Батковиће?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да. Значи, то је прича тих људи које сам ја лично са њима контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, кажете, двадесетак је остало када сте после то пребројавали се, шта је са њима било? Да ли сте чули за њихову судбину?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја могу да претпоставим, ја нисам ни видео, ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, касније, да ли сте чули шта је било са тим људима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Један од тих у прошлој години је била сахрана момка једног који је нестао, док смо ми још били у Козлуку, момак је, претпостављам, ишао улицом и нестао је, дете можда седамнаест година и тек је сада у овим ексхумацијама нађен и идентификован и тек је сахрањен сада тај момак. Значи, од тих свих двадесет и нешто људи што је nestало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кажете, дођете до моста шепачког и шта се ту дешава? Како сте прешли границу? Како је то изгледало?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Прешли смо преко моста и ту већ колона стаје. Шта се дешава, паника опет, јер смо мислили, кажем Вам, ја лично нисам мислио да ћемо ово што је било да ће бити, да ћемо доћи без неког раздвајања, без нешто и ту је, дошли су представници из Црвеног крижа, уствари Фадил је тражио. Ту нас је исто зауставила полиција, резервни састав полиције у униформама, војска. Фадил је тражио Међународни црвени криж, они су дошли. Фадил је отишао тамо у Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то већ стигли у Лозницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ми смо били одмах при преласку моста, једно двеста, тристо метара од самог моста, значи, то је до Лознице, ми нисмо у граду, него на магистралном путу овамо Лозница – Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има одатле до Лознице до места?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не, Лозница се види, ту километар један, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте ту остали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви одлазили у Лозницу, у тај Црвени крст?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или то знате само посредно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, то нам је Фадил дошао после с тим људима. Они су донели некакве пакете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се задржао када је отишао у Лозницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, колико се ја сећам, једно сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се вратио, шта Вам је рекао, укратко реците?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да је тамо разговарао и да се ништа не бринемо, да ћемо наставити даље путовање према Шапцу и тако је се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали проблеме од Лознице до Шапца?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Добро, ето, проблема, они мештани који су то, вероватно су претпоставили да је то нешто, да није некаква регуларна ни војска и да су то вероватно Муслимани у тим аутобусима. Дешавало се да смо каменовани, гађани каменицама, у Шапцу поготово, воз. Тада су нас у воз све ставили ту и онда смо кренули према Палићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у Руми?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Уствари, ми нисмо ни знали да ћемо ми, где идемо, ми смо одмах мислили да ми идемо за Мађарску, али, међутим, воз је заустављен на Палићу, тамо на колосеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Вас то каменовали, то успут?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, у Шапцу. Ја се не сећам да је игде више воз, да је стајао оно негде, можда само приликом некаквих семафора, али не сећам се да је игде воз задржаван више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели, ко Вас је то каменовао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно, ја нисам лично видео. Отишао сам верујте, да сам успео из колоне изаћи и отишао сам до родбине у Шапцу који су били тамо, да оставим ауто ово које је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С којим сте Ви возили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не ја, тај човек је возио своју мајку која је била непокретна у деки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај један од та два путничка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И рекли су нам да тај човек може или оставити ауто ту или напустити колону. И ја сам онда му предложио да, ићи ћемо код овде рођака, оставити ауто, значи, ја сам био одсутан ту на станици. Једва сам стигао на крају, оно баш да упаднем у воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вас пустили да изађете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Већ некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи, колона када Ви напуштате аутобусе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И прелазите у воз?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте. Значи то је потрајало на железничкој станици једно сат времена, ту пребацивање и те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је тај воз био у који сте ушли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, по мени то није био путнички воз. То је некакав стари воз, који је био намењен за те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вагона, какви су вагони?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, било је, чини ми се, пет, шест вагона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу све били путнички вагони?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, нису све били путнички, било је и без клупа, али ја сам био где се седило и где је стојало човек на човеку, једва је то све и стало у те вагоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти без клупа, какви су били вагони?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам то видео тог момента, него сам видео касније, када смо дошли на Палић, јер, кажем, нисам могао ја улазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вагон без, само под?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте да се стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само за стајање? А врата, да ли је имао она врата од купеа или она на померање?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте врата су онако клизна врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она клизна врата? Колико је таквих било вагона?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се, један или два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било то каменовање, кажете, у Шапцу, да ли је неко повређен, да ли се нешто десило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, било је од камена и од оног стакла мало, није то нешто теже, али, ето, преживели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На чему је стакло?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На ономе прозору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прозору? Јел тражио неко помоћ лекарску? Да ли је било неких људи повређених, болесних?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Човек који је био у Козлуку, доктор, он је с нама скупа изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је кренуо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Скупа је са нама изашао и једна жена чак је се породила у возу том. Било је доста света, болесног, старог, било је младог којима је требала помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали храну, воду?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нешто смо добили од Црвеног крижа, те пакете оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То из Лознице?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте. Кажем Вам у том моменту када се у Козлуку кретало, нешто сам ја поделио што сам имао своје робе, а када смо на Палић дошли горе, ми нисмо могли ићи нигде, него да останемо у возовима, значи нисам ја могао отићи негде тражити продавницу, да купим нешто, ако имам паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте могли из воза да изађете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, једно време. Ту смо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било баш на Палићу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На железничкој станици, ја мислим никада нисам био, само сам једном у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које место?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи, Палић на железничкој станици, на колосеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На колосеку? Колико се ту боравило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ту смо боравили, чини ми се, дан или два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то већ следећи дан или је и даље 26.? Где сте прву ноћ када сте кренули, кажете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, стигли смо до Палића, тај дан смо стигли. Исти дан смо стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту спавате у вагонима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте и после је Фадил тражио тамо некакве, људи су дошли некакви представници нечега, долазили су новинари и он је са њима разговарао и после су ти људи нас одвели у један Сабирни центар. По мени је изгледао као некакав камп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било на отвореном или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сада кажем да је то логор, да је ограђено жицом бодљикавом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је тај простор?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није било зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том терену?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На том терену је била једна кућа, пријавница једна, где је свако морао ту да се пријави. Некакви су тамо папири постојали где се контролисало, тражили су се људи међу нама и свако је морао да прође ту капију. Значи, унутра када смо ушли, била је једна ливада чиста и после је постављено пар шатора и ту смо провели два-три дана, два дана, мислим, из разлога, зато што нисмо. Ја сам лично имао документа сва и они су рекли ко год има уредне документе, може да напусти, али ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да напусти, где да иде?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Може да иде где хоће, може да настави пут за Мађарску, али ја лично нисам се осећао безбедним, остао сам са народом ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте хтели сами?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, нисам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је од родбине био са Вама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Брат лично из куће, сада, тетке, стрине то, сви су ту остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, жена, деца? Јесте имали тада децу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам имао децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада имате? Шта сте јели ту, та два дана на тој ливади, у том кампу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ми смо тражили, шта је сада, зашто стојимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте могли да изађете из те жице?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то бранио, ко је то обезбеђивао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ту људи који су ту радили, они су чак покушавали пар људи да их изведу, нешто да испитују, међутим, Фадил то није дозволио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој пријавници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били људи, да ли Ви знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се, не знам, први пут сам у животу ту, али сећам се добро лика човека који је крупан, браду је носио и не знам, не могу се сетити сада имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали Ви са њим нешто, да ли Вам се он представио, ко је, шта је?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: После смо, када смо ми ту били, речено нам је да мора свако да има документ, путну исправу, шта је то, то је пасош, па је, ми смо морали сада тако брзо да одрадимо, не знам, колико смо, можда једно хиљаду пасоша да се уради за дан, за два и донели су некакве формуларе да ми то убрзамо, значи, морао си попунити, податке све, снимати. Тако да смо тамо предали, вероватно општина, да ли је СУП, суд, зграда где смо предали, значи, онај који није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте лично морали да идете да предајете или је неко то радио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Доста је било неписменог света, где смо морали то да попунимо за те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је свако морао да иде лично тамо у ту зграду или је неко ишао за Вас или како?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја, значи, нисам имао потребе да идем тамо. Али, ови остали јесу дизали, значи морали су они тамо да подигну и ти пасоши, чини ми се, није био оног формата као мој црвени пасош, него да је био као некакав привремени пасош. Тако ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали свој?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте морали на тај Ваш пасош нешто да?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели те друге пасоше?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесам, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете, да ли су били, као већи или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, не, исти је формат. Мало је био, чини ми се да није, као да није оригинал, да је то, личило је више на некакав само докуменат, али јесте формата пасоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са сликом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И не могу Вам сто-посто тврдити да су ти пасоши привремени, не као мој што је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу гласили на једну особу, на више особа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Свако је морао за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако је морао за себе, добро. И ту, кажете, два дана скупљате те пасоше? Да ли су то одједном урађени пасоши, ту је пуно људи било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, пасоши су рађени, није урађено за дан и ти људи који су већ у том Палићу са нама комуницирали, они су тражили, инсистирали од Фадила да људима којима су завршени документи да иду одмах. Међутим, сви ти учесници у тој колони, у том прогнанству, избеглиштву, сви су се, ако Фадила нема пет минута, ту сви су се плашили, бојали, значи нико није хтео да напусти без Фадила, нико и били су приморавани да иду, међутим, нисмо хтели да се раздвајамо. Када су сви завршени пасоши, поново смо кренули на железничку станицу тамо и тада је у четири воза, у четири групе, тада је свет кренуо према Мађарској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте Ви групи били?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам у задњој групи био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На колико времена су кретале групе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, колико је то могло бити, на, отприлике, пола сата. Јер, треба свет тај силни да се, отприлике, од железничке станице до тог Палића тамо, тога кампа, је било можда једно километар удаљености. Значи ми смо сви у колонема, у шпалирима морали да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу та четири воза заједно кренула?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Два су кренула скупа, а два су посебно, иза, задњи су кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у контакту са овим, првом овом групом што је отишла?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ми нисмо имали никаквих средстава, знали смо само, ето, као идемо на сигурно у Мађарску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле сте Ви стигли Вашим возом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Прва два воза су пошла за Аустрију, међутим, ова два воза на уласку у Мађарску су нешто убрзо заустављена. Пошто ми нисмо познавали ни мађарски језик, један човек је познавао немачки језик, па је нешто покушао да види зашто смо стали и ту смо, отприлике, можда и сат времена застали и да је та, где сам и ја био, ми смо остали у Мађарској, заустављени и ту смо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте били ту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ту је, остали смо, шта ја знам, неко је остао годину, две, три, све у ситуацији, ишло је се у циљу спајања породица. Многи су дошли из Немачке, ако је неко радио од пре рата, дошао је по своју породицу, коју је могао да узме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти који су били годину, две, три у Мађарској, где су боравили за то време?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тамо су, ја бих рекао, то су биле касарне, које су биле онако као велике хале и ту је смештен сав свет. Ту је било доста избеглица, не само из Козлука, ту је било и српског живља и Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Босне?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Из Босне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И из Хрватске?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, Ви где одлазите? Колико се Ви лично задржавате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја сам остао ту, у оном метежу, остао сам једно месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Мађарској?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, пошто су мој отац, нисам могао да успоставим контакт с родитељима. Они су били у Шапцу, из Шапца су успели да дођу у Аустрију и из Аустрије у Немачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте им се Ви придружили? Јесте се нашли после?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесмо, нашли смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у Бечу, јесте били у Аустрији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били у Аустрији? Месец дана сте били у Мађарској и онда?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У Немачку, из Немачке у Аустрију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све те године, 1992.?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели после Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам то испричајте, где, када, под каквим околностима, шта је то било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, како сам ја замишљао. Ја сам замишљао да, моје мишљење је да ћемо се ми брзо и вратити кући, да то није, зато што нисмо ништа конкретно у Козлуку, делимично сам знао за Скочић и за Шепак, значи, нисмо нигде учествовали, ни у каквим борбама. Нико из Козлука није био у некаквим формацијама, нешто, тог момента. Ја сам замишљао да ћемо ми брзо да се вратимо кући. Такво је било моје размишљање. Међутим, како је све то се касније одвијало, дошло се до информација, медија, шта се дешава на тим просторима, шта је се десило на тим просторима, од сусретања људи са општине Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Фадила видели после?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Видео сам га и 1992. и 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели у Бечу? Испричајте нам то. Нешто сте помињали, да сте га у Бечу видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем Вам, свет тај који се, и даље је Фадил, значи, покушао да ступи у контакт са, многи људи нису знали, једни су остали у Мађарској, једни су у Аустрији, једни су у Немачкој и Фадил дуго времена није знао где му је породица, док се и нашао са породицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га, под којим околностима сте га видели тамо у Аустрији, кажете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не разумем, како под којим околностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Аустрији, где сте га видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, видео сам га у Бечу, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када у то лето, или касније, у јесен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У септембру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У септембру?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било? Хоћете да нам испричате, како је то било.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не знам зашто је битно то, Мађарска, Аустрија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што су се и други сведоци изјашњавали, питали смо и Фадила, па ако можете да нам објасните.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он је био горе у Аустрији, ето, обилазио је људе, скупљао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте малопре поменули, код Фадила сам видео некаква документа, шта сте то видели код њега?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Спискове ове од Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спискове?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То сам видео тек одмах у Лозницу када сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још у Лозници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Одмах у Лозници сам видео спискове, јер је тамо, ко нас је зауставио, тражио је некакву пропусницу, спискове, ово-оно, тако да је Фадил имао тај документ да каже тачно, петсто људи у аутобусу, под именом, бројем тим и тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се Ви вратили у Босну?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У Босну? 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се вратили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту и остали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И данас дан живим у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате кућу у Козлуку, јесте ишли у Козлук, да ли сте видели шта је ту, ко је ту сада?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Одем нерадо, мада ми срце и душа је увек у Козлуку и на Дрини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, одете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Политичка ситуација и споро иде, напредовање ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су Вам били ти смештајни услови на Палићу, на тој ливади? Где сте спавали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Под некаквим декама, доста тога није ни било. Неко је добио врећу неку, на спужвама, на земљи смо спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте јели ту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се да је била некаква и кухиња, нешто да је се мало, али није било довољно оброка за све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о тој жици?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, све унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ту била ситуација, да ли је била гужва, опишите нам мало? Да ли је било жена, деце?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је доста болесног света, кажем Вам, жена је се породила у возу, у возу је се породила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу је сместили после негде у болницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није, јер свако је се плашио, разумете, некако смо имали сигурност када је Фадил ту. Чим Фадила нема у видокругу, нашим у очима, осећали смо се несигурним. Фадил је често пута разговарао, не знам ни ко су људи, ни шта су, вероватно представници тих, како да се регулишу пасоши и како ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам, да ли сте Ви раније или можда неко из Козлука хтео да иде за Тузлу? Почели смо да причамо о том митингу када су дошли поп и ови. Зашто су они дошли? Да ли је било неке жеље, када, кажете, скупили су се пуно из Шепка, из Скочића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тада су наше жеље биле, жеље, мештана, да идемо према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам мало испричајте.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Међутим, када смо то реално схватили, да у тим деловима се дешавају борбе, одмах иза, у Каракају и од Каракаја даље према Тузли, значи нема никакве ни логике, нити шансе стићи до Тузле. Значи, тада народ је схватио да је то то. И од тог митинга, значи нама је било јасно да ми не можемо никада доћи до Тузле, у некаквој организованој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некоме изразили жељу да хоћете да идете у Тузлу, на том митингу, конкретно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сав свет је, тада је било доста света, кажем, из Козлука, Скочића и Шепка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се они већ спремили да крену?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је била колона, све могући, моторна, запрежна, трактори, фрезе оне, све је то било у колонама, поредано да се крене према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је речено, да ли је Фадил или неко, ко је рекао, коме је речено да ви хоћете у Тузлу? Ко је рекао да не можете, ако је неко рекао, да ли је неко спречавао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно после тог састанка, ко је рекао, народ је изјавио жељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да не можете или ко је, или сте ви сами рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: После, вероватно, на којем ја састанку нисам присуствовао, ни могао, него сам чуо, обавештен је свет да не можемо ићи према Тузли и да ће се безбедоносна ситуација смирити и да неће бити пуцњаве, да ту останемо, да се Скочићани врате у Скочић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу отишли кући?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да се људи из Шапка врате у Шепак. Кажем Вам, не у оном сто-постотном броју у којем су дошли, део мали Шепка, још мањи је остао, значи добар део је се вратио у своје место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви онда били задовољни, да ли сте хтели опет да идете у Тузлу или негде другде или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам рекао малопре, моје мишљење, кажем, ништа, никада се нисам бавио политиком, никада, радио сам приватно, моје мишљење је било, хајде, то се дешава, немамо информација, можда јесу те некакве стране се заратиле, сукобиле, размишљао сам тог момента да ће се ово смирити. Како је који дан одмицао иза маја, сваки, почео сам да мењам мишљење и кажем Вам, тражио сам некакве људе, везе, који су у Козлук долазили, за новце су успевали

пребаживати. Значи, тада сам почео размишљати оно пред крај да и ја покушам да нађем некакву везу да идем према Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било људи који су одлазили у Србију из Козлука? Колико је Козлучана напустило, до тог 26.?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од укупног броја?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Процентуално, ја ћу Вам рећи сигурно, 50%, процентуално. Од тог процентуалног, 80% је старијих жена, мале деце, значи жена, мушкарац ни један није у задње време, ни жене, нигде могао, од једне барикаде до друге, није могао ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неке логоре у Челопеку, Економији, Циглани, у то време док сте Ви били у Козлуку, да ли сте чули да су постојали неки логори за Муслимане на територији Зворника?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чули смо, мислим, то су све нагађања, приче. Лично нисам, када сам тај дан пролазио, значи морао сам проћи кроз Челопек, поред Циглане, лично нисам видео, али сам видео доста војске на тим местима. У Челопеку је било тенкова, читава тенковска јединица је била поред Дома челопечког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дома културе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је била војска?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, тенковска читава јединица, значи, двадесетак, тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Дома културе, да ли је била нека стража?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Војске је било доста, тако исто према Каракају доста, поред, у Стандарду доле где сам сокове истоварио, доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте некога Репића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да, он је једне прилике дошао у Козлук с намером да пуца, да одводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то Ви видели или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте тог човека?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мене је лично покушао да, кажем, дошао сам ту, да ли сам нешто донео у те просторије где се водила та евиденција и мене и још једног момка је лично извео. Међутим, да ли је срећа моја, тако да је наишао Фадил ту и Микац који је наредио да нас, значи, ми смо били ту у канцеларијама и сада сам хтео проћи кроз један хол овако и кроз задружну авлију и повео нас је према, унутра, у Дом културе, где је био некакав ресторан, кафа где се могла попити, ту и срећа да су они наишли и он мене и овог човека је повео, ајде корачајте, трчи испред нас, пушка је била окренута леђима. Пустио нас је приликом када се појавио Микац и Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је то Репић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, они су рекли да је нешто се десило страшно, да је његов друг погинуо, Микац и Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији друг да је погинуо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Од Репића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да се десило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да му је погинуо друг и да је он сада изреволтиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су рекли да је то неки Репић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јој, да Вам кажем, уплашен сам ја био, уопште нисам га могао, значи, он је био иза нас, пушку, истерао нас из тих просторија, где смо ту натерани да сваки дан седимо и евидентирамо, пишемо, дочекујемо делегације, јер Фадил је се обично кретао, није седео ту у канцеларији, нон-стоп међу народом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада знали да се нешто дешава у Челопеку, то када је то било, када се то десило?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ништа ја, ми нисмо имали информације никакве, али то ћемо касније сазнати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте већ изашли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти, реците нам, ко је тај Микац, ко је, неког Драгана помињете, Микца, Жућу? Када сте видели те људе? Ко су ти људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Од првог митинга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рачунате као први митинг?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када су долазили поп Василије Качавенда и владика и доктор Јелкић, господин Грујић, од тада сам, од тог ручка када сам донео, тада сам упознао Жућу. Он је био у обезбеђењу, вероватно тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, који су дошли на скуп тај, представници општина, тих. И од тада је он редовно долазио у Козлук, редовно долазио, сваки дан и у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству, са којим циљем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Којим циљем, дођу ту, седе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се понашају?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Апсолутно мирољубиво, никакве пуцњаве, никаквих знака, у наоружању су били, у униформама су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада причали са тим Жућом, Ви лично?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, нисам могао имати прилику, али сам био у присуству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао, тај Жућа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И када је негде, нешто пуно није уопште причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био, какву је имао косу, које висине, отприлике, да ли га се сећате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, можда једно 170, 160 висине, у униформи је био, у пуној ратној опреми и ти вероватно момци су из његове јединице, Микац, Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њима некада причали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пар пута, они су се тако представљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте нешто пред овим истражитељима да Вам је Микац нешто причао, да су неки људи побијени? Шта је то било? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то је када је тај Репић покушао и да је то разлог био, ево, као, не секирајте се, нећемо више, нећемо дати да дођу у Козлук. Дешавало се да су друге војске које нису вероватно под њиховом командом, долазиле,

пролазиле кроз Козлук, покушале пуцати по нама. Они су наредили у року од десет минута да морају изаћи из Козлука и они су изашли у року од десет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што причате, да су Вас они спасли неколико пута?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били који су пролазили? Каква су то била, војна возила или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, једна колона кретала се из Малешиха према Козлуку, наишли су доле кроз центар тај и пуцали су и шта су хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу пролазили неки аутобуси са неким Вашим сународницима кроз град, под неком пратњом или оружјем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Један дан сам видео, прошло је четири-пет аутобуса, то су били они аутобуси зглобни и то ћемо касније, кажем Вам, опет сазнати, ко је у тим аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви тог дана видели? Када је то било? Да ли је то било у јуну, или у мају или? Колико у односу на Ваш одлазак крајем јуна?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, можда пре на, и то је мало застрашило свет када смо видели, значи, ти људи су седели у аутобусима, погнутих глава, нисмо видели ко је, шта је. А аутобусе сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих зглобних?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике око четири-пет аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио аутобусе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Увек је, ко је год пролазио и возио, то су у униформи били људи, тако да смо ми се одмах разбежали, нисмо смели ту да присуствујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су прошли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, кроз Козлук према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали после и од кога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта смо, после рата смо сазнали шта је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, где су одвођени. Уствари, Фадил је вероватно имао информације некакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао? Овде сте рекли да Вам је Микац рекао да су ти људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: За тих седамсто људи, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да су неки људи убијени? Којих седамсто, не знам, нисмо помињали седамсто, Ви сада кажете седамсто?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем, после рата смо сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи, после рата. Да је се десило масовна убиства и где имају ексхумиране јаме са телима људи који су стрељани доле у Пилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то повезали са тим аутобусима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја то претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којих су места ти људи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам, верујте. Тог момента нисам знао, али сада се спомињу места из којих су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Студени?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, и Студени се појављује, можда у мају, исто тај човек нам је доста помогао око, Козлук већ није могао да се креће нигде, понестајало

хране, понестајало. Тај човек нам је једне прилике довезао камион пун хране, детерџената, брашно, ово-оно и чак нам је једне прилике дао и санитар један, јер док смо још били у Козлуку, још једна је се жена пре тога породила, доста болесних, још један момак је рањен пре у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Казали сте овде пред Тужиоцем у Босни да то када је се тај инцидент десио, кажете, као инцидент су направиле «зелене беретке», бациле бомбу на Јову комшију, међутим, то није све, то је исценирано, да нас заплаше, да нас раселе и иселе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како сам овде ушао, од првог момента то Вам и причам. Значи, сценарио је отприлике, припрема, предаја наоружања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то тако схватали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам тако схватао, улазак у куће, пљачкање имовине, отимање аута, предавање наоружања, искључивање, јер једно време је полиција муслиманска, који је резервни састав без наоружања патролирао са Србима који су били наоружани. Па су ти полицајци, на крају су скроз одстрањени, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ти Бошњаци?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу разоружани?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И разоружани и униформу раздужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је остао неко под оружјем од Муслимана у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како ће остати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су разоружани?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Разоружани су када смо морали сви да предамо наоружање. Датума тачно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате датум?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је тај дан, када ћу ја у Зворнику видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се дешава то са том бомбом, Ви кажете, исценирано то, «зелене беретке» биле?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тај човек и дан-данас је жив, човек је српске националности, који нам је истину рекао шта је се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, него то када сте Ви чули, па јел то, ког је то дана било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Дошао је полицајац доле у канцеларију и рекао је, почео је псовати, где су «зелене беретке», где је Фадил, бачена је бомба на Јову, Јово је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био дан, ноћ?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике јутро је било, свитање, већ је било при свитању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то дана у односу на 26.? Да ли је то тај дан или неки други?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике, то је можда на 24 сата да је то припремано све, психолошки, да се нама то и да ми фактички немамо никаквог избора, нити можемо да бирамо нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што овде стоји, кажете, инцидент су у Козлуку направиле «зелене беретке», бациле бомбу на Јову, комшију.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не «зелене беретке», то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као, као, читам, међутим, то није, све је то исценирано, да нас заплаше, раселе, иселе, тако да је Фадил дошао у року од десет минута и ујутру,

можда око седам сати, почели су ти разговори, где је милиција била у станици милиције. Па сада Вас Тужилац пита, јесте Ви били присутни, да, ја сам био ту. Шта је тачно рекао Брано? Тако да из овог произилази да је исто било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У пуцњави тој када је припремано да нас иселе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, испада да је истог јутра било, кажете, можда око седам сати, то бомба на Јову, исценирано? Да ли је то било тада?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не то јутро, пре на дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дан пре?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле «зелене беретке»?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ма какви «зелене беретке». То је дошао српски полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже «зелене беретке»?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, «зелене беретке», а он је лично бацио бомбу на свог комшију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све сазнали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај Јово још живи тамо у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Кажете, када Вам се Марко Павловић представио као командант територијалне одбране, да ли сте тако рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било онда, само још мало да то поновимо? Да ли је то било пре те предаје оружја, кажете, Ви сте њега пет пута видели у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он нестаје, отприлике, по мом колико сам ја запамтио, приликом предаје наоружања, нисам га чини ми се, видео ни једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После га нисте виђали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог Марка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да се он не зове Марко Павловић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то ћу касније сазнати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, када се представљао на том скупу, да ли је то било у Дому културе? Око предаје оружја?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је два-три пута тих информисања, реферисања, договора, којима ја нисам све присуствовао, нити сам могао присуствовати, а од једних сам био, где сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том једном где сте били, да ли је то било у Дому културе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је било у просторијама до Дома културе, просторије од КУД-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту био?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се он ту представио именом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он дао пропусницу, потписао се Марко Павловић?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем, лепо је изгледао, кратко ошишан, обријан, по мени је изгледао прави официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао оружје неко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Рекао сам, хеклер је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хеклер?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И торбицу ону официрску, праву, где су карте смештене, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је разговарао, да ли је причао босански или српски, екавски, јекавски?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Овако више овамо, да је са ових простора, али то не мора да значи, ако је официр, може да прича и босански и са нагласком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је причао као да је ту из Ваших крајева?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србијански је причао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Више је било измешано, али давало се приметити да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није из Ваших крајева?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да екавице има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је екавица? Добро. А Брано када је долазио, да ли је он био у униформи, у цивилу, како?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Брано је био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели некада у униформи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали каква је његова улога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то ћу касније сазнати, Фадил каже ово је наш председник, немојте народе да се секирате, ми смо за суживот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То код џамије када је било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И код џамије и после када ће нас то јутро иселити, Брано Грујић, господин нам је обећао, немој да се секирате, разумете, једном кажете човеку, вечерас вас нема и нит живота вам се прекида, Како ћете се ви понашати, него ћете се паничити, причам Вам, стока, пси, овце, то са народом хода, шта би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том митингу испред џамије, јел сте чули да је Брано нешто причао? Кажете, у два наврата је био, ту је ручао, па је отишао, па се вратио. Да ли је он нешто причао на митингу, пошто Ви кажете ишли сте код мајке да видите за ручак? Да ли сте Ви чули да је он нешто причао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам чуо, али чуо сам да је причао нешто, али сасвим мало да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тог дана Марка Павловића, како га Ви знате, ту?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Значи, колико пута сте Ви чули Марка да прича, то кажете када је био у тој згради до Дома културе, када је било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Четири-пет пута сам Марка свега видео, четири-пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел некада сниман неки састанак са Марком Павловићем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сниман је састанак у Дому културе, опет то су просторије од КУД-а, где су постојали некакви столови, столице и тај састанак, на том састанку су били представници Скочића, Шепка, Козлука, доста цивилног света који је хтео да присуствује том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се тај састанак одржавао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Све се сводило на суживоту, на, нећемо да се померамо, да се не пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту причало о оружју, о предаји?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И о предаји оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то причао, ко је то рекао да треба то да се уради?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Марко Павловић је разговарао о предаји оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то разговарао или је наређивао или објашњавао, како? Шта је рекао, реците нам ако се сећате.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да би се предало наоружање, треба да се преда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да треба да се преда?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он некога задужио, да ли је рекао некоме?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тамо су, не знам ја, постојали људи који су то организовали, из Ловачког друштва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте после тога и предали оружје?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сви који су поседовали, значи, ловачко наоружање, оне пушке, пиштоље, шта ја знам. Ја лично никада нисам поседовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте ништа предавали, нисте ни имали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ти који су предавали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, опет је то ишло преко микрофона од Ватрогасног и да се наоружање преда. Тог момента је пар њих, не само Муслимана, него пар из српске националности су људи предали наоружање, пар. Али, касније смо чули да им је то исто наоружање враћено за два, за три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније смо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули? Да ли је ту био неки Пажин?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, појављује се некакав Војин Пажин, чини ми се, он је тражио некакве људе, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, он је на потпису за ово оружје. Да ли Ви знате, коме је предао то оружје, да ли Ви нешто о томе знате, обзиром да Ви нисте имали оружје?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем Вам, ја сам возио сокове, наишао сам горе где се наоружање истовара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим у Козлуку, у Козлуку када су људи предавали, када су Козлучани предавали наоружање? Коме су предали, где је однето то наоружање, јесте ли Ви видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Представници су били, чини ми се од Муслимана из полиције, представници из Ловачког друштва и представници испред Месне

заједнице. Значи, нигде нисам био ту, нисам ни могао присуствовати, ни видети. Видео сам да су предавали ту, просторије Ловачког друштва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете, можда што смо пропустили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неку сте касету помињали да сте носили код Михаља Керкеса да покажете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је та касета са састанка тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то снимао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Комшија један наш има који је у року од два дана отишао из Козлука и срећа његова, уствари, он је сутрадан отишао, успео је прећи. Касније су некакви људи долазили, тражили ту касету, војска. А ја сам ту касету, после је сниман састанак између ефендије из Козлука који је био на дужности и попа који је исто ту био на дужности у Козлуку, сниман је разговор, како овде нема никаквих паравојних формација у Козлуку, како народ живи, копа, оре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко противио том симању у Дому културе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тог момента не, али вероватно касније, док је тражена касета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате? Да ли је од Вас неко тражио или сте чули да је тражена касета или сте били присутни када је тај неко тражио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем Вам, ми смо, отприлике, сутрадан после снимања кренули ка Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Са мојим аутом, ја, један господин из Лознице, он је био новинар. Лично га нисам познавао, који је обећао Фадилу да имам ја познаника, пријатеља у Београду да одемо, да то видимо и ми смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се пусти та касета?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да се покаже како свет живи, суживот, живи, заједно, скупа, нико никога не дира, нити пуца, нити чвока, ништа, да покажемо тамо у Београду. Ми смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београд?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У Београд, јесте, али тај човек нас није примио и рекао је нам да седнемо у возило, тај човек, новинар је био из Лознице, не могу да се тачно сетим имена и презимена, а нисам ни знао, него касније ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај, са којим сте ишли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, касније ћемо и тако да касету нико није ни погледао, нити је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је та касета?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касета је враћена у Козлук и она је приликом, када смо требали да изађемо, нисам знао, тамо је била негде и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је код Вас била када сте се вратили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, ја лично нисам носио касету, ја сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, када сте се вратили, шта је са њом било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Враћена је Фадилу у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате сада, шта је са том касетом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја мислим да, када смо се иселили из Козлука, та касета није отишла са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остала је у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја бих хтела да Вас вратим на 26. јун у тим јутарњим часовима када сте присуствовали разговору између Бране Грујића и Фадила и једног момента сте рекли да је Брано рекао да не може да гарантује безбедност и да морате, Фадилу се обраћа. Да ли је он у том разговору споменуо, Фадилу, због чега он не може да гарантује безбедност, одакле прети опасност Козлучанима? Да ли је поменуо, шта се то, после оних свих митинга, суживот и тако даље, рекао шта се то десило, па сада одједном прети опасност? Зашто не може да гарантује безбедност? Да ли је рекао, да ли се нешто променило, да неке «зелене беретке» надиру, да ће ту бити неке борбе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да Вам кажем, ја то цело време понављам, у почетку су се пуцњаве дешавале некако мање, међутим, како прилазимо 26., све су веће пуцњаве и ближе. Ја нисам могао видети тамо, где је то, шта се дешава.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, конкретно, значи, Ви сте присуствовали том разговору, 26. ујутру у полицијској станици?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Присуствујете разговору између Бране и Фадила. Да ли је он у том разговору, Брана поменуо од кога прети опасност, зашто не може да гарантује безбедност?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил је, кажем, то није био разговор да се седне за сто, то је стојећи било. Ја нисам био близу ту, само сам чуо да се требамо да селимо. Они су остали још пар минута иза и разговарали и касније Фадил то преноси свима нама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Фадил Бањановић је јуче саслушан овде. Он је тврдио да Ви нисте присуствовали том разговору, да он мисли да Ви нисте присуствовали том разговору?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, ја, пазите, ја нисам ни испред Месне заједнице председник, али јесам то јутро га са аутом довезао и стојао пред вратима и ушао унутра.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, били сте у тој канцеларији и чули разговор?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесам, јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се у том разговору нешто Фадил, када је разговарао са Браном, да ли је он на те његове речи нешто се противио, нешто рекао, шта је сада то, како то, зашто, да ли је тражио неко?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам да је био љут, само да, зашто да се иде, зашто да се селимо, када смо предали наоружање, лојални смо, тој власти, никаквих разлога нема да је неко из Козлука направио неки инцидент, мештани Козлука.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта њему Брано на то каже, када он каже, зашто да идемо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Верујте нисам све могао ни чути, нити сам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, оно што се сећате из разговора?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам могао чути. Некакве разговоре можда даље, можда је између њих нешто и било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Том приликом, тада ме интересује?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, нисам чуо ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је тражио Фадил померање неког рока, да је сат времена кратко или тако нешто, да ли је било о томе речи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, чини ми се да је рекао, чини ми се да је мало кратко, али Фадил је уплашен, већ се видело да је то готово, да је то све припремљено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте у истрази давали свој исказ, рекли сте за Марка Павловића да је то човек послат да све то заврши. То је кроз Ваш исказ унето у истрази. Реците, одакле Вама закључак да је Марко човек послат да све то заврши, вероватно сте мислили на све ово иселење и све то што се дешавало?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Док је ишао, понављам, пуцњава, па одузимање наоружања, па Муслимани да иду без наоружања у патролу, па су скинуте и униформе, па нећеш ми у патролу, па не можеш изаћи нигде, па предато наоружање, наједном тај човек нестаје, после наоружања, по том виђењу, ја што сам видео. Ја га више нисам после наоружања ни видео у Козлуку, ни до данас, ево, први пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, закључујете зато што се једно време појавио, када се све то дешавало, па га после нема?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У том времену када је боравио, да ли сте Ви на основу неког његовог понашања или односа са тим војницима и тако даље, могли да закључите да је он ту неки главни који се за нешто пита или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Зато што је се представио да је он командант територијалне одбране, зато што сам ја узео пропусницу и прочитао лепо, фино да пише командант територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, он се тако представио. А, да ли сте могли да приметите и његово понашање, тамо за то време према другим тим неким лицима? Ви сте рекли да сте упознали Жућу, Драгана и Микца. Да ли су они нешто помињали везано за Марка Павловића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Они су, чини ми се, по мом мишљењу, они су били контра јединица, уопште нису имали никаквих контаката, скупа, заједно, то је моје мишљење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То када кажете у контра јединици, јесте ли Ви знали ко је сада њима командант, шта се ту дешава? Које припадају тај Драган, Микац, Жућа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, све су, отприлике, док сам ја био и присуствовао некаквим, од Жуће су све инструкције добијали и били су потчињени Жући.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је то био потчињен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Микац, Драган.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А, пошто кажете, тај Жућа је долазио сваки дан?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не баш сваки дан. Микац, Драган јесу, отприлике, сваки други дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете сада, сви су они били некако потчињени Жући? Да ли знате, да ли је имао Жућа неког изнад себе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам. То нисам могао ни видети, нити могао знати, тог момента.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате, ко је њему био командант? Одакле он ту, да ли сте некада у разговору питали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам ја председник општине да ја то знам. Ја сам обични грађанин био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам за нека Ваша сазнања, не тражим ја да Ви кажете оно што немате, него?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно, по некаквој хијерархији, он је морао да има претпостављеног, вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви могли да закључите из тих неких разговора, ко је њему био неки надређени, ко је био изнад тог Жуће? Или, ако немате сазнања, реците, не знам.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, немам сазнања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мислим, ја Вам не тражим оно што не знате. У вези овога што кажете, то неко застрашивање, не знам, пљачке, малтретирање, да ли имате сазнања ко је то радио, та дешавања сва пре Вашег исељења, ко је то радио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, кажем, униформисана војска, која је била наоружана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли Ви могли да разликујете, рецимо, територијална одбрана, војска регуларна, полиција, јесте могли њихове униформе да разликујете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, биле су две-три врсте униформи, значи, резервни састав полиције, униформа од бивше ЈНА, униформа, и било је маскирних униформи. Било је људи који су носили на главама капе, који нису носили. Једна је чак екипа дошла са капама црвеним на главама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Овај Жућа, Драган, Микац, какве су они униформе имали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, од њих свих, Жућа је био нај, нај, да кажем, уредније обучен, Драган је носио шарену некакву униформу, у комбинезону.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То кажете, Жућа је најуреднији. Каква је то била његова униформа, маскирна, војна?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не бих рекао да је припадао, униформа бивше ЈНА, то је моје мишљење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта не бисте рекли, да?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да је он био припадник од војске, значи, да је то некаква јединица друга била, формација некаква.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте нешто у истрази, да је на почетку свих тих дешавања дошло до тога да почињу неки људи да губе посао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да сви су људи муслимански, сав живаљ који је радио у државним фирмама, нико више није радио. Мој отац који је радио у «Витинки» није радио, мој отац, из моје куће. Све комшије које су радиле, није могао нико изаћи из Козлука.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су само Муслимани губили посао, или су можда и Срби губили посао у том периоду?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ми нисмо могли то да видимо, претпостављамо да су Срби радили. Што се тиче фабрике «Глиница», она није ни могла да стане, значи, морали су радити тамо. Ако су Муслимани изгубили посао у «Глиници», није могла «Глиница» стати, значи, наставила је да ради. «Витинка» није радила у том периоду никако, «Витинка» је могла стати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Спомињали сте неке Бошњаке који су остали живи, кажете, неких двојица, који су остали ту у Козлуку, па су били по неким логорима и тако даље. Да ли бисте Ви њихова имена и презимена саопштили суду, пред судом сте дали заклетву да ништа што Вам је познато, нећете прећутати.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно ти спискови имају од логора, то Ви можете лако пронаћи, то су мештани Козлука, оба двојица људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте читали тај текст заклетве ту стоји да ништа што Вам је познато, нећете прећутати и да се заклињете, саопштите Ви суду имена тих људи. Суд хоће да сазна неку истину, да утврди све. Можда сваки детаљ, сваки исказ је значајан. У чему је проблем да та имена Ви не саопштите?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да Вам кажем, не знам да ли бих ја та имена спомињао, јер ти људи су живи, један је у Аустрији, један је у Тузли. Ја мислим да Ви службено можете лако доћи до њих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Суд не може да дође до нечега.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како сте могли доћи до мене у Тузли као обичног цивила, грађанина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да безбедносни разлози оправдавају да сведок има овакво становиште, по питању имена и презимена, односно адреса лица која су преживела одређене ствари и вероватно да одавање њихових адреса, имена и презимена доводи у опасност та лица и да мислим да је сасвим логично да ускрати одговор на то питање, тако да не би требало тражити одговор. Ја, ако буде требало за оптужбу да докажем још неке чињенице, поред ових сведока.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сада је предмет пред судом. Суд може све да утврђује и доказује. Помињали сте неког Јову, да је, наводно, тај Јова био, на њега бачена бомба и тако даље. Можете ли да саопштите његове податке, на ког Јову Србина, да је он био нападнут?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ако је човек био мештанин, грађанин Козлука до 1992. и до тог момента, значи, српске националности, иселио се из разлога некаквог, не живи више у Козлуку, не живи више никако ни у Републици Српској, ни у Федерацији, значи, разлози некакви постоје, а да Вам ја сада овде јавно кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај што сте рекли да је у иностранству?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, ни његово име не можете да саопштите?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Госпођо председнице, дозволите да ли могу ја да кажем нешто? Ја молим да веће обавезе сведока да ове информације које члан већа тражи, да их изнесе, мислим да нема никаквих разлога да те информације, за које члан већа са разлогом жели да их чује, не буду изнете. Какви су то апстрактни разлози безбедности? Ако постоје неки разлози што се тичу безбедности, онда не могу бити тек тако уопштени. Ако имате нека сазнања конкретно да тим људима

нешто прети, онда то можете изнети као аргумент, а ако тога нема, онда молим да веће од сведока захтева да се изнесу имена тих људи које сведок помиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите, да обавеже, да донесемо обавезујућу наредбу. Није ово Хашки трибунал.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да захтевате одговор од сведока, на то питање. Сведок нема право да ускрати одговор на питање, изузев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако би се изложио?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тако је. Да ли је то ова ситуација? Да суд утврди, је ли то та ситуација.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта онда предлажете, да донесемо наредбу да?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја предлажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у противном?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Могу ли ја да кажем?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, само ја да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека заврши колегиница.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево, ја сам питала сведока, он каже из одређених.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам хтео да реплицирам само.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Из одређених разлога неће. Везано за ону потврду коју сте спомињали да сте тек у Лозници практично сазнали њен садржај, оно што сте потписивали тамо, па реците ми, шта сте то видели у тој потврди из тог садржаја, што нисте тамо, када сте потписивали, прочитали, шта Вам је било у тој потврди, шта Вам је то засметало? Шта ту није било тачно или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ништа није било тачно, Само је био тачан број људи, имена и презимена. Остали прилог није био ништа тачан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, шта конкретно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта није тачно? Није тачно да смо ми добровољно напустили. Нама је наређено, потрпани смо, потрпани као стока, транспортовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да приђете да видите, да ли је то ово? Ево, ако можете само, тај текст, да ли је то тај?

Констатује се да се сведоку предочава документ на коме су руком дописани број чланова породице, број аутобуса, камиона, те након што је прочитао текст у горњем делу листа, изјављује:

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, то је тај документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то? То сте видели, то што сте рекли у Лозници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само да ја завршим. Добро, рекли сте, није тачно то да добровољно одлазите. Да ли је то писало у потврди, је ли тако и шта, кажете, ништа није тачно, сем имена. Шта је још то уписано што није тачно? Који то још текст ту стоји, да то није тачно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је да смо ми добровољно и што Ви сада говорите, није то добровољно, како ће бити добровољно исељавање две хиљаде људи, натерано, потрпано, одвежено, како ће то бити добровољно. Неко ме је натерао из моје куће, са пушком ме је натерао, како ће то бити добровољно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта још није тачно? Да ли је ту био неки текст чија садржина није тачна?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја само кажем, због тога што Ви кажете да је добровољно, није то добровољно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не кажем ни ја, не кажем, Ви мене, слушајте ме како Вас питам и шта Вам кажем. Мало пре понављам део Вашег исказа где Ви тврдите да није тачно у том тексту да је добровољно и питам Вас, да ли је био још неки текст у тој потврди?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је отприлике било то све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да је уписано нешто што није тачно? Значи, само то да Ви добровољно идете, ништа више?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу ја да помогнем? Пише овде да, са жељом коју су нам пренели, да по сваку цену желе избећи мобилизацију муслиманских формација? Јел тачно то да сте ви желели да избегнете мобилизацију, као што овде пише? Да ли је било говора о томе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ми смо на свим састанцима, нећемо ни у какву војску, хоћемо да радимо, као нормалан свет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел неко хтео да вас мобилише ту, па сте се ви томе противили, ту, док сте били у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, када је расформиран резервни састав полиције, отприлике, није нас нико ни позивао на икакве, да идемо у војску, некакву, нигде, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вас нико звао на мобилизацију?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се помиње у тој потврди нешто везано за вашу имовину?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да добровољно остављамо имовину Републици Српској, добровољно да остављамо, да добровољно остављамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте Ви то потписивали, да ли Ви то нисте ни читали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам ни видео, само сам видео списак, број, потпиши, кесицу, изволи у аутобус, шпалир, прођи, преглед, контролу. То Вам, не само ја, ово све може потврдити, сем једног момента. То јутро када сам био, 26. сваки грађанин са тог списка ово исто Вам може потврдити што Вам ја данас говорим, све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам. Ево овде, када сте били у Сарајеву, онда сте рекли: и ја сам се морао потписати лично да напуштам као добровољно, међутим, на крају када смо дошли и видели списак да то није то, да је то да се ми одричемо своје личне имовине. То сам тек касније сазнао. Јел то био неки посебан папир који сте Ви исто?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Посебан папир, значи списак, редни број, лист, један, два, три и на крају тај папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тај папир је био прикључен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и тај папир потписивали или је он био само прикључен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, папир нисам видео уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то није овај папир, везано за имовину? Ми смо овде чули из одбрана да је то неки други посебан папир, кога овде нема, тај да се добровољно одричете имовине? Ви сте тако рекли, одричемо се своје личне имовине?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки други папир?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја мислим да је то тај папир, кажем Вам, ја сам тај папир први пут видео у Лозници, први пут, Други пут је то сада да га видим, други пут, сада да ми Ви тражите, где је зарез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је то овај папир или је неки други?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је тај папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер смо ми чули да постоји још неки папир кога овде нема?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је тај папир, то је тај папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај папир?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: А никакав други списак, јер нико није могао справити списак, него ти људи који су били тамо за столом и писали, састављали, имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Код кога сте Ви видели тај папир у Лозници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када смо заустављени преко моста, Фадил Бањановић је тај папир имао. Вероватно те формације које нас заустављају тамо, морало је да се покаже, ко је у аутобусу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је имао и списак, да ли је имао и копију списка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте потписивали тамо на том столу у задружном дворишту, или тако некако схватам, да ли сте потписивали на више места или само на једном?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На једном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На једном списку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На једном столу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, на једном столу, али, да ли, не знам да ли ме разумете, да ли сте потписивали један те исти списак у више наврата, значи, нешто у копији, два примерка, три примерка, пет примерака?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Један човек је могао проћи кроз, једном, потписати једном.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само једном сте Ви потписали, само на једном месту сте ставили свој потпис?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То што сте видели у Лозници, да ли је то било то што сте и Ви потписали у оригиналу или је то била нека копија, фотокопија?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не може бити оригинал, вероватно је то рађено у три, четири примерка, на машини куцано и то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то било у више примерака или је то било под индигом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се на овим линијама потписивали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанпута? Један потпис сте?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, један потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било доле још примерака истог таквог листа, па индиго или не?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумете? Ако се сећате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Имали смо, значи, тај документ у Лозници. Логично је да је ишло преко индига, у три, четири примерка, да се, логично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је Ваша претпоставка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Није то толико ни важно, него, нешто друго сам хтео да Вас питам. Да ли сте, када рекосте да сте последњи пут видели тог Пејића или Пеју у Козлуку, у односу на овај 26.06.? Да ли сте га видели тог дана, рецимо, или претходних дана? Ако то није било тада, колико пре тога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: 26.?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте га видели тог дана?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја Вам кажем, то је такав један хаос владао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, ако се сећате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Једва брата сам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А у односу на тај дан, када сте га, по неком Вашем сећању, последњи пут видели тамо у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, можда, пре маја, у априлу, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И при том, да га уопште цео мај и малтене цео јун, више га нисте гледали, сретали по Козлуку, Пејића, Пејића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да Вам кажем, ја нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пејића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам био ни у каквој функцији, да ја ту примам делегације сваки дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумем.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи, нисам видео га, чуо сам да је долазио и да. Да сам ја разговарао, нисам ја никакав ни представник власти, да могу ја разговарати, нити сам био у Месној заједници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумемо то. Нисам сигуран да сам Вас добро пратио. Господин Грујић негира да је уопште био то јутро тамо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је његово мишљење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви тврдите, видели сте га на првом спрату полицијске станице, он и Јово Мијатовић и разговарају са Фадилом и тако даље?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте говорили о томе да је у Козлуку постојао Кризни штаб, да Ви нисте сматрали себе чланом тог Кризног штаба. Да ли Вам је познато, поред грађана Козлука, муслиманске националности, да ли је у Кризном штабу било и грађана Козлука српске националности, на том самом почетку када сте били сви заједно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, на почетку ту сваки дан је долазило, значи, тај резервни састав полиције, долазили су грађани Козлука, значи, једне и друге

националности. Није ту било никаквих раздвајања, да су ту били само Муслимани, значи, да су долазили представници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Тада, 26., када сте видели Брану, како је Брано био обучен, да ли је био наоружан, у смислу да ли је имао униформу неку или је био у цивилном оделу, ако не можете прецизније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То јутро ми је изгледао доста преплашено, уплашено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је био обучен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чини ми се да је у цивилу био, не могу Вам стопосто то рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је био обучен Јово, тај други за кога сте касније сазнали да је Јово?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И Јово је био у цивилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада, 26. пре него што сте пошли из Козлука, да ли су биле запаљене неке куће?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да, то јутро је горела непосредно од места где ћемо ми у ту задружну авлију, можда једно сто-двеста метара једна кућа, околo куће су гореле које су биле, изван урбаног дела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу то биле куће мештана Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То су куће биле муслиманске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али мештана из Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, мештана из Козлука.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то приближно било запаљених кућа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, једно, четири, пет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте разумели да сте могли нешто и да понесете, а конкретно Ви кажете да нисте ништа понели. Па, доласком у авлију Дома, колико сте приметили људи да је ипак нешто понело? Да ли је то био значајнији број или мање значајан?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Речено нам је, ништа од кесе више не можемо носити, значи кесу. Сада можете да схватите шта можете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са кесама, да ли је било њих више него ових што нису баш ништа понели или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, обично свет је понео нешто у кеси. Нисам гледао ни шта је, ни прегледао кесе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је у аутобусу ту где сте Ви били, а и у другим, била два полицајца. Па, бих желео да то разјаснимо, Мислите ли полицајца као полицајца или можда наоружано лице, да ли сте то везали за униформу које је то лице имало, или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Они су били наоружани и био је у униформи. Возача лично знам, лично познајем возача који нас је одвезао и данас-дан контактирао са тим човеком и виђам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се може прецизније нешто око тога, рећи, јесу ли то били полицајци или су били територијалци, мислим, да ли је СМБ униформа или ова плава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је и једних и других. Код мене у аутобусу били су ови са униформама, резервни састав полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у вези са Вашим изласком у Шапцу, да ли сте неопажено изашли из аутобуса и удаљили се, па се после вратили, или сте некога питали, па ако јесте, кога сте питали и како?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам никога питао, неопажено сам изашао из колоне, значи, а ово ауто није ушло у Шапцу на станицу тамо, ауто где је била ова старица, ми смо само изнели старицу, једну жену, донели до воза и ја и овај јаран смо отишли до.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала лепо. Немам више питања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Даје сигнал мој клијент, морао би да изађе, да ли има шансе да сада можда прекинемо, па да наставимо касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада ћемо, само да завршимо питања. Можете ли да сачекате пет минута, да завршимо питања. Паузу ћемо правити. Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само да кажем, колега Петровић је рекао да предузмете мере према сведоку, зато што одбија да одговара на нека питања, па да кажем, на ово његово одбијање, потпуно се све слажем са јавним Тужиоцем, да се ово његово одбијање уклапа у упозорење које сте Ви дали, да не доведе у опасност себе или другог, хоћу да објасним, пустите да кажем, морам да кажем, морам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате нама, суду да објашњавате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате како долази у опасност, колега каже, како долази у опасност, па, долази у опасност. Он каже да је Јово тај рањен од исценираног напада, да су Срби ранили Јову, а Јова можда мисли да су га раниле «зелене беретке», па ће можда њему да се освете или неком његовом, разумете, због тога, Уосталом, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује, ово, којом се он приватном делатношћу бавио, чиме се бавио приватно у Козлуку, у миру?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Трговац сам био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре 26. јуна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трговац, трговац.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Трговином?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. У периоду од 08. априла 1992. године па до 26. јуна 1992. године, да ли се неки грађанин Козлука српске националности иселио из Козлука, на било који начин? Да ли је њему познато?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, мушки део не, али јесте жена и деце од српске националности који су живели у Козлуку, јесте један део. Значи, повремено, није спавао ту ноћ, али некада и дође и један део јесте и уопште су изашли из Козлука.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да је забрањен после 08. априла 1992. године, забрањен је излазак Бошњацима из Козлука. Па, помиње, тамо су барикаде биле. Да ли је то због немогућности да прођу барикаде, или је неко забранио да излазе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не можеш изаћи, нису нам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко поред тога што не може да се изађе?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Покушали су људи у суседно село да оду, купити цигаре, значи и преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када дођу до барикада?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не може, врати се назад, прети ово, оно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, задовољан сам одговором. Он је овде рекао да је у центру Козлука такође и Месна заједница у центру Козлука, али да он није смео да спава у својој кући, него је спавао у Месној заједници. Како то објашњава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не сваку ноћ у Месну заједницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је боравио више? Од чега сте се плашили?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У својој кући?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Од чега сам се плашио? Па, кажем Вам, када су те пуцњаве биле, кроз целу кућу ми је прошао метак, излози на радњи су ми поразбијани од метка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ти што пролазе тако?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Те војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то ноћу буде или дању?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Обично буде ноћу, а дању су долазили, узимали аута.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У вези са тим, даље каже да је 01. маја пуцало се ту, да ли је између 01. маја и 26. јуна било војске и тенкова, у већим размерама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објаснио, ово што каже, пролазили. Колико се то често дешавало, да прођу па да пуцају?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, пролазили, они се уопште не задржавају у Козлуку, то је два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. маја и оно још један пут што сте објаснили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је Вама, да ли зна, ко му је, не мора име, него ко му је рекао да Фадил дође тамо, где је то било, где је он био, у Месној заједници, ујутру, 26. јуна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иде по Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам отишао по Фадила.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко Вам је рекао да одете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Дошао је полицајац у резервној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, да ли је био тај полицајац одатле, резервни састав полиције?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је мештанин?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није се идентификовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел није мештанин?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате да ли је мештанин? Само овде ово, да ли је овај Јово, Јово када је рањен, када, ког датума, отприлике у односу на 26.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је уочи тај дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 24 сата, отприлике.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је Галиб Хацић рањен?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ујутру то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошли ово, то смо чули.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да он није веровао да ће их негде, било где водити, у некакав логор или не знам за Мађарску или било где, него да ће бити убијени. На основу чега је то закључио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли да сте размишљали, да ће вас побити?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, зато што нам је све, од табле до табле, могао си ходати, па ниси могао ходати, па смо све терани у некакав ћошак дела Козлука, где више нема, свет је то тако паничио, плашио се, жене су плакале, шта, сваки покрет Фадила, дај, где је шта, како, дај да видимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је пре тог 26. јуна, да ли је чуо да је било неког раздвајања мушкараца од жена, одвођења у логоре, убијања на том подручју Козлука или шире, шире, мислим Зворника, општине Зворник?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Могао сам претпоставити, а видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за Дивичане, шта је са њима било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: За Дивичане могли смо да чујемо зато што су три девојке дошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су дошли неки Дивичани.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чули смо од њих све шта се дешавало у Дивичу

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да нема више муслиманског живља, да једни су одведени у логоре, да су раздвојени, у Зворнику.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је још чуо нешто, за још неки случај, сличан овом Дивичу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Још једна жена је још, сада, која није била мештанка Козлука, тако ту дошла и прича нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из неког другог места?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је та жена причала?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Она је са простора горе према Сапни, ето, исто, дешавало се одвођење мушкараца, раздвајање и замислите тако да се дође и исприча међу свет, која је то паника, који је то притисак, доћи ће и по мене вечерас, доћи ће сутра, одвешће ме у војску, свашта је свет.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је тај Драган?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Жућин?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је тај Драган, да ли је то капетан Драган?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нешто га је Фадил Бањановић помињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он њега помиње у контексту другом, а ово је неки војник који је долазио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само да проверим. Каже, рекао је, да је могао неко ко има документе да иде где хоће са Палића. Да ли је неко отишао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да су отпуштани грађани муслиманске националности. Е, сада ме само интересује ово, радили су углавном у фабрици «Витница» и «Витаминка»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Витинка», «Витинка».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: «Витинка», да, «Витинка». Да ли су они радили у том периоду од 08. априла па до 26. јуна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то већ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли радили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Следећи сведок ће Вам доћи који је радио у «Глиници».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су радили, нису радили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нису радили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е, добро. Да ли су радници имали некаква минимална примања?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ма, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Српске националности?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Немам више питања. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је мало пре три девојке из Дивича које су ту све време биле. Да ли може да нам каже, шта су оне радиле у Дивичу, да ли су, господин Бањановић је поменуо да су спремале неке станове?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, да, оне су нам причале да су ишле горе у хотел «Видиковац», где су смештене јединице, да гардеробу им перу, да пеглају постељину, тог момента је причано тако.

НАТАША КАНДИЋ: А, касније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније када смо дошли у Мађарску смо сасвим другу причу чули.

НАТАША КАНДИЋ: Коју?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих девојака?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да, од тих, оне су и дан, данас су живе, нису се вратиле уопште на просторе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекле?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да су их одводили горе и да су их силовали војници ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што су Дивичани отишли?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ово време док су у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам ни како су успеле доћи до Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошле? Јер ми имамо датум када су Дивичани из места?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Оне су дошле када у Дивичу више није постојало муслиманског живља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Накнадно? Значи, после, пошто су Дивичани напустили. И шта су рекле?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, шта су радиле горе, зашто су их одвојили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њих су одвојили посебо? Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, оне из Козлука одлазе и спремају тај хотел?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Из Козлука одлазе горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их из Козлука изводи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, долази некаква војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то видели?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Војска у ауто и одвезе их и оне дођу у току, до ноћи дођу, доведу, јер то је се дешавало пет-шест пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала, када су оне у Козлук дошле?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи, када је Дивич исељен и оне су нам причале, да је раздвајано, жене, деца, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И жене и деца су отишли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Неко је прешао у Лозницу, неко је прешао горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оне?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Оне су дошле у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не знам, како је то, њих је неко довео вероватно од те војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите и онда су их одатле одводили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И одлазиле су опет из Козлука те исте девојке.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре је господин Јакуповић поменуо да су преко дана ти војници који су били, да су односили и аутомобиле. Да ли може да нам каже, колико је возила однето и у ком периоду и ко је то однео све, одвозио, узимао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја не знам ни име ни презиме, само знам да су били униформисани. Колико је возила, двадесет, тридесет возила у два-три-четири маха су, дођу, улете, покупе, дај кључеве, у кућу, разби врата и то су бирана претежно возила дизел.

НАТАША КАНДИЋ: Када је то било тог интензивног узимања аутомобила? Када је највећи број аутомобила узет?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је при крају дешавања овог свега, то је био неки психолошки притисак на сва ова дешавања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некоме то пријављивали, тој полицији у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, Фадил је доле то, пријављено је свим којима су одузета возила, па и после то, хајде смирено, па хајде, нека је то, ето, добровољно смо дали возила за потребе територијалне одбране, само нас не дирајте, не водите нас. Некакви људи су долазили, нити знам ко су, ни шта су.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте добијали неке потврде за то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имам једно само питање, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укључите микрофон.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је ишао да носи киселу воду и сокове тамо где је био Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тамо приметио неки Сабирни центар, у близини тог Стандарда у Каракају?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ништа, велику концентрацију војске, у Стандарду ту је било доста војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она фабрика, фабрика Стандард?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фабрика обуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракај?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја имам више питања од два-три минута, тако да, уколико би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, не морате баш све да схватите тако буквално.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зато предлажем да одемо на паузу, човек моли да
изађе. О томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се након одмора, претрес настави.

**Констатује се да у наставку претреса, адвокат Шалић Миломир замењује
адвокате Ђорђевића, Перковића и Ђокића.**

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА ЈАКУПОВИЋ АМИРА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Господине Јакуповићу, кажите нам, молим Вас, где
су од Козлука прве линије фронта биле, колико је то удаљено од Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја то нисам видео, могу да претпоставим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Која места су у питању, па ћемо онда лако да
установимо и колика је то удаљеност? У којим местима су се, између којих места
или у којим местима су се?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја то за време боравка у Козлуку, ја то не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, да ли данас знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, знам из медија, лично нисам био присутан.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, не знате, где је била линија фронта од
Козлука у то време о коме причамо? Знате ли која су села окруживала Козлук?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Около Козлука, све српска села.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Српска села? Знате ли да ли су Срби из Козлука, ти који су остали, јесу ли они могли да иду на посао, рецимо, који су радили у «Глиници» или некој другој фабрици?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, претпостављам да је добар део ишао да ради. Један део је био мобилисан.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас питам оно што знате. Да ли знате, јесу ли могли или нису?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Док су могли да се крећу да иду где хоће, куда хоће, претпостављам да су ишли и да раде, разне послове.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Кажите Ви нама, Фадил Бањановић, шта је Фадил Бањановић представљао за грађане Козлука? Како сте га Ви доживљавали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Он је легални председник Месне заједнице био.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу слушали људи Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно по овим свим дешавањима, да није слушан Фадил, десило би се још нешто горе, свега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли Ви поштовали договоре које је Фадил направио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Апсолутно, све.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Казали сте на једном месту, не данас, него у некој од ових изјава, да нико није бежао, каже, јер су људи веровали Фадилу, да нико то јутро, 26. није бежао, људи су веровали Фадилу. Шта то значи?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, увек Фадил тамо што је договарао, он је преносио народу и све до задњег дана, све су одлуке биле позитивно испоштоване.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто би Фадил договорио са Србима, то би тако и било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, са тим људима са којима је преговарао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ишли Ви када са Фадилом на неке од тих разговора са Србима, српским представницима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Изван Козлука, не. У Козлуку, на два, три.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је ишао са Фадилом када је ишао ван Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ни Фадил није излазио из Козлука, можда два, три пута, максимално да је изашао. Једне прилике сам и ја изашао, то када смо ишли према Скочићу и у Зворник, два или три пута, мислим да више не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је ишао са њим, ко су били Фадилови сарадници?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Обично, Фадил није могао ни он изаћи сам, до прве барикаде, није могао ни Фадил. Обично би дошао неко из војске, била би нека пратња која би те барикаде отварале и пролазили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је имао Фадил ту у Козлуку, да ли је имао неких сарадника са којима је радио, водио ту политику, да је тако назовем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ту су били људи који су били у тој Месној заједници. На почетку је то добро функционисало, били су Срби. На крају су Срби.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хајте да не ширимо причу. Ја Вас питам, да ли је имао сараднике и ко су?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, имао је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко су, како се зову?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је ту десет, двадесет људи са којима је ту контактирао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хоћете нам рећи неко име?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја сам био ту, лично, нисам, значи, никакву политичку функцију имао, ту сам био као обични грађанин. Отприлике све одлуке је Фадил примао и лично он.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Фадил доносио одлуке или се са неким консултовао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи, он када је са некаквим делегацијама разговарао, он би дошао народу, објаснио шта је и онда би мишљење народа донели одлуку такву да то радимо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта сте Ви радили? Да ли је уопште био оформљен Кризни штаб у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја не знам зашто се узима та реч, Кризни штаб. Кризни штаб је по мени некаква војна формација, нешто. То је било цивилно, где нам је наређено, морате увести евиденцију. То је било под један, кретање страних људи, улазак, то и то.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Кризног штаба било или га није било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Било га је? Да ли сте Ви били члан Кризног штаба?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, буквално нисам, али сам био ту. Није то некакав списак, Месна заједница, ја чак и данас дан не знам који су представници легални на папиру пре рата у Месној заједници. Имена и презимена постоје, а нас десет, двадесет људи је ту било. Ја нисам сваки дан био ту, али сам долазио ту, и информације примао и добијао, како, шта се дешава, шта нам је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто сте Ви изашли из Ваше куће, односно објаснили сте што, али што сте отишли у Месну заједницу? Зар нисте имали код брата, код рођака, зашто сте Ви из куће, кажете, која је била на главном друму, прешли да спавате у Месну заједницу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам рекао да сам спавао у Месној заједници, рекао сам да сам делимично био, сваки други дан ту, спавао сам код пријатеља, рођака, које куће нису уз главни пут.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, али што сте ову ноћ, 25. на 26. били у Месној заједници, шта сте радили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам ја знао да ће то се десити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас питам.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја да сам знао, не бих, ја бих се померио у некаку кућу, где не бих доживео тај стрес, прислањање уза зид аутоматом, где је Фадил, претрес, псовање, малтретирање, ја бих се склонио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То нам нисте после помињали, аутомат, претрес. Шта је то? То први пут чујемо.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то је тог јутра се догодило.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Које јутро?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То када ћемо да се иселимо, 26.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пуцњава од 05, престанак пуцњавае, упадање полиције у просторије где смо били, где је Фадил, псовка, мајку, аутомат.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То је било то јутро?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је било лично на мени.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Што нам то нисте рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не могу свих детаља ни да се сетим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја мислим да није, веће нека ме исправи ако је рекао, ја нисам чуо, да га је неко псовао, да је вадио на њега пиштољ, пушку, ја то не чух.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, прислонио га уза зид и са аутоматом у леђа.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када је то било, извините?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Десет пута Вам понављам, 26. ујутру на дан исељења нашег.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте то рекли и у овим поступцима раније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не сећам се да сам рекао, ево, рекао сам Вам сада.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако Вам ја кажем да нисте, зашто сада то причате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Верујте, ја некаквих детаља тек сада се присећам, како сам дошао у Београд, нисам никада, ни на памет ми није пало да се сетим, зато што сам то заборавио, преболио. Не живим у свом месту. Сада тек, три дана сам по ходницима, толико отуђен, остављен, тек сада некакве ствари се враћају, филм ми се одмотава, Ви ме наводите да се ја нечега сетим, некаквих ствари.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви тек сада први пут причате, толико пута причате о томе, како је то изгледало, сада сте се први пут сетили да је на Вас неко потезао пушку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, то је било сваки дан потезање на свакога мештана у Козлуку, сваки дан је то било. Да ли је то битно да ја сада набројим, Хусо, Хасо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како сте онда сигурни да је то било и тај дан, ако је било сваки? Како знате да је било и тај дан, ако је било сваки дан, како је то могуће?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Зато што људи нешто немају брашна, кажу, дођи Фадилу доле, отели ми ауто, дођу доле у, одвели жену, дође то, нестало дете, дођу Фадилу, рекну доле и то се одмах. Ми смо билли скрцани у петсто квадрата земљишта, где си информацију имао одмах.

НАТАША КАНДИЋ: Ја морам да замолим да замолите браниоца оптуженог, да ли може да се обраћа пристојно, он онако виче, стварно је недопустиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: У чему је проблем са мојим питањима? Молим да Ви кажете, ако имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви што се сећате, Ви реците, што се не сећате, не морате, Ви кажете притисак. Не морате Ви да одговорите ако се нечега не сећате.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Пуномоћник оштећених врши притисак на овакав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога, на Вас?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Врши и на мене и на јавност.

НАТАША КАНДИЋ: А Ви се пристојно понашајте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се сасвим пристојно понашам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте колега, не можемо сада инсистирати пет пута. Ипак се то десило 1992. године, морамо бити свесни да су људи то покушавали да забораве.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да не морам ја да Вас на то подсећам. Сада је 2006. година. Хоћете конкретно питање?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хоћу да га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто Фадил Бањановић, који је два дана овде сведочио, ни једном речју не помиње да сте Ви имали било какву улогу то јутро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате њега, зашто Фадил Бањановић не помиње?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Питам, питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За мишљење?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли он има објашњење за то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он има објашњење?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто се Фадил Вас уопште не сећа, јер, можда је и он заборавио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно ме је заборавио. Шта да Вам одговорим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Изричито га суд пита.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како, када сам ја отишао по Фадила то јутро, довезао га са аутом, довезао пред станицу милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да Вас се не сећа.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ко каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фадил, каже, не сећа се да сте били ту. Какво је Ваше објашњење, пита бранилац?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам ја како, вероватно Фадила питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је да се не сећа за лице које га је позвало, Фадил је рекао да је то лице његов сарадник и да његово име неће да каже, јер је, јер то су лица која су се међусобно тада чували.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тешко је то наћи сада, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је само један дан, други дан немамо, ја мислим да је то било јуче. Ја, колико се сећам, рекао је да се не сећа Амира, ја сам га питала лично, он је рекао не могу да се сетим, можда је био. Тако је рекао, али то је јуче, немам тај транскрипт, да у детаље тачно прочитам. Видећемо у транскриптима. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви некада раније били са Фадилом на неком састанку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када раније?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Пре 26.06.?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Рекао сам, на три-четири састанка да сам присуствовао лично.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је био са стране Козлучана ту, Фадил, Ви и ко још?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, на састанцима могло је да буде по тридесет људи, сала је била велика, могао је ко год хоће да присуствује.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас не питам да ли сте Ви били као публика, ја Вас питам, да ли сте Ви неком састанку где се нешто преговарало, договарало, да ли сте Ви на том састанку били са Фадилом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Рекао сам у старту, нисам се бавио политиком, ја ништа нисам могао разговарати ни са ким, ја, лично.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Никада пре 26.06.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службено да сте били?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Службено и тада 26.06. када сам дошао, довезао сам Фадила, ја уопште нисам реч проговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте Ви имали неку улогу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Апсолутно, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој просторији?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто би Вас Фадил звао на тај састанак са Браном Грујићем 26.06.?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил мене није звао, ја сам Фадила возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, колега, био састанак 26.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: 26.06., како, причамо о састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он звао, него он је звао Фадила, а не Фадил њега. Рекли сте зашто би Фадил Вас звао?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Он је рекао овако, стајао је испред те просторије где су разговарали, тако је рекао, испред је стајао, на првом спрату полицијске станице. Онда га је Фадил позвао унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да уђе, да.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не Фадил позвао. Ја сам се плашио, зато што сам сам остао и ушао сам и рекао је, уђи, стани тамо у ћошак.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Је ли Вас Фадил позвао када је видео да седите испред те просторије на првом спрату полицијске станице, јел Вас позвао да уђете у просторију где је он био, како кажете, са Браном Грујићем и Мијатовићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте се Ви сами позвали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сам сам ушао на врата и плашио сам се и онда, кажем, и кажу уђи тамо у ћошак, сачекај. И ту сам био пар минута, они су то и изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, нисте присуствовали почетку тог разговора између, како кажете, Грујића и Бањановића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је могло бити на минути пре, само што су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах сте Ви ушли?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Такође нисте присуствовали ни крају тог разговора, јер сте изашли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чуо сам поруку на том састанку шта треба да се деси и шта се ради.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви ту нисте били на почетку, нисте били на крају. Колико сте Ви били у тој просторији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је укупно трајало, максимално, петнаест минута. Ја сам од тих петнаест минута, десет минута био ту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате да је јуче Фадил овде рекао да он никада у полицијску станицу ушао својом ногом није, након што је она престала да буде мултиетничка, знате ли то, да Вам предочим тај део његовом исказа?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Та полицијска станица, то је само била просторија, то је пре била полицијска станица, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је функција та просторија тог дана имала где сте ушли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је стара зграда једна. Биле су просторије Месног уреда, Месног уреда, то није било, тако се зове зграда полицијска станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, није имала ту улогу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ту полиције није било.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли нам данас рекли, да дође у станицу милиције, ја сам тако чуо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Станицу ту, тако се зграда та звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сада објаснио. Хоћете даље?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Је ли исто станица милиције и Месна заједница? Да ли је то иста зграда, када се каже, станица милиције, да ли се мисли на Месну заједницу или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је једна иста зграда, пре била милиција, више није ту, него је Месна заједница. Увек се звала и данас дан се тако зове, и данас дан је Месна заједница. Идем да извадим родни лист у полицијску станицу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, када нам је Фадил јуче рекао да је он отишао у Месну заједницу, а не у станицу милиције, он то није знао, што Ви кажете или се не разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је мислио да је то исто? Да ли је он мислио да је то исто?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је могао да мисли да је то исто?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо је сада рекао сведок, да када иде да вади родни лист, каже, идем у полицијску станицу.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И данас дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је Месна заједница?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је исто.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: А, зграда до је била полицијска станица, где је била смештена полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али Ви, ево, пошто немамо транскрипт овај од пре, имамо овај, односно овај од данас, али имамо овај од 26.04. Ви ту на страни 5 говорите о канцеларији, када кажете канцеларија из контекста, јасно је, мислите на канцеларију Месне заједнице. А онда кажете, Фадил је дошао у року од десет минута, почели су разговори, где је милиција била у станици милиције, ево 5 страница, средина те пете странице.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, нису могли цивили бити ту, него су били у униформи, милиција испред. Значи, ти људи су дошли пре нас, ти људи су дошли пре нас, ми смо их затекли ту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас не питам за људе, ја Вас питам за простор. Кажете, били сте у канцеларији Месне заједнице, а онда сте отишли, кажете, код Фадила, мада то не кажете у овој изјави, не кажем Фадил, ето изјављујете тако и онда се каже да сте дошли у милицију, у станицу милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то мислили на исте просторије или на различите?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Исте просторије, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то говорили?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како објашњавате да је канцеларија Месне заједнице исто што и станица полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сада је то објаснио, да се то тако зове у месту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја сам слушао јуче пажљиво Фадила, ја нисам тако схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо га то ни питали данас, сада смо добили разјашњење од сведока.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нормално је да милиција буде у станици милиције.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега, микрофон није укључен, па неће ни ући у транскрипт. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. За то времена колико сте Ви провели, нисте на почетку, нисте на крају. Шта сте Ви тачно чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чуо сам да треба да се иселимо, да напустимо Козлук.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када кажем тачно, мислим, ко је коме шта рекао, шта сте Ви чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Значи Брано је се обраћао Фадилу и то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оног што сте данас рекли, јесте чули још нешто, да преформулишемо? Данас сте рекли речи његове, да ли сте још нешто чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам чуо, јер то је било гласно, вероватно да сви то чујемо, вероватно, не вероватно, него Фадил је још нешто са њим причао који нисам чуо. Чуо сам да је било, зашто, како, па нисмо ништа направили, па, ово, оно, то је крајње и ви се селите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви сте чули само тај један део реченице, ништа друго нисте чули, ни пре, ни после, само тај један део, да морате да се селите, то сте чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је још био у тој просторији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Те људе никога не познајем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Фадил, Мијатовић, кажете, Грујић и Ви?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Било је шест, седам људи ту, у униформама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је био испред те просторије?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Милиција је била испред комплетне зграде и аути су били.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где је ко стајао, сећате ли се тога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На уласку у ту просторију, просторија је можда једно двадесетак квадрата, можда и до тридесет, лево су стојали сви, лево, Фадил је ушао и стао испред њих, а ја сам тамо са стране у ћошку једном.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Фадил са њима ушао заједно, када је ушао Фадил?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Рекао сам Вам, они су сви нас чекали тамо, Фадил и ја смо задњи ушли у зграду.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу видели сви да и Ви ту седите, нико Вас није, кажете, звао, иако сте рекли да Вас је звао Фадил, јесу видели да и Ви ту стојите? Јесу видели ти присутни, да ли су видели Вас?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Како ће ме видети, када су они већ у просторији, а ја у ходнику.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: А где Ви?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, у ходнику, испред врата.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви сте, значи, били у ходнику испред врата?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу та врата била затворена?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Полузатворена.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је било пуцњаве у том тренутку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колико је тих људи било који су се ту, испред те зграде, војске, аутомобила, да ли је била нека маса света, како је то изгледало у том тренутку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Света није било, јер је то рано било, а војске је било доста.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте чули да Фадил нешто каже на том састанку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил није очекивао уопште ове изјаве и ово.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како Ви знате шта је Фадил очекивао, а шта није, да ли сте Ви чули да Фадил нешто каже?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил када је год на сваком састанку, он дође, народ обавести, разговарали смо о томе, о томе и томе, значи, народ је сав у Козлуку имао информације после сваког састанка.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли Ви чули шта Фадил каже или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Једног момента је се само противио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сада, колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је, да чујемо то о противљењу? Како се противио, шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, немојмо сто пута да понављамо, колега, време нам иде.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Врло је важно, јер Фадил јуче тако ништа није рекао. Хоћу да чујем, шта је то Фадил рекао, из његових уста? Шта је рекао о противљењу, хајте да чујемо? Шта је Фадил рекао о противљењу? Ако може сведок да нам каже, то је петнаест секунди времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је мало пре, пре петнаест минута рекао. Немој, како то, шта то, то је рекао. Да ли има нешто друго да је рекао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ништа.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте Ви чули? Идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Јел говорио Фадил нешто о времену одласка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисмо ми ништа у могућности били да бирамо, нама је наређено тако и тако да се ради. Ми смо изашли у року од петнаест минута и кренули да свет обавештавамо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, одговор је не? Да ли је одговор, не? Одговор на моје питање, да ли је Фадил нешто рекао о времену изласка, не, Фадил није ништа рекао, да ли је тако?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: О каквом времену изласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сат, сат и по, да ли на то мислите

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Боље судија да иду питања преко Вас.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Фадил нешто говорио о томе, колико ви времена имате за излазак из Козлука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када су изашли њих двојица?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: По причама, молим Вас, у разговору, где то чак он на једном месту каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то говоримо о разговору у просторији?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: О разговору у просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо о том разговору је човек рекао да није чуо све шта је Фадил са њима причао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја га питам, да ли је чуо, да ли је Фадил нешто преговарао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није више ништа, ја сам га питала све да каже шта је чуо. Рекао је да има део који није чуо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је чуо нешто око тога, шта може да се понесе од ствари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просторији?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: У просторији, ту, да ли је чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у просторији говорено нешто, да ли може да се понесе или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То сам чуо од Фадила, шта може да се понесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да он?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно Фадил је у тих пар минута разговора после мене.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли то чули док сте били присутни састанку Грујића и Фадила или сте чули касније од Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Чуо сам од Фадила.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Касније? Хоћете нам одговорити, када сте то чули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тог момента када је изашао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када је изашао? Јесте чули нешто од Фадила око Скочића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: У први моменат, не. После је свет тај који је остао, скочићки у Козлуку је на Фадила, дај, да видимо како и Скочићани и Шепчани да се придруже нама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли на том састанку коме сте, кажете, присуствовали између Грујића, Мијатовића и Фадила, чули нешто о Скочићу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не? Како је Фадил Вас обавестио, шта је он договорио на том састанку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја нисам нико задужен, ја сам то чуо. Фадил је даље изашао и одмах је кренуо, од једне улице, махале, сокака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли сте причали са Фадилом када је он изашао, па када сте кренули за те мегафоне и да обавештавате, да ли сте имали времена, јесте ли причали нешто са Фадилом?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ништа нисмо, то је толико кратко трајало, да смо одмах кренули свет да обавештавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, рекли сте тамо у Сарајеву, Бранко Грујић и Јово Мијатовић су им рекли да могу понети, су нам рекли да можемо понети само по једну кесицу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то чули лично или од Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Од Фадила, да је рекао Бранко Грујић да може да се понесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да схватате колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Схватио сам, исто тако, данас нисте рекли да је, уопште нисте споменули Брану Грујића, ни кесицу, ни ствари, него сте рекли, Фадил Вам је рекао, шта од ствари може да се понесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има још реченица које није споменуо. Не можемо сада због тога рећи да ово друго није рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је то тада рекао, све ћемо то ценити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је рекао. Можете да га подсетите и да га питате, да ли је рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, добро. Кажите нам, зашто сте Ви први изашли, зашто сте Ви изашли са тог састанка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кренули смо да обавештавамо свет.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не, Ви сте били ту присутни.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам возач, ја нисам никакав представник никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко истерао, или сте самоиницијативно изашли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, завршен је састанак, идемо, али је Фадил и даље остао да разговара. Ја сам изашао први у ауто.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто сте Ви изашли, кажете, нико Вас није звао, што сте изашли пре, ако сте већ ту ушли, да би се склонили од страха, од тих неких ту полицајаца и тако даље? Они су и даље, полицајци били ту, зашто сте Ви изашли? Шта се променило, па сте Ви изашли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно су настављене приче некакве. Фадил је се, претпостављам, рекао је касније да је се он бунио, зашто, када смо заговарали суживот, да нећемо да се селимо, неће нас нико дирати. Вероватно то је Фадил и даље наставио тих момената, док сам ја силазио них степенице, да разговара.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто сте Ви изашли пре њега?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, зато што, готово је и устанемо и крећемо и први сам изашао ја.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви, нити сте били позвани на састанак, нити било шта, излазите пре времена, а зашто, који је разлог?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам ауто возио, морам сам ауто да упалим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И, јесте ли Ви онда негде возили Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Само до центра. То је тристо метара.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где је Фадил узео тај мегафон?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То је у канцеларијама тим био, од Ватрогасне.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, јел га неко возио колима док је он ишао и обавештавао тим мегафоном или је пешке ишао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ишао је пешке.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колико је то дуго он ишао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, те улице нису толико далеке, једно тристо, четиристо метара.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је говорио он кроз тај мегафон?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули то?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, да требамо да се иселимо и да сав свет у року од сат времена дође у задружну авлију доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао још неко мегафон?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тај један?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Само један.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је рекао Фадил, зашто се излази?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, он није, вероватно, имао времена, а када је народ скупљен доле, отприлике 90%, онда је рекао да из безбедоносних разлога да нам више нико не гарантује овде безбедност, да морамо да изађемо и да ћемо сви живи изаћи.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажете, пардон, данас сте рекли пар људи из Скочића је вршио притисак на Фадила да и они пођу. Како Ви то знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Фадил све што је радио, није никада радио сам, да, увек је међу народ. Значи, када је свет кренуо доле, ти људи су помагали. Остала му је родбина у Скочићу, дај, како ћемо, шта ћемо, да се и ти људи прикључе. Али, то није у први мах било, то је можда од пола тога времена док смо се скупили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто је Фадил пристао на то да пођу, да сели и те из Скочића?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам, то сте требали њега питати.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, данас сте, заправо, на питање чини ми се некога од чланова већа рекли, да су биле две пуцњаве у овом периоду од априла до јуна у Козлуку. Када је била та друга пуцњава?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Колико се сећам ја, почетком маја, почетком маја, то није била пуцњава, то су тенкови, значи, са тенкова пуца, оружје са тенкова, не тенк да је, него је тенк кроз Козлук, он је ту панику стварао, а овим наоружањем је пуцано по кућама, крововима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је било непосредно, пред овај 26., да ли је било неке пуцњаве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, објаснио је, оно, бомба, Јово, 24 сата, то је објаснио. Да ли је било још нешто, да ли је било пре?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Сваки дан је било ситне те пуцњаве, прође војска, пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то је рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, јел било људи који нису хтели да иду из Козлука?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тог момента када смо ми кренули, када смо били у аутобусима, ми нисмо знали ко фали, ко је одустан. Тек када смо дошли у Палић тамо, када је овај рекао, фали му рођак, оном фали брат, отприлике, то је било између двадесет и тридесет људи који су.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви лично неког обавестили да треба да се крене?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам трчао одмах брата да нађем, јер нисам ни знао где је ту ноћ спавао. Требао је да буде код рођака једног, да ли није и онда сам га нашао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Вас је брат питао, зашто да идемо, нећу да идем, јел рекао нешто?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја сам рекао оно што је, што сам ја чуо. Фадил је позвао, био је састанак, ја сам чуо лично, да морамо да изађемо, не смемо више остати, нико нам не гарантује безбедност више.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јел рекао можда, нећу да идем? Ко то каже, зашто, нећу да идем од своје куће?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није то рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Није рекао? Јел било других људи који су рекли, зашто да идемо, нећемо да идемо, ту смо већ три месеца, рат је, нећемо да идемо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како је могуће да од толиког броја људи, нико тако нешто није рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је неко, лично да ли Ви знате да је неко рекао, нећу да идем и да је остао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно ти људи који су остали, они су и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти, што значи, знате да су остали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте сазнали касније?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Од њихових породица, да се нису никада више ни јавили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли су можда они који нису веровали Фадилу остали?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, знам то, то не бих.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто Ви, ако сте могли да одете, идемо на Палић сада, зашто Ви нисте отишли? Зашто нисте, имали сте пасош, зашто нисте прешли у Мађарску?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Зато што нисам ништа веровао да се ово догађа, нисам веровао никоме ништа. Размишљао сам, ако смо сви скупа, лакше је решити тај проблем, него као ја сам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да сте већ у Лозници се срели са представницима Међународног црвеног крста?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам их само видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не он лично, него је Фадил ишао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, и Ви лично, ево каже, отишао у Лозницу, Црвени крст, преговори, брзо дошли медији и странци, дошли новинари. Јел рекао неко тим представницима тог Црвеног крста?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам ја ни ко је то позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви лично причали са неким новинарем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неким из Црвеног крста?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте Ви имали први контакт са неким из Међународног црвеног крста?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично, нисте?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Зашто ја.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нико никада Вас лично није питао где сте, одакле сте, где сте кренули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја такве изјаве никада ником нисао давао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте у Мађарску дошли, јел Вас неко питао? Јел вас неко пописао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Само су долазиле обичне делегације, некако опет, новинари, медији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте ушли у тај прихватни центар у Мађарској, јел Вас тамо неко пописао, да ли Вас је неко питао како се зовете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тамо је хаос, паника, један преводилац је био који је сасвим лоше преводио, углавном схватили смо да смо на сигурном.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте дошли у Мађарску, да ли је представник мађарске власти преузео бригу о Вама као избеглици или прогнанику или како већ? Је ли Вам узео име, презиме, јел питао одакле сте?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јел Вас питао како и под којим околностима сте избегли? То су нужна рутинска питања која сваком постављају, да ли су постављена Вама?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Са мном лично нико није контактирао, са представником Фадилом, јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, све је у име вас, свих хиљаду и осамсто говорио Фадил?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли Ви ишта могли да урадите без Фадила? Јел ико ишта могао да предузме без Фадила?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па не знам, шта.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Било шта?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Шта треба да уради.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Фадил се за све питао у Вашем месту или не?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, тај човек је и пре рата обављао ту функцију, пукла цев, вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су га слушали, веровали му.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Кажите нам, како сте Ви покушавали, описивали сте нам да сте покушавали да изађете из Козлука, па у томе нисте успели. Шта сте предузимали, Ви лично?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Тај један дан што сам био случајно ту, пошто сам приватно радио, имао сам пара, људи некако униформисани су дошли до Фадила, питали га, донели су динара, да се марке. Ја кажем, није проблем, имам марке, даћу им.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све објаснили, само ако има нешто на питање, а да нисте рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Касније сам покушавао да дођем до тих људи, али више нисам могао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како сте, шта, како сте их тражили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, очекивао сам да ће доћи ту код Фадила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могао да изађе, рекао је да није могао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте питали Фадила, има ли тих људи што изводе људе, што помажу да људи пређу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно некаквих људи је било, пријатеља. У почетку то је могло, после више ништа није могло.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте питали Фадила, долазе ли они који су помогли да изведе мајку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Питао сам јесу ли му отац и мајка дошли, јесу, јесу му се јавили, јесу, тај човек је контактирао, ја не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта Вам је Фадил рекао, јављају ли се ти људи? Да ли је Фадил имао неке друге људе који могу да помогну?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није више.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колико је људи изашло из Козлука од оног колико их је било у априлу месецу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике, 50%.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како су ти људи изашли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам, сналазили су се како су знали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу добровољно излазили?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На почетку су то биле само жене и деца, то у једном периоду, а касније, нико није могао изаћи, нигде.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажете, она колона, сели сте сви у возила, припремили се да идете према Тузли, јел тако било?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте хтели добровољно да одете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли се таква прилика указала после месец дана? Да ли бисте отишли исто тако добровољно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ми смо схватили да не можемо, зато што се у преношењу тих људи који долазе, војске, да се тамо одвијају борбе и да тамо не може нико ићи. То су нам ти људи пренели.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да је неко дошао и рекао, имате два дана времена, спремите свој ауто, своје ствари, да ли бисте пошли, у јуну месецу, рецимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где? Ја сам питала, на други начин.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да је неко рекао, ево, људи, ево вам ваша кола, ваше ствари, спакујте, да ли бисте кренули?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не бих ја кренуо, пошто су ратна дејства тамо и не бих веровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је желео да остане својој кући и рекао је да није добровољно изашао. Ово је, где, на неко друго место?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јел бисте кренули ка Србији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Добровољно кренуо, али узео би свој ауто, своје паре би ставио у цепове, понео, добровољно, а нисам добровољно, стрпан сам у аутобус, потписао, изашао, у жицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте желеи да изађете?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, да Вам је неко рекао, ево, спакуј се.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није могао нико да рекне.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да Вам је рекао, Ви биста, како сте малочас рекли, Ви бисте прешли у Србију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам већ једном питала, а овде се говори, одбрана говори да сте ви добровољно изашли из Козлука, 26.06.? И ја сам Вас питала, да ли је то тачно или није?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Колико треба пута да поновим?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једном само.
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никада нисмо добровољно изашли, никада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, још питања.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Ко је тај Студени? Да ли је био тај Студени тог дана када сте Ви кретали?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Студени, јесте, тај. дан.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Каква је била улога тог Студеног?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам, нисам ја био у војним јединицама никада, ни у тој функцији, да ја то знам. Знам само при рањавању Галиба, да је тражио аутомат или пиштољ да тражи војника ко је ранио Галиба Хаџића, да он убије тог војника.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли су неке људе силом изводили из кућа да крену са вама?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То лично нисам видео, али ми смо своје те непокретне, ми смо то.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви већ били у аутобусима, када су дошли ти из Скочића?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да. Да, ти из Скочића су дошли задњи.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када је то било, отприлике, сат не знате, али које је било доба дана?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, пре подне, до подне, тако.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу они право улазили у аутобусе?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, те из Скочића нико није пописивао?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја тај списак, тог дана, нисам видео, али вероватно је направљен додатни списак.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И само још једну ствар, помињали сте, питало Вас је и веће, али није то питање доведено до краја. Јесте били Ви у Бечу са Фадилом?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, у пар наврата.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Фадил имао неких проблема са властима аустријским?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То сте требали њега да питате.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја питам Вас, да ли је имао неких проблема?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам ја са Фадилом нон-стоп био.
АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате Ви нешто о томе?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, не бих да одговорим. Шта је битно то уопште за Козлук? То је Фадилов лични живот, приватни живот.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, можда, да је хапшен Фадил?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам, знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бечу?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је нешто у Тузли хапшен, осуђиван?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Јел то у Бечу имало везе са Козлуком?
СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, вероватно у вези повратка света, вероватно, то је моје мишљење.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите у вези повратка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, те организације, ето, од 1983. године сам на западу био и знам да тамо има устав, закон, не можеш радити шта хоћеш и како хоћеш, вероватно Фадил је посећивао, радио, организовао, скупљао фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, да је нешто радио против њиховим законима?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Вероватно то и због тога је то што хоће господин да пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу кратко поставити пар неких питања, да не дужимо, наступио је замор материјала, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Интересује ме, пошто сведок рече, није био формално члан тог Кризног штаба, постојао је тамо штаб неки, одржавани су састанци, да ли је на тим састанцима тамо где је био сведок присутан, значи, ако зна, било случајева да је помињао неко да су мештани Козлука излазили за новац, сем овог случаја око његове породице што он говори?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: На састанку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на састанку говорило?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било сазнања неког међу вама тамо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је да су за новац излазили.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То није било организовано, то су људи, пријатељи, долазили, пријатељи, долазила фамилија, који су дали грдне новце, ушли, дошао, извезао, одвео га у Аустрију, то није било ништа организовано. Ја сам случајно био ту присутан када ће доћи ти људи и случајно сам имао пара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За родитеље.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То није имао свако.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је од Фадилове родбине неко изашао у том периоду пре овог 26.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре 26.?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И на који начин?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам сигурно да су долазили Фадилу да су нудили којекакви пријатељи из Лешнице, из овог, оног. Човек је био у Ловачком друштву и био је и пре рата велики некакав љубитељ тих спортова, знам сигурно да су долазили поруке људи да му породицу из Козлука одведу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је отишао неко Фадилов, да ли знате, од родбине, уже?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја мислим да му је отишла мајка и жена, мислим, сто-посто Вам не могу рећи.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то било у периоду када су и Ваши рођаци изашли или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Није то ништа било организовано, то ја чујем после десет дана када не видиш некога да нема и онда питаш па како си, шта, па ево и ја ћу дати паре и тај се више не појављује. Није то било неко организовано пребацивање.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте некада са Фадилом причали у вези тога?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте? Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Укључите микрофон.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, седите. Само микрофон мало да буде ближе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Јакуповићу, на списку лепо пише, чини ми се, прво или друго име је Ваше, као члан Кризног штаба Ви овде се просто не сећате, да сте били члан. Реците ми, да ли знате, када је формиран тај Кризни штаб?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, отприлике то је када је Марко Павловић дошао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, после почетка рата?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте, почетак, одмах.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, да ли се сећате, ко је бирао тај Кризни штаб? Ко је изабрао тај Кризни штаб?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мислим, није био ни некакав збор да се ту бирало, то су само били људи ти пре који су радили у Месној заједници и нас пар којих је ту, ето, било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, сами сте себе изабрали у Кризни штаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тако рекао. Јел била нека писмена одлука о оснивању Кризног штаба?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, како одлучисте да баш ни једног Србина не узмете у тај ваш Кризни штаб и да учествује у раду?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Срби су били у једном делу и сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је било пре одвајања, а после су имали сваки своју, ја сам тако схватила.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када је милиција разоружана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек је после дошло до одвајања.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: И тада прекидају Срби да долазе у просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда они више не долазе, онда свако своје, ја сам тако схватила.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кризни штаб је основан пре раздвајања. Зашто у њему нема ни једног Србина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је основан овај Кризни штаб, где су само Муслимани?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Је не знам, ја то датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре 08. априла или после?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Кажем, приликом доласка, тај први, када се појавио тај Марко Пејић, Павловић, како се зове, Марко, тада је почео притисак на свет, ово, оно и тада је као оформљено то нешто пријављивање, списак, где ко се креће, куда се креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се он појавио? Пре 08. априла или после?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Одмах после, почетком рата, почетком рата, негде у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рачунате почетак рата, 08. април или?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Када су у Зворнику почела дејства.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Је ли и пре рата била у Козлуку полицијска станица? Пре почетка рата, да ли је била?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Та полицијска станица стара је, давно је некада направљена, саграђена, није полиција ту била, међутим, то су биле просторије Месне

заједнице, била је до станица, ту су биле само патроле. Главна је била у Зворнику станица.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико је било, отприлике, полицајаца ту у Козлуку која је радила, распоређивала се у Козлуку и околини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре рата и у току рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је сада то битно, хајте да усмеримо на ово.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Битно је, зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим мотив.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што господа не говоре истину, зато што кажу да је одмах раздвојена полиција на српску и муслиманску, а уствари, је деловала полиција скоро све време, мултиетничка полиција. И тек када су пошли да изађу, онда су се раздужили, разумете, тај дан и уочи тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мултиетничка, када кажу да су муслиманска полиција разоружана још, јесу имали оружје Муслимани полицајци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Због тога и кажем, то није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тврдите супротно? Јесу имали Муслимани полицајци оружје до 26.06.?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Резервни састав полиције у почетку, да, после су разоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Отприлике, када је се предало и остало наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 16. априла?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ловачко наоружање и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После више ни полицајци нису имали оружје?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Полицајци Муслимани су патролирали кроз Козлук, у униформама, без наоружања, без наоружања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је изјава сведока, Ви само кажите да то није тачно и идемо даље на питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Идемо даље. Јесу ли у Козлуку сво време имали струју, воду, телефон и тако даље, да ли је то све функционисало нормално?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала. Реците ми молим Вас, то људи који су, да кажем, кришом отишли, отприлике, рекли сте око пола, али, отприлике, значи, пола је изашло, тако пише?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесу ли они баш сами одлучили да иду, нико их није терао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам ја никога ни питао, нити сам ја био тамо у станици јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови за новац што су ишли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ваљда су сами за своје паре, нису их терали да плаћају.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И они ће после да кажу да нису смели сами, као и ови што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није предмет оптужбе. Хајдемо ми на овај предмет што је овде.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Твоји су родитељи били изашли раније, је ли тако?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да, ја платио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлично. Зашто ти ниси остао са својим родитељима у Шапцу, него си продужио према западу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Моји родитељи су изашли у априлу, у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви долазите у Шабац да их видите у овом конвоју?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, зашто тада не остајете у Шапцу?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, не. У Шапцу се они нису задржали два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Продужили су даље зато што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ишли код рођака? Добро. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта знаш, чија је била иницијатива да се грађани Шепка и Скочића окупе у Козлуку?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знаш, сами дошли? Добро, да ли знате, ко је заказао збор грађана у центру Козлука оно када је био владика, ко је то заказао, откуд владика ту, откуд хоца ту, откуд тај збор да се одржава, да ли Ви као члан Кризног штаба знате?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Свет је успаничен, дошао са стране тај остали свет, хоћемо да тражимо и тог момента сам и ја размишљао, јер стварно нисам знао да се тамо борбе одвијају. Значи, од Каракаја према Тузли да се борбе одвијају и сав свет је тражио да идемо за Тузлу, тог момента.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја Вас питам, ко је звао владику, ко је звао хоцу, ко је заказао састанак?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: То не знам ја, владику сам видео лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећаш, ко је све говорио на том скупу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је да Ви нисте говорили и да је био за ручак мајка правила.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Лично сам донео, сећате се, када се уђе у задружну авлију, да је вруће било, сунце, да су столице биле поредане уз просторије гараже од Ватрогасног и да сте и Ви лично јели. Ја нисам ту био за столом, био сам опет тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неко причао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не знам разговоре те за столом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На митингу лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је тај ручак одржан, после збор или пре збора?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: После збора.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После збора? Видите да не говорите истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам био тог момента до краја збора, јер сам ја био у Зворнику са господином, Вашим колегом, Вашим суграђанином, болесником и нисам се био ни вратио, збор је био завршен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, какве везе има, да ли сте један ручак више, мање, идемо питања даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Важно је, јер не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ручак?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Важно је, јер човек не говори истину. Дошао је овде да не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га видели да је ручао?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Рекао сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он каже да сте ручали, Ви кажете нисте. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Човек не говори истину, разумете. Да ли знаш да сам ја одвезао једног болесника у Зворник, јеси чуо?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала. Да ли се сећа да је на том збору тражено да им се пошаље помоћ у храни, одећи, не знам?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Једне прилике смо добили камион пун хране и свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И санитар, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, ко Вас је обавестио да требате да сведочите у овом предмету? Ко Вам је рекао да треба да будете сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте добили позив?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Овде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како сте знали да треба да будете сведок?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Добио сам из Тузле из Кантоналног Тужилаштва позив да се јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо записник у предмету, можете то да добијете. То није спорно, дипломатским путем је позван сведок.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд они знају да он треба да сведочи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо га позвали, предложен је у оптужници.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могли су неког другог, откуд баш њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је испитан у истрази.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам, али неко је морао да каже, овога човека требате испитати, или се он сам јавио у истрази или га је неко позвао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на истрагу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим на истрагу и на уопште откуд он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је испитан и у Хашком трибуналу, тужилац га је на основу тога предложио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неко је морао да каже, господин тај и тај је био члан Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То морате Трибунал да питате, ми то не знамо, то је било раније, он је овде дошао на основу тога што је у Трибуналу испитан, па га је Тужилац предложио, у захтеву за спровођење истраге.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Вашим изјавама рекли сте да су била тамо два нека пуцања. Један си рекао да је био 01. маја, када је било друго пуцање, отприлике, да ли се можете сетити, колико дана пре Вашег изласка?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Пет пута Вам понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте више понављати. Понављате питања, идемо даље, одговорио је детаљно на то питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећате да је било пуцања 21., 20. на 21.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је питање друго.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Мањих пуцања је било сваки дан, али ово су били тенкови, јединице, војска.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли Вам је познато да је господин Бањановић био у сталном контакту са господином Пејићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не Павловићем, него оним Пејићем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Па, ја сам једне прилике га видео, кажем, ништа нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај високи што сте рекли?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Али, ја не знам, никаквих разговора није било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јеси био када са њима заједно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па се на страни 5 Ваше изјаве, рекао си: ујутру, тог јутра, био сам баш у тој канцеларији када нас је, уствари, то је други пут када су нас застрашивали и пуцали по Козлуку. Тада нам је рекао да нам више не може гарантовати безбедност, зато што се борбе одвијају у самој близини. Сећаш се тачно тог датума?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: 26. ујутру.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко је све био присутан, поред мене и Мијатовића и Фадила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то објаснио, идемо даље. Не можемо да понављамо, нема заиста, Ваш бранилац је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Помињао је неког Студеног у изјави, а сада га не помиње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био Студени у тој просторији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Студени се појављује после разговора, после разговора Студени.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није био тада у тој просторији?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја тог човека нисам ни познавао, него сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао, рекао је био је Студени, не пише да ли је био у просторији или напољу, то је сада питање тумачења.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја хоћу да знам, да ли је био у просторији или је био напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо га већ питали и рекао је да је био напољу. Сада га Ви поново питате. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто познаје све полицајце у Козлуку, сигурно све домаће, реците ми, ко је био тога дана дежурни у полицијској станици када сте дошли ти и Фадил? Ко је био у ходнику тамо, сећаш се?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Верујте, не сећам се.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећаш се? Не сећаш се имена уопште тог човека?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам, јер је то било 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви га питате за 26.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И знам да је био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који датум га питате, ко је био дежурни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било који, па нека одговори, па ћемо ми доћи, па ћу ја довести тог полицајца овде да каже ко је био и тако даље. Да ли си само по упутству Фадила помешао ове датуме или си ти сам тако измислио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никаких ја немам договора са Фадилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је то питање. Идемо даље питања немојте тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање је лепо, јер он говори о 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је утицао Фадил на Вас да овако сведочите, то је питање?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја сам пунолетан човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорио је, одговорио је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо зато и питам, јер сам ја био 21., а не 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то смо чули, само морате питања, немојте понављати Вашу одбрану.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Извините, мало теже видим, па нека питања и прескачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви то покушајте да прескочите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао си, такође, да то јутро ниси веровао да нећеш стићи ни до Суботице. Шта то значи, да ли је у теби био неки страх или ниси веровао уопште да ћете мирно изаћи и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто ново на ово питање да кажете?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је у Вама био неки страх, отприлике, када знате где су борбена дејства, близу, да се дешавају погибије, да ли сте имали неког страха да неће неко доћи да се освети?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Зашто, не видим разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били уплашени?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Уплашен јесам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То и питам.

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Нисам нигде учествовао, нисам био ни политичар, нигде нисам био активан, нисам пропагирао ништа, радио сам свој посао који сам радио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли сте чули о мени да сам био неки екстрем?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никада Вас у животу нисам познавао, четврти пут Вас видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа негативно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте чули о мени да сам био неки профитер, да сам био лопов?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Ја Вам кажем, четврти пут Вас видим и немам потребе да ја износим нешто о Вама.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, седите, сада морамо да Вас суочимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изведе доказ суочењем између оптуженог Грујић Бранка и сведока Амира Јакуповића на околности разлика у њиховим исказима, па један другом окренути лицем у лице, изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада рећи, пошто Ви не знате каква је одбрана господина Грујића, а он је Вас данас слушао, у чему су битне разлике, на које околности ћете се суочити, тако што ћете један другог гледати лицем у лице и прво Ви њему рећи, да ли је тачно то што је он изјавио, а што ћу Вам ја сада рећи, а онда

он Вама кратко одговорити да ли је тачно ово што сте Ви данас испричали. Значи, он каже да сте ви добровољно изашли из Козлука тога дана, да сте ви желели сви да изађете, да се Фадил претходно договорио и то 21. јуна, када су у ноћи биле неке борбе, тада не спомиње Вас и тврди да су тада он и Јово Мијатовић ишли у Козлук, да су позвали Фадила да то разреши, да им је Фадил рекао да је те ноћи неко пуцао изнад кућа и да су онда сви заједно отишли код неког Пеје, тог Пеје кога сте и Ви помињали у «Алхос», да је Пеја примио само Фадила и да је онда Пеја позвао телефоном Привремену владу, да је њима рекао да им је Фадил саопштио да ви желите сви да идете и да је онда Привремена влада донела једну усмену одлуку да се вама допусти да ви добровољно изађете из Козлука. Значи, он тврди да сте ви добровољно изашли по договору Фадила и Пеје и да су онда они то вама омогућили, да ви добровољно изађете и кажете да сте, наравно, обзиром да је то било 21., да сте ви имали пар дана да се спремите за иселење, да се, не знам како да се спремите, обзиром да нисте понели ствари, значи, да се спремите, он тако каже, за иселење, припремите и да је Фадил рекао овима из Скочића и Шепка, када да дођу да бисте, да би заједно кренули са вама и тврди, наравно, ово што и данас говори, да 26. ујутру он уопште није разговарао, нити је био на тај дан у Козлуку и да уопште он није, да се уопшта та ситуација коју сте Ви данас нама објаснили, да се није догодила, да он уопште није. Ви њему сада у лице реците, да ли има ишта тачно од овога што сам ја сада Вама предочила, а да он тврди? Да ли има тачно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Апсолутно ништа није тачно, ја први пут чујем за такву некакву изјаву. Све се дешавало 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите Ви.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа те Фадил није обавестио?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Не, први пут чујем за тако нешто, први пут чујем за тако нешто.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут чујеш?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А ја ти кажем у лице да је тако било све као што госпођа председница тврди, све је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите му, 26. јесте били ујутру?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 26. ме ниси видео у Козлуку, јер нисам био у Козлуку, као што тврдиш да сам био за ручком на збору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустимо ручак, сада није битан ручак, 26.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Човек не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како Ви објашњавате, који је његов мотив да он то прича?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, његов је мотив зато што га је Фадил припремио све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте мотив Фадилов, него који је његов мотив?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, сви су се договорили, једна група се договорила, идемо да осудимо, разумете, Србију и да осудимо једну групу из Зворника, то је основни мотив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде има више Срба одавде него из Зворника, само сте Ви, колико ја знам, из Зворника.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Њима је прави циљ Србија, а ми смо овако мало мањи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је његов мотив?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би био Ваш мотив, реците нам сада, ево, да ли је то тачно?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Никакав мотив ја немам ни разлога, да нешто лажем, само оно што сам рекао да стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви остајете при својој изјави?

СВЕДОК АМИР ЈАКУПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Имамо ли још неко питање за сведока? Хоћете да поставите питање, хоћете да се суочавате или не? Изађите. Има право на питања, а после ћемо га опет питати. Дајте само, видите да нису нека дуплирана питања. Хоћете питања? Нећете да постављате. Добро, хвала, седите. Можете сведока да местите у публику тамо. Хвала.

То је све што имам да изјавим.

Сведок БАКИЈА ИМАМОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сведока Имамовића? Ја мислим да радимо до пола три, да направимо једну паузу кратку и онда да завршимо сведока, ако је могуће, да покушамо да не понављамо оно што смо чули, да видимо, ево, како ће то ићи. То је једна могућност, ја сам спремна, али нисам ја овде једина, ту је и веће и Тужилац и браниоци. Где нам је сведок? Ја стварно нисам очекивала да ће ово бити овако, ја сам мислила за два сведока један дан је довољан, међутим, није тако. Када сам ово заказивала, па цео дан смо рекли Фадила Бањановића. Можда ћемо ово моћи брже, сада ћемо да видимо. Добар дан.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините што сте чекали, ето, тако нам се све то продужило. Ви сте Бакија Имамовић?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких измена у Вашим личним подацима, од онога што сте у Сарајеву рекли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса, то је све исто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте по занимању?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Дипломирани електроинжињер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Електроинжињер?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте дужни као сведок да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело и предвиђена је казна до пет година затвора. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте се изложили знатној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли сте Ви можда у средству или у завади са оптуженима? Хоћете да их погледате, ту их има шест.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам, ни у средству, ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете да положите заклетву читањем тог текста који се испред Вас налази, гласно.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок Бакија Имамовић, са личним подацима као у истрази, након што је положио заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате о чему се овде ради, о том исељавању Вашем из Козлука, па да нам укратко испричате везано за ту ситуацију. Можете и отприлике оним редом како сте давали исказ у Сарајеву, када сте били. Да ли Ви остајете при том исказу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Остајем при исказу и укратко ћу поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте укратко. Значи, где сте били, да ли сте Ви живели ту?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам пред рат, значи, пред те догађаје у априлу, живео у Козлуку. Радио сам у фабрици «Глинице» - Бинач у Зворнику и сви знамо да је временом, почетком 1992. године, долазило до заоштравања међунационалних и других односа, што се посебно одражавало у Босни и Херцеговини, где су живеле различите нације и до тада исто је тако познато, да је све било сасвим у реду, да су ти међунационални односи, што се може рећи и за моје место Козлук, где сам живео и околна места, у којима су углавном живели припадници српске националности, да су били изузетно добри национални односи. Била је добра сарадња, била је и заједничка Месна заједница Козлук за околна места и стварно није било никаквих проблема. Међутим, мало догађаји ширег контекста, са подручја Југославије преносили су се и на тај део и већ су се показивале неке мале искре неповерења и тако даље. Из тих разлога, ја бар тако осећам, ја ћу говорити углавном моје гледање на догађаје који су се десили и то настојаћу, ово је можда мало прешироко, настојаћу да то буде што краће. Значи, да би се предупредили неки шири међунационални сукоби који су се већ дешавали, био је рат у Хрватској, то се све на неки начин преносило, у Козлуку је, значи, пред почетак тих актуелних догађаја, одржан један заједнички митинг, да кажемо, због грађана, можете га назвати како хоћете, на коме су били грађани Месне заједнице Козлук и околних месних заједница, која су места углавном српске националности, као што су Табанци, Малешини и један део који припада између Скочића и Козлука, који се назива Рић и то углавном, то су наши први суседи, на путу према Бијелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било почетком априла?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је било, мислим да је било нешто мало пре, крај марта или почетак априла, мислим да је био крај марта, али ето, ту је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте се ту договорили, како је то било?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, на том збору говорили су председници месних заједница Бошко Милић и Фадил Бањановић и заједнички је закључак, по мојој оцени, уз пуну сагласност грађана, договорило се да, без обзира шта се око догађало, да остане између Козлука и околних места, односно њиховог

становништва, да остану добри односи, да, што бих рекао мало отвореније, да се не иде једно против другог, него да живимо како смо и пре живели. Међутим, догађаји на ширем плану су се компликовали, дошло је до подвајања у општини и ту, да кажем, ишло се на две стране. Мени је можда у неку руку мало и непријатно, нисам од тих људи који раздваја националности, без обзира шта се десило. Међутим, морам говорити да се то десило, морам говорити о некаквој српској страни, муслиманској страни и тако даље, мало ми је око тога стварно непријатно, али то је једна реалност од које човек не може отићи. Дакле, дошло је до подвајања на српску и муслиманску страну. Није се могло договорити у МУП-у, дошло је до повлачења, да кажем, органа власти, МУП-а и тако даље од стране Срба. Мислим да је то било у Каракају, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знамо. Како се то одражава на Козлук, да ли се и ту нешто у Месној заједници, у полицијској станици дешава, подела или не?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, мислим да се није ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Вама познато?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Уствари, није ми то толико познато, али је логично да се то деси и у Козлуку, нисам сигуран шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то не знате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава, долази 08. април?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Долази 08. април, напад на Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то на Козлук одражава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Козлуку се нешто посебно не дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да излазите, да идете на посао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам мислио мало шире, али краће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, молим Вас.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Кратко ћу о томе говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дођемо и до овог 26.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Дакле, после напада на Зворник, уствари, мало пре тога, појавиле су се барикаде. Напад на Зворник је био мислим у четвртак, среда или четвртак, 08. април.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су биле барикаде?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Барикаде су биле већ у понедељак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије барикаде, чије?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Српске барикаде, да кажем, на, ја сам требао на посао у понедељак ујутру, барикаде су биле, рекли су ми из Табанаца они који су радили, пошао сам на посао, људи су се већ враћали, јер није био тај пут према Каракају, односно према Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли више на посао после тога?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: После тога нисам никада више отишао на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да одете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз те барикаде?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Људи су отишли, кренули, међутим, врло брзо се ту свашта издешавало. Људи су остали без посла и није било, значи, у тим тренуцима ми остајемо без посла, ту је барикада, друга барикада је доле у Рићима, ја сам се лично у ту барикаду уверио, јер сам једном у нестанку цигара, отишао доле и прошао сам ту барикаду, купио цигара и вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на тој барикади, ко то стоји, који су то људи?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Рићима на барикади био је један милиционер који се звао Ратко, који је радио, мислим, једно време и у Козлуку и још један момак, вероватно ме је Ратко познавао и нису мени правили никаквих проблема. У близини је била продавница и ја сам купио цигаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Вратио се и тако даље. Није било војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после, касније?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Касније не знам, кажу, касније да су биле. Ја нисам даље нигде излазио из Козлука, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сво време?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Сво време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 26.?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: До 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте изашли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Једини мој излазак из Козлука је био то на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли долазили до барикада да видите ко је ту, шта је?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам, то, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте ишли на посао, били сте ту?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Био сам ту, оно сазнавао сам шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква је ситуација међу становништвом, значи, дешава се тај митинг мира почетком априла или када већ и после, шта се даље дешава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: После напада на Зворник, била је могућа телефонска комуникација и у почетку било је ово што сам говорио, могуће, људи су кретали на посао, међутим, после тог времена то је престало и на територији општине Зворник могли су се кретати само људи са пропусницама и дакле већ у Козлуку се, људи су се уплашили. Чули су за велика убиства, по Зворнику да се тамо свашта дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви чули?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То сам чуо, значи, после напада на Зворник, јер био је могућ и телефонски контакт и неки људи су ишли до Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Једноставно, чуло се да има пуно убиства, има пуно мртвих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По граду или по селима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Зворнику. И то се одразило на то, да је већ становништво Козлука, Шепка и Скочића је осетило да, ето, тако сам ја осећао да смо ми на неки начин следећи на реду и да треба нешто учинити, ја тако схватам овај митинг који је одржан као збор грађана Шепка, Скочића и Козлука, да и ми требамо нешто учинити да предупредимо оно што се десило у Зворнику и значи, скупило се становништво и Скочића и Шепка са свим превозним средствима којим се могло, трактори, аута, фрезе, камиони, шта је ко имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава после овог митинга где је говорио Бошко и ово све?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је после напада на Зворник, значи, негде средином априла, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они полако долазе код вас?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, значи, то је био некакав заједнички покушај становништва Шепка, Скочића и Козлука да реши тај проблем који је наступио, ја бар тако гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су дошли код вас у Козлук?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Козлук је био центар некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су се ту гравитирали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ту се гравитирало становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су боравили, где су спавали, јесте их ви примали или како?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Примљени су, значи, они су били углавном по улицама, била је огромна колона, да не причам детаље, значи од улаза до излаза у Козлук, споредне улице, пут горе према Малешићу и људи су прихватили. Било је доста породичних веза и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су седели ту, колико дана?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је то било два дана, тако, два до три дана. Код мене је била једна породица, жена и двоје деце и после два, та три дана, организован је збор. Још бих нешто рекао око, да кажем, веза тих догађаја и руковођења, да кажем, организовања народа у Козлуку. Значи, до тих момената, до већих сукоба, функционисао је као и пре, савет Месне заједнице, касније је Фадил Бањановић организовао један Кризни штаб са неколицином људи које је он одабрао и са којима је он углавном организовао сав живот који се дешавао у Козлуку и све даље што се дешавало, то је резултат договора тог Кризног штаба и органа власти, војске, других представника Скочића, Шепка и тако даље и значи, на том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта мислите, на тај одлазак, на то спремање за Тузлу или шта?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На том, тај скуп, да кажем, грађана је био у циљу, значи, један од захтева је био да се ми осећамо несигурним и да желимо да одемо према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на том састанку, то што кажете средином априла када су ови сви дошли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам већ то рекао. Ја нисам био у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ту када су се ти мештани скупили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Аха, на том састанку биле су делегација конфесије, био је Мухамед ефендија Лугавић и био је владика Василије Качавенда, епископ зворничко-тузлански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер био ту неки митинг?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Био је митинг, била је бина у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је говорио?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Говорио је Мухамед ефендија Лугавић, говорио је владика Качавенда и говорио је по мом сећању, један официр, значи, били су представници ове друге конфесије поменуте, био је доктор Мухамед Јелкић, о коме се тих дана причало да је мртав. Вероватно је он доведен да га људи виде, да је жив и тако даље и били су, колико се ја сећам, и представници војске, два-три човека. Мислим да је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко од ових присутних оптужених, да ли можете да погледате, да ли знате неког? Да ли познајете ту некога?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Познајем господина Грујића, мислим да је ово господин Павловић. Господина Павловића нисам, као и господина Грујића нисмо никада имали, лични контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли можете да се сетите, на том митингу код џамије, да ли је био неко од њих двојице, да је причао нешто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: По мом некаквом сећању, међу тим официрима, један ми се човек издвојио некаквим својим ауторитетом и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није неко од њих?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Из каснијих слика, мени је тај човек јако личио на господина Павловића, нисам у то сасвим сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај нешто причао што Вам личи на Павловића?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да јесте и он говорио и да је дато на том митингу обећање да неће бити проблема, да требамо остати ту и да ће даље све бити безбедно, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко изразио жељу да идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не сећам се да је говорио ико од представника, мислим да је то било на некаквим разговорима између Фадила, Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, овде се помиње кроз предмет, да сте ви хтели да идете сви у Тузлу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, значи, мишљење народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете у Тузлу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Тузлу, захтев је био преко Кризног штаба да се иде према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви желели да идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесам, наравно да сам желео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да ли сте били уплашени?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Становништво је било уплашено, рекао сам, после догађаја у Зворнику, после тога шта се дешавало, био је страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу они, да ли може у Тузлу? Јесу ли вам дозволили, да ли сте морали некога да питате или сами?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није дозвољено, него, да кажем, ту се настојало решити политичким начином, односно обећањем да ће нам бити све у реду. Ми смо, да кажем, поверовали да такви људи од ауторитета, да обезбедиће нам то што су рекли. Народ се разишао и ми смо отишли својим кућама. Неких, да кажем, послова није било, посебних и једна од мера у циљу враћања поверења, био је договор око заједничких патрола. То је функционисало неко време, после тога дошло је до предаје наоружања. Опет напомињем да је то био договор Кризног штаба и власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то све посредно сазнајете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Посредно сазнамо. Мој је рецимо брат од стрица, био у резервној полицији, био је у тој патроли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вам каже?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Онда каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви сазнали да треба да се преда наоружање?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Тај ми је брат од стрица рекао да треба да се преда наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то мора или ко хоће?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да мора да се преда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви нешто имали да предајете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја, нисам, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни предавали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам имао ништа да предајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада ситуација даље иде, значи, то је средина априла, предаје се оружје и шта се сада дешава око Козлука? Да ли могу да иду људи, да ли могу да иду напоље?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви тражили лично пропусницу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте тражили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам никада тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте живели, да ли је било хране, струје, воде, лекара?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Телефони су функционисали, струја је функционисала, мислим да су била једна посебно од власти општинских, претпостављам, цивилних, обезбеђена кола или је, не сећам се добро, да ли су кола била из Козлука или су добијена посебно кола која су требала вршити ту услугу, здравствене услуге, санитета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко је то обезбеђивао? Ко је давао ту помоћ, ко је то договарао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све посредно?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Све посредно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо то посредно. Шта се дешава, сада долази мај?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Долази мај и у међувремену долази увек, чује се нека пуцњава, рецимо, била је, мени је у посебном сећању остала једна пуцњава која је била из правца Малешиха, који је удаљен четири километра, где се јако, јако, рано ујутру пуцало и онда сва та пуцања и тако даље, све то наравно оставља велике трагове на нама, на нашу психу, страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је била та пуцњава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је то негде у априлу, мају, тако било. Да кажем нешто што се посебно дешавало, што се тиче Козлука, било је за 01. мај. Ја сам био у делу код сестрине куће према Табанцима и онда за 01. мај је била једна пуцњава. Меци су почели да долазе, ударају у куће и тако даље, од стране Табанаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оданде? Да ли је то био дан или ноћ?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је било поподне, негде поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то трајало?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Можда, то је можда десетак минута, тако, испалјивани су рафали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то доживели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Наравно да сам се ту престрашио, ми смо се одмах склонили и отишли смо доле. Моја је кућа према центру Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу биле неке борбе? Изјашњавали сте се овде да су била нека борбена дејства? Да ли је био ту неки фронт, нека граница разграничења, обзиром да су ту Тршић, Табанци, Малеших, ви сте на Дрини?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Линија разграничења је била према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нисте излазили, али, да ли знате да ли је било ту негде фронта, неких борби, ко се то борио?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Па, бориле су се, да кажем, званично се то зове Армија Босне и Херцеговине и српске снаге, територијална одбрана, јер знамо да су створене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се чуле те борбе?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мало пре сам рекао, чула се борба од Малешања. Некада и ја нисам имао представу, мислим, нисам био у тим ситуацијама, чак се чуло, мислим некада су се чуле и гранате од Зворника горе, тако далеко, чује се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После 01. маја да ли је било још пуцања, пре 26. јуна, још по Козлуку, да уђу тако или нешто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, у међувремену било је тих ситних инцидената, бацања неких бомби, два, три пута, тако да не улазим у детаље. Међутим, пред исељење била су два пуцања. Значи у тој последњој седмици, када смо ми исељени, мислим да је то било у уторак, да је пуцано по једном делу Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 26. јуни, који је то био дан у недељи, да ли се сећате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја мислим да је уторак то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се иселили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Када смо се иселили, да је био петак, 26., по мом сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви мислите у уторак да се пуцало?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, у уторак, па једно вече је била пауза и да је поново било пуцано у четвртак, пред само исељење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то опет пуцано окол из Малешања, из Табанаца, или је пуцано кроз место?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Добро, у исказу тамо стоји, ја ћу то мало поновити. значи, због свих тих ситуација људи су се јако плашили. Путем је пролазила војска. Људи су се увек плашили да се може нешто десити, да може неко скренути у кућу, људи су се повлачили из кућа и цесте и нису ту боравили. Нисам ни ја, него сам повукао се доле, мало даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте могли да видите, ко је то пуцао, одакле, како?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам ништа могао видети, углавном, ја сам био мало подаље, можда стотинак метара и наравно било би излишно у тим тренуцима да ја идем горе гледати ко пуца и тако даље, али људи који су били ближе, рекли су да су то били војни транспортери који су пуцали по кућама, с једне и с друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко страдао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, нико није страдао. Ја сам се увек питао, зашто се то није десило. Људи нису били у тим, да кажем, кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су те куће у центру што су се људи померили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Поред пута, поред пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај главни пут?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, то је главни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Бијељину?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ти у центру више нису били него су се изместили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Они су се повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваша кућа у Козлуку?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Моја кућа је очева кућа, уствари, у којој сам ја живео. Она је поред цесте, али ми нисмо то вече, били смо доле, једно стотинак метара у другој кући код комшије, спавали. Ујутру када смо дошли, било је трагова метака, значи, напред према цести имају две собе, дневна и једна спаваћа и дневна је са малом кухињом. На кухињи су били трагови метака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, два пута, отприлике, пре иселења?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, кажете, у уторак и када још?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је четвртак то био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ноћ?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Исто ноћ, ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се уплашили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Наравно, наравно, ја мислим да је и циљ био тих пуцања да се народ уплаши и да лакше прође иселење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то схватили?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Такав је мој утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Ваш утисак био?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, мој утисак је био да је то било све унапред планирано и да су ова два пуцања по Козлуку била у функцији тог иселења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од Ваше фамилије напустио Козлук добровољно, пре 26., слободно, за паре или без пара?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, моја снаха, од брата, значи, жена са дететом је изашла из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је отишла?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Отишла је аутобусом је отишла, било је случајева да су жене са дететом, она је отишла за Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било док је то још могло?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, када више није могло, да ли је било неких илегалних прелазака за новац, нешто тајно?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Било је таквих, значи, били су изласци за новац. Неко је то радио, знам да је било таквих случајева. Било је да су људи сами, мислим да је чак било, колико сам чуо, препливавања Дрине, да су се људи одлучивали да значи препливају Дрину и да пређу у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, нисте имали жељу то да урадите?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам имао жељу, да кажем, мој је некакав осећај био да ја треба да останем ту, међу тим људима, са тим народом, у то време, па шта се деси, деси се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја тада нисам био ожењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро. Сада, два пуцања, уторак и четвртак и 26., шта се дешава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: 26., значи у четвртак навече је, дошле су неке вести да треба да буде Козлук гранатиран, да ће се ући у Козлук, да ће бити великих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви чујете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Чује се, да, да, народ прича, увек, да кажем, основни, ето да кажем, основно занимање људи је било у току дана, шта се десило,

шта може бити, како то избећи, разумете и била је та прича, значи, навече, и ми смо спавали, такође у том делу доле према Дрини, једно сто метара, у једном подруму. Није се целу ноћ спавало, сећам се да је била нека мала кишица. Пред зору, вратили смо се, није се ништа десило. Значи, сматрало се да нема више никаквих опасности и ја сам се вратио и ја имам направљену једну нову кућу у истом дворишту где је и очева кућа, ту смо се вратили да спавамо, наша породица, заједно смо се сви вратили. Ја сам нешто дуже спавао, дошли смо негде, мислим да је било пола десет, пробудили су ми и рекли да је дошла једна комшиница која је рекла, да нам је речено да се ми морамо хитно спаковати и да требамо да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било сати?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Око пола десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ујутру, око пола десет, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи, како је било?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Те ноћи, кажем није било пуцања, да сам ја то мало да кажем превидео. Била су та два пуцања, онда није у четвртак било пуцање, пред петак, ако је у петак исељење, односно 26. ако смо се иселили, претходну ноћ није било пуцања. Значи, то је било дан пре, дан пре, значи, можда ти дани, ја нисам то довољно, али сигурно су догађаји били. Нисам можда их временски хронолошки поредао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тог јутра и те ноћи није било пуцања?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда у пола десет долазе да Вас обавесте, шта кажете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да ми треба да се иселимо, треба, морамо да се иселимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нама је дошла комшиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта она каже, како она то зна?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Она је сазнала од других, значи неко је њих обавестио, вероватно из Кризног штаба и тако даље, да се нешто ту дешавало и да је тако речено. Иначе, ми смо се спаковали. Уствари, речено је да треба да се иселимо, да то требамо да урадимо што пре, да се спакујемо, да не можемо имати пуно пртљага. Требамо ићи у двориште Задружног дома, али да одмах неко од чланова породице оде у Кризни штаб, где ће се направити списак колико ће се чланова иселити, колико има чланова домаћинства и колико ће се чланова иселити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то за Вас било изненађење?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На неки начин, јесте, јесте, нисам, очекивао сам мало другачији догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте очекивали тог јутра да ћете напустити Козлук?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали за то?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се побунили, јесте рекли нећу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали идеју да останете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто? Да ли сте имали страх или који је разлог?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Па, наравно, био је страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко да каже, нећу да идем, хоћу да останем у Козлуку да ли Ви знате, лично, само Вас питам?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Лично не знам ништа, али знам да је један број људи остао у Козлуку. Мислим да је и то један од тих разлога, људи нису хтели или нису имали поверења да ће то иселење протећи онако како треба. Мислим да они људи који су остали у Козлуку, после иселења, да су могла бити два разлога, значи, или нису знали, јер било је људи у пољима, шумама који су спавали, и били су људи који нису имали поверења или нису хтели, да кажем, да прихвате тај начин решења проблема и они су остали у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо сада мало укратко тај дан, значи, она долази и каже, морате и Ви, шта сте узели? Да ли је рекла можете да спакујете кофере, нешто или сте питали Ви?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Речено је да пртљак буде што мањи, по једна торбица, јер нас је било четворо у кући и имали смо, хвала Богу, довољно торбица, пробрали смо оне торбице које су новије и онда углавном гардероба, резервна обућа и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви лично понели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Лично? Ја сам понео фармерке, патике, џемпер, кошуљу, веш, чарапе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте понели новца, неке драгоцености?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесам, новац сам понео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где крећете, шта кажу, где идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, речено нам је да ће бити иселење. Доле када смо дошли, прича се да ми идемо преко Лознице и идемо негде према западу, тако нам је речено, према западним земљама. То се стварно и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама то каже?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То се већ у народу причало, да ће тако то бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада то изгледа? Да ли вас неко пописује, да ли се ту прави неки списак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, ми смо чекали одређено време. У међувремену, док смо долазили, видели смо већ да је поредана војска по Козлуку, било је и комшија које сам ја могао познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформама?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали оружје?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Наравно, имали су оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се понашали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Неко је само пожуривао, морате мало пожурити, хајте, хајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пуцало?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Чули су се из другог краја Козлука пуцњи, значи, у том делу, по том централном делу где смо ми пролазили, није се пуцало, али се чуло овако пуцање из другог дела и пуцање изнад Козлука. Има један део који се зове Мархоши, горе се чула пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле неке куће запаљене?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Приметило се да је дим горе баш из тог дела, где су ти Мархоши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рањен неко тог дана, можда или повређен?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Рањен је Хаџић Галиб је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам видео рањавање, али он је био са нама у том конвоју и онда смо контактирали, мој први комшија преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали, како је он рањен?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Чуо сам, он ми је причао, да се он, значи, он није спавао те вечери у близини куће. Био је на другом крају Козлука. Он је кренуо према кући, односно кренуо је доле према центру. Његово објашњење је било да је он мало пожурио, потрчао да им је то нешто било сумњиво и да су запуцали. Он је био рањен, у колено је био рањен, лечио се и ето, сада је добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда, Ви значи долазите ту у центар. Шта се ту дешава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Долазимо у центар. Ту је, такође, био један тенк, значи, постављен, била је војска. Ми смо дошли у то двориште земљорадничке задруге и ту смо чекали док се не скупи народ. Поподне, мислим да смо ми негде кренули око пола четири, четири, човек није могао, наравно, све то довољно временски пропатити, али, углавном, било је негде, три, четири, пола четири када смо кренули. Значи, у међувремену, можда једно, два сата пре, почело је формирање тог конвоја. Људи су пролазили. На улазу Дома, на улазу у Дом, били су постављени столови, значи, долазили су чланови породице заједно. Био је направљен списак. Нађе се човек на списку, где је, потпише се, та глава породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Глава породице?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, глава породице се потписивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то био један примерак списка или под индигом можда више, да ли сте Ви то могли да видите?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам то верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви једном потписали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Моја мајка се ту потписала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вашу породицу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, за нашу породицу, где је било четири члана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда када потпишете, где идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Када се потпише, онда се пролази кроз двориште тог Дома културе, где је била некаква летња башта, где се седило и то је увек коришћено у Козлуку, значи, прешли смо цесту, преко пута је био паркиран аутобус, они дупљаци што ми зовемо, плаве боје и некакво претресање, контрола је био на улазу у тај аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу и Вас претресали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесу, мене су претресали. Отворена је торба, почео је претрес. Тај човек који је нас претресао био је милиционер Бојо из Зворника. Њега је мој брат који је већ то завршио, познавао га је и рекао, Бојо, то је мој брат, њега ту ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вам нашли паре?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, паре сам ја држао код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису Вас лично, него торбу само?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, торба је прегледана, оно, отворено, погледано мало, оно рукама се прегледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајку јесу претресали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели да су неке узели новац или злато?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули после?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У том аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко то причао, да ли сте чули?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Ни са ким, да ли сте причали или нешто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам, да Вам кажем, нисам ништа чуо, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за то?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Везано за то нисам. Нисам се, да Вам кажем, пуно око тога ни интересовао, нешто да сам чуо, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили, ко је то организовао Ваш одлазак, како то? Чија је то била идеја, одлука?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Моје некакво гледање на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше виђење?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да је то, да су ту, да кажем, биле две компоненте. Као и увек, некакве крупне одлуке доноси политика. Одговор ко је то био, да ли је то била општина, општинско руководство, моје лично мишљење је да то није став општинског руководства, да је то морало ипак, то је значајан догађај, и да је то морало имати бар одобрење, не знам идеја чија је и тако даље, да је то морало имати одобрење политичких власти са виших нивоа, а саму реализацију обавила је војска, значи, територијална одбрана, тако се то и звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ушли у аутобусе, да ли је било војске и полиције са Вама?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам био у задњем делу, није било, мислим да је била пратња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пратио, полиција или војска?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда идете у Шепак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, Шепак, шепачки мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били у Црвеном крсту негде у просторијама, Ви лично?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Јесте чули да је неко ишао у Лозницу у Црвени крст?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То сам после чуо да се то дешавало. Ми смо тамо стајали, да кажем, до оног мрака, већ се смркло када смо ми кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На том шепачком, значи, пређе се шепачки мост, има заобилазни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Лозницу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: За Лозницу, поред Лознице и даље према Шапцу, ми смо били ту на заобилазном путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чекали, да ли сте питали, шта сада чекамо?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисмо имали, да кажем, сви смо се питали, нисмо имали одговоре. Чекали смо, чекали, знам да је била ту, такође, војска, да је био један момак који је случајно, у исказу сам то рекао, у међувремену у овим догађајима, три су човека у Козлуку убијена и остало ми је то у јаком сећању, да је тај момак, онако доста наочит, он је у оној финој, елегантној униформи, он је питао шта је са вама, из Козлука сте, јесмо, шта се дешава, каже, овде се стално прича како су тамо борбе, пуцњаве и тако даље, питао је за једног од убијених Мархошевић Мехмед Алије, јел, каже, знате ли Мехмед Алију, шта је са њим. Речено нам је да је он убијен, он је био јако жалостан. Мало се откравило, он је понудио цигарете, човек ту, разговор и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате Амира Јакуповића?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у том Кризном штабу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, он је био један од чланова Кризног штаба, са којима је Фадил то обављао. Ја нисам такав тип човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу они да је било одузимања злата, новца и тога, да ли Ви то Ви лично кажете да не знате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја стварно не знам, ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптужени кажу да сте се Ви то добровољно иселили, сви из Козлука? Шта Ви на то кажете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим, то је овако, не знам, не бих имао, сигурно није добровољно, уствари, добровољно је у смислу, бар што се мене тиче, мислим да је и већина других грађана тако резоновала, да нама није ту, да кажем, решење, опстанак, опасност, јер ризик је и тако даље. Неко је решење требало. Моје лично мишљење је било да је тај одлазак решење за нас ако би било све у реду. Међутим, ту, одмах да кажем, на први поглед то изгледа наша жеља и тако даље. Прво, није била жеља, било је сигурно то присилно исељење, за то нисмо знали. Све је било организовано, рекао сам, да је та пуцњава испред била у функцији тога. Значи, није могло бити добровољно. Ово мало више образлажем, из разлога, у тим, то треба гледати добровољно у датим околностима, шта се нама дешавало, у каквој смо ситуацији били и ја сам лично једва чекао да одем, на неко безбедније место и то се хвала Богу и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да сте Ви после видели, кажете, после смо видели да ми то добровољно излазимо из Козлука, под овим околностима, то ни у ком случају то није могло бити. Да ли то мислите сада на ово што сте нам сада рекли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, да, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било? Да ли је био још неки папир уз тај списак лица која се исељавају?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Тада ја нисам, само је било потписивање, ја сам прошао, нисам тај папир видео. Ја сам тај папир касније видео у Бечу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки додатни папир или шта?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Био је списак и мислим да је био један од листова, ако се добро сећам, на коме је овде било исписано то, да се ми добровољно исељавамо, ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, није био потпис, на том папиру?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На том папиру били су потписи господина Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него мислим, потписи грађана Козлука, то није било?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је посебан?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Посебан папир, мислим да је то било горе на врху, исто формат А-4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да дођете да погледате? Да ли је овакав био тај списак грађана, овде имамо на енглеском и на српском, списак лица која се.

Констатује се да се сведоку предочава списак лица која се организовано исељавају из Козлука од 26.06.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то да ту немамо потписе? Како Ви то, да ли можете то да нам објасните?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте, значи, потписивали, добро Ви кажете, мајка Ваша?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, мајка је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви гледали, ко је то куцао, ко је правио овај списак, Ви лично, да ли сте видели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пришли, они су већ били ту, спискови?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, спискови су били на столу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је ово познато?

Констатује се да се сведоку предочава документ на коме су у доњем делу руком уписани подаци о броју породица, аутобуса и слично.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је то. Фадил, ево ја ћу Вам рећи, овај доле има мој потпис, што значи, шта се уствари десило. Када је Фадил ухапшен у Бечу, то вероватно знате.

Констатује се да је сведок објаснио да је то тај списак, односно папир на коме пише да се они добровољно исељавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно то што пише овде?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Па, наравно, ја сам малопре то покушао образложити шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него овај текст, каже, горе наведеним лицима, на њихов изричит захтев, без принуде, са жељом коју су нам пренели да по сваку цену желе избећи мобилизацију муслиманских формација, одобрено је иселење?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је, исто да кажем ја, нећу сада критиковати како је то написано, ја га тако не бих написао, да сам био у позицији оних који су га писали. Сасвим је нереално да ми будемо мобилисани од стране милицијских јединица које су биле удаљене десетак километара, био је фронт између и тако даље. Значи, није имало шансе да становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас неко мобилише?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Козлука, да може доћи у Козлук да нас мобилише. Кажем, можда је то све била брзина и тако даље, али ја не бих написао ни да је то добровољно, нити бих написао да је то због тога да би се негде обавила мобилизација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде део последњи пасус, фамилија опредељења за иселење су свесне ризика по имовину коју остављају у зони борбених дејстава и скренута им пажња да органи власти не могу преузети потпуну одговорност за њихов иметак који остављају, кућама и становима? Да ли сте то прочитали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесам, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните нам, када је то било, то кажете у Бечу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, у Бечу је био организован, значи, повратак грађана Козлука у околини Зворника, оних добровољаца који су хтели да се врате у Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико се то дешава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је било током лета, током лета 1992. године, током лета, то се дешава током лета, уствари, тачније, ако могу прецизније рећи, да је Фадил ухапшен 08. септембра 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били тог 08. септембра?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били, Ви лично, тог 08. септембра?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: 08. септембра, ја сам био један од оних који се желео вратити натраг у Босну, био сам у тој групи. Место прикупљања, сакупљања тих људи био је Медлин, избеглички смештај у коме сам ја боравио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Аустрији?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, значи, избеглички смештај, то је једна спортска хала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту били од Палића, све време или, од 26.?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Од 26. после проласка у Мађарску, знате вероватно ситуацију, једне групе су прошле за Аустрију, вероватно је било пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Ви?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам био у другој групи, прва и друга група су прошле у Аустрију, трећа група је остала у Мађарској. Ми смо дошли у Беч, смештени смо у једно место које се зове Лаксембург, били су направљени шатори. Били смо пар дана смештени у шаторе. Вероватно су биле неке организационе припреме да се ми распоредимо у избеглички смештај у Аустрији и после тога, ја и моја породица смо били смештени у Медлин, у спортску халу Медлин, где су требали бити прикупљени, дакле, људи који су хтели да се врате у Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, 08. септембар?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: 08. септембар, десило се, Фадил је ухапшен, јер аустријска полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали да је он ту, јесте Ви њега виђали после 26., Фадила?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Фадил је дошао у Аустрију и дошао је, уствари, он је спавао у том, између осталог, спавао је једно два вечери у нашем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у Медлингу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Медлингу, ту у центру, у спортској хали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам јавља да је ухапшен увече?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Долази прво информација да шаље тај директор избегличког смештаја, торба је била Фадилу ту на кревету, ова његова путничка торба. Долази један од избеглица који станује ту, не сећам се тренутно ко је то био, каже да је горе полиција, да је Фадил и да Фадил тражи из те своје торбе адресар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од њега?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Торба је била, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој је он држао документа?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У којој су била документа, значи, он је спавао у том делу. Код нас је, били су паравани и одељени кревети. Ту смо били мајка и нас два брата, ја и мој брат и са нама је ту Фадил спавао. Био је један слободан кревет. Он је ту спавао у том делу смештаја је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су га ухапсили, да ли сте сазнали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Сазнао сам да је то био повратак у Босну, да је било забрањено организовање војних јединица, тако је речено, за рат у Босни, то се третирао као повреда неутралитета, међутим, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као да Ви хоћете да се вратите у Босну?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, била је оптужба у првом моменту је била, да је то такође под неком принудом, да је Фадил некога принуђавао и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се ви принуђавате да се враћате у Босну?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, да је он дошао са позивима за мобилизацију, да ми морамо ићи и тако даље, међутим, то није било истина, наш повратак је био добровољан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули да је он нешто суђен за издају неку Босне, да је хтео управо супротно, да избегне мобилизацију Козлучана?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је испало као да је он хтео вас сада да мобилише за Босну, тако сте Ви информисани?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, и он је суђен у аустријском суду, по том, мислим да је била кривични члан, повреда неутралитета Аустрије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Шта бива са овим папирима? Ви сте рекли, све сте оригинале?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, остала је торба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његова торба?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Његова торба је остала, адресар је однесен. Фадил је одведен то вече негде у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви отворите торбу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја отворим торбу. У тој торби су били ти спискови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са потписима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Са потписима, оригинални спискови, са печатом оригиналним, плаве боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су сада?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То Вам не знам речи, могу Вам рећи укратко, да кажем судбину тога. Ја сам проценио да су ти документи веома важни и онда смо ми направили неколико копија, мислим да је копија сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ова без потписа, копија наша, без потписа? Немамо потписе људи? А Ви сте видели тамо са потписима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Са потписима, да кажемо, ми смо то некако поделили, мислим да је једна копија предата Хашком трибуналу. У Бечу је постојао један институт који се зове Болцманов институт и који је истраживао ратна дешавања, да кажем, ратне злочине на територији општине Зворник. Људи са тог Института долазили су до нас, тражили изјаве шта се дешавало и онда мислим да и код њих постоји такав један примерак. После Фадиловог изласка из затвора, када се он вратио у Тузлу, њему је послата торба са тим документима. Ја не знам шта је било, углавном он тврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте пред истражитељима рекли и показивали те оригинале?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде пише.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Где мислите пред истражитељима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред хашким истражитељима, када сте испитивани?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Овако, овако, овако. Сасвим је могуће, да су хашки истражитељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поседујем оригинални примерак наређења о депортацији, па онда, уз изјаву прилажем копију, па поседујем оригинални примерак наредбе коју је потписао командант Марко Павловић, са списком имена Скочића, прилажем копију, па, прилажем и копију дозволе избеглица, то су, значи, све ти папири које сте узели из те торбе?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, онда кажете, ја поседујем оригинал. Желим да задржим оригинална документа, али сам и према потреби спреман предочити Трибуналу у Хагу. Ова документа су се налазила у торби, када су Фадила ухапсили у Аустрији. Торба са његовим личним стварима остала је у ходнику, где смо спавали. За време депортације, ти документи били су код Фадила. Да ли су сада оригинали били код Вас, шта кажете, ово је било још 1996. године, пре десет година? Шта се после десило?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Можете ли ми можда датум само?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1996., 22. септембра сте ову изјаву давали хашким истражитељима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре десет година?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је све истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је после било са папирима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам Вам рекао мало пре, не знам да ли сам био оно јасан. Значи, после Фадиловог изласка из затвора, проценило се да није добро да

он та документа, он је, уствари рекао, немојте да ја носим та документа, него, нека и торба, уствари, торба у коме се то шаље, треба да дође касније, шта је ту било, ја не знам. И онда је накнадно то послато овамо према Босни, али у том моменту, значи, 22. септембра да су документа ту у торби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Код Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас, лично?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете, испада овде да сте оригинале Ви узели? Нисте, значи, узели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам узео, они су стајали у торби и онда је та торба после Фадиловог ослобођења, суђења и ослобађања, то је било негде фебруара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је 1996., када Ви у Хагу причате, испада да Ви оригинале њима показујете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако било?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви углавном немате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Немам оригинал, то су значи, документа су послата у Босну 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Фадилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Фадилу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Та изјава, могу мало да кажем, то на неки начин објаснити. Ја сам мислио, нисам никада добио информацију да документа нису овде стигла, да нису код Фадила и онда сам мислио да су та документа, постоје и да се то може предочити, али у том моменту, нису била код мене. Сигурно, било је овако како сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, та документа сте читали тамо пред истражитељима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте увид у њих?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви нешто њима дали или су они Вама показивали, како је то било пред истражитељима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да нису то показивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него да сте Ви?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да су они добили те копије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су и они већ имали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да су они имали те копије и они су тражили те оригинале, али таква је судбина оригинала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Ви нисте код себе имали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Па, нисам, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер је то већ отишло?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: 1993. је већ послато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Ви за себе нисте сачували од тих копија, неке спискове и тако даље?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Пазите, да Вам кажем, ја сам једну копију оставио код себе. Међутим, ја сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог списка људи?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, значи, те исте копије, ту је било више копија. Био сам оставио једну копију код себе, с потписима, све то са оном задњом страницом и тако даље. То сам некоме дао, То сам, такође некоме дао. Пред нама је предочено да ми требамо када дођемо овде имати документацију и да је добро показати. Ја сам тражио та документа, нисам их могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јову Мијатовића?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јово Мијатовић је инжињер који је радио исто у фабрици «Бирач».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали у Козлуку?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом периоду?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А, Брану Грујића?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Брано Грујић и ја се лично не познајемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према нама се окрените, због микрофона.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Добро, извињавам се, не знам ја процедуру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали у Козлуку и ако јесте, у каквој улози?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја га нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели када је био тај митинг код џамије?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже једно време је био, па је отишао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте? Добро. Да ли знате неког Жућу, неког Пеју?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, нисам имао лично контаката, чуо сам за те личност, али нисам имао са њима контаката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да нам кажете. Можда смо у овој журби мало нешто и скратили. Како Вам је било на Палићу, шта је то било? Какав је то простор, када сте стигли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је било на железничкој станици, дакле, ми смо спавали, о томе доста, не знам колико је ко информисан, било је и у штампи и тако даље, значи, спавали смо у вагонима. Провели смо ту два-три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Палићу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На Палићу, док није регулисано издавање пасоша, неки људи су имали пасоше, они су ушли у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте изашли из вагона неко време или не?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Овако, значи, вагони су били, прве ноћи били су сви вагони и онда временом је оно, као откачиван вагон по вагон. Вероватно је негде требало и онда се десило да сам једно вече спавао на том простору, значи, на ливади уз једно дрво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На отвореном??

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На отвореном простору, да, уз једно дрво и сећам се да је била јако, јако хладна ноћ, да сам се оно пробудио, малтене сам се тресао од хладноће. Мало је чудно, али тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте јели та два-три дана?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Било је од стране Црвеног крста, дељени су оброци, значи, паштета., виршле, хлеба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко ту малтретирао успут?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ништа посебно. Значи, речено нам је да је забрањен излазак, да се не сме одатле излазити. Међутим, ја, право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на Палићу?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: На Палићу да се не сме излазити из тог простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких људи који су се представљали као неки војници из Зворника, неко обезбеђење, да су нешто правили проблеме?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, мени је остало у сећању један, овако је нижи, мало шири човек, да је имао браду и када је била организација издавања пасоша, не знам ништа одакле је, како се зове и тако даље. Мислим да је Ђуро, тако нешто да се звао, он је рекао, скупите паре, знамо да имате пара, скупите паре да платите пасоше. Немојте да Вам ја претресам. То сам једино схватио као некакву претњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког каменовања воза, да ли је било проблема?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је у Шапцу било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то радио?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам видео, воз је брзо пролазио, то је почело бацање камења, није могао видети човек баш ни добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је било здравствено стање људи успут?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Покупљени су готово сви људи, дакле, довожени су или колима или на било који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у конвоју, да ли је било неких проблема, да ли је био неко повређен, нешто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Било је јако болесних људи у том конвоју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је помоћ пружао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да нам није пружена, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Палићу, у Суботици?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Могуће, уствари, шта се десило. Значи, када је остајање вагона, када се смањивао број вагона, онда је, не сећам се, други, трећи дан када је то било, они су ту били, три, четири дана, старије жене, труднице, кажем, та нејач, била је одведена. Међу њима је била и моја мајка и они су били када смо ми после дошли на Палић, они су били у једном простору, шаторима, где су били кревети и тако даље. Вероватно им је ту пружана помоћ, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се слажете да не правимо паузу, коју смо планирали, па да завршимо? Добро, добро. Има ли још нешто што сте пропустили, евентуално? Ја сам сигурно пропустила, пошто ево сада, што сте желели да кажете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Битна су та убиства људи, значи, то је стварало додатни страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за време?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: За време боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окружења?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Април, јесте, по мојој оцени, блокаде, значи, тројица људи су убијена. Сва тројица су сахрањена у Козлуку, два човека су сахрањена у то време, Медо Мархошевић и Фикрет Фетаховић, а овај момак који је одвежен, покупљен са улице, са тротоара у Козлуку, он је прошле године сахрањен, ексхумиран, идентификован и сахрањен је у Козлуку и по мом сазнању, ја мислим да је то тако, сви људи који су остали у Козлуку, да се више никада нису појавили. Колико знам, само су двојица људи одведени у Батковиће и касније, хвала Богу, био је свечани епилог и остали су живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази, приликом депортације био је рањен мој комшија Хаџић Галиб. Неко је пуцао. Људи су оно били, верујте, то је била тешка ситуација. На шта сте то мислили, како је изгледао тај дан, 26.?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Можете замишљати како је то, када се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја могу, али морамо то из Ваших уста да чујемо.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја ћу Вам рећи, значи, веома тешко. Прво то што се излази, што је под таквим околностима, неизвесност, ризик, не знамо ми шта ће се десити, нама је тако речено. Ми смо поверовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се Ви осећали, да сте спашени или да сте истерани, како? Не знам како да Вас питам, а да?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не, јасно ми је шта желите да питате, значи, после срећног епилога и тако даље, ја сам, хвала Богу, пресрећан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте касније?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Што се тако десило, да сам на тај начин изашао, али у том моменту, нисмо знали шта ће се десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што ја не знам више, заиста, уморна сам, не знам да ли сам Вас питала, зато што овде оптужени кажу да сте ви, уствари, изашли добровољно?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не то није, ја сам малопре образложио у чему се састоји. Мислим, не треба ту пуно, ја кажем, не бих тако уписао на тај папир, да ли је била брзина и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него Ви, они кажу да сте ви добровољно ишли и да сте имали пар дана да се спремите, да сте знали да идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У тим околностима назвати то добровољно, ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу да сте имали, Грујић каже да сте имали пар дана да се припремите, да се спремите?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте знали, до тог дана?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: До тог јутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је неко други знао, па да Вама није рекао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви не знате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Углавном, то је било велико изненађење, тог јутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и за друге грађане то било?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да јесте, чује се обично то, Козлук није велики, на неки начин се контактирало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел мислите да би се чуло да је то неко знао да је то добровољно?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да би се чуло, да се то знало, то би се сигурно чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко питао уочи тих дана, да ли хоћеш ти да идемо ми, да ли се причало о томе, да ви би ишли негде ка Србији, ка западним земљама и то? Јер се овде чуло опет од оптужених да сте ви, уствари, хтели да идете у западне земље добровољно да би се спајали са својим породицама, да ли је то тачно?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То није сигурно, то не могу рећи, не бих желео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците, слободно, сада је прилика.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Помало је цинично, мислим да је цинично рећи да је то све било добровољно. Узмите Ви ситуацију да човек излази из своје куће, од свог имања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви желели да останете у својој кући или да идете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Желео сам у тим околностима да идем, разумете, али треба те околности разумети. Ја Вам кажем, можете замислити ситуацију да човек, лепо му је, добро му је, добровољно напушта своју кућу, све што је имао, креће у неизвесност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви вратили после, како је то било, у Козлук?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Козлук почео је повратак, добар део грађана се вратио, што значи, да људи, и то је један од доказа да људи нису добровољно отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Јакуповић каже да је тог јутра пуцано, негде од пет ујутру се нешто пуцало, па онда било затишје, па су онда дошли војни транспортери и камиони и тако даље?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја Вам заиста о томе не могу ништа рећи, јер сам рекао каква је била ситуација. Ја сам био, те ноћи нисам уопште спавао, дошао сам у освит зоре, легао преморен. Могу Вам рећи у то време, можда и није добро рећи, шта се људима дешавало, смршао сам за то време тридесет килограма, значи због те психолошке напетости и проблема. Хране је било лично код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је долазила храна, вода, потребштине?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да Вам кажем, то је све функционисало. Била је, знам да се причало да је била и нека испомоћ од стране општине, војске, не знам ни ја, тако да је то стизало у неким малим количинама, али тај период, на неки начин, си могао премостити оно у помагању једни другима. Неко је имао више, неко је имао мање. Ми смо имали довољно хране, осим брашна, па од некога си позајмио брашно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да пређемо на питања.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја сам тада тврдо толико спавао, да нисам ништа чуо, мене су пробудили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да се у четвртак пуцало?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уторак и у четвртак, а у петак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Знам да је био један дан, да је било прескакање, па други дан, у четвртак то сигурно није, то сада, у овом, да кажем, моменту те вечери био сам будан цело време, није било тог пуцања по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У четвртак вече?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У четвртак вече на петак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, мислите среда-четвртак на ноћ?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Среда на четвртак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо на питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја ћу само пар питања. Ја бих да појаснимо ове спискове који се налазе у списима предмета, пошто сте Ви имали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Оригинал сам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Имали сте у својим рукама, те спискове, потписане?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од пет минута, због техничких сметњи у режији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите Ви мало да се одморите тамо. Да ли треба нешто да поновимо, режију питам. Аудио снимак је у реду, добро. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само да појаснимо у вези ових спискова, пошто сте их Ви имали у рукама, били сте у њиховом поседу, да разјаснимо, да ли су то ти спискови који су у списима предмета? Председник већа Вам показује неке непотписане спискове? Ви тврдите да су то потписани спискови?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Потписани, то су били потписани спискови.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, можете да кажете да ови спискови у списима, то нису ти спискови?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нису то, нису, сигурно. Можда је био већи број, али та копија није то што сам ја имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А, што сада кажете, то нису ти спискови, Ви сте у рукама имали потписане спискове, да ли су ти спискови који су потписани, свуда били потписи тих лица, да ли је било неких празних рубрика?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да није, мислим да није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је све било потписано.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Све је било попуњено? Значи, на тим списковима су били све људи који су изашли из Козлука?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И испотписивали се?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је начин прављења списка био тај, да је долазила глава породице, да је његово име стављено на тај списак и да се тако списак формирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једна интервенција. То је тај шаблон, мислим, то је тај шаблон списка, само без потписа, или је то потпуно неки други списак, ово што смо Вам сада показивали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја, колико сам видео, то је шаблон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то, само недостају потписи, а ово друго је исто то што сте и Ви имали у рукама?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само што ми немамо тај са потписима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, овај текст, пошто овај списак није очигледно тај списак, него неки шаблон, онда шаблон није исто као и прави списак, овај текст који је уз овај списак, да ли можете да се присетите, да је то тај текст који је писао на том оригиналном списку?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да. То сам рекао, видите, ми смо на неки начин, да би се то знало, видите, доле имају и потписи. Ја сам се потписао да су то копије оригинала, да то буде, да кажем, веродостојније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, нисте нам објаснили ово, кажете, зашто је Ваш потпис овде, Имамовић Бакија, да ли је ово Ваш потпис?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви тај потпис ставили на овај папир где пише да ви идете да избегнете мобилизацију и тако даље?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Приликом копирања, значи, приликом копирања, да би на неки начин то била веродостојна копија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да се сачува то где то пише?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте, јесте, да буде веродостојно, да се сачува.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само кратко у вези овог, помињали сте нешто у Бечу, па да је Фадил организовао неки повратак. Јесам ја то разумела повратак за Козлук?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не повратак за Козлук, повратак за Босну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Повратак за Босну?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какав то повратак за Босну? Реците ми, шта је он то хтео да организује?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, то је био повратак према Тузли и укључење значи у, да кажем, у ратна дејства, у Босни. То је био повратак у Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босну, у Босну.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Тузлу, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви хтели у Тузлу да се вратите?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само ћу кратко, пар питања. Господине Имамовићу, да ли су раније, током тог априла и маја месеца, јуна, пре овога, да ли су у Козлуку прављени какви спискови домаћинстава, да ли Ви то знате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Знам, мислим да знам, у смислу да је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је то радио и због чега?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То су радили код Кризног штаба, мислим да су они имали наређења да се прати, да се има актуелно стање становништва Козлука, јер било је случајева да су неки људи долазили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли исто по домаћинствима или по домаћинствима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: По домаћинствима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знам, глава породице са толико чланова или?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је било појединачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је можда овај списак тај списак, један од тих спискова, ово сада што сте видели код нас у списима предмета?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ово, што нису потписани?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је, тако је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви уопште видели некакав тај списак, који кажете да је прављен ради евидентирања?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Шта знам ја то, прављен је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И копирали сте тај списак, па сам разумео да је неко дуже време био код Вас тамо у Бечу? Да ли се на тој списку налазе породице које се нису одселиле из Козлука? Разумете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, не. Да ли су се налазили они који нису?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остало је, неки људи су остали, рекли сте и сами, нису знали, или су били у шуми, или, нису желели, нису веровали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Колико сам ја приметио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, у том смислу, да ли се евентуално ту налазе неке породице које нису се иселили, које нису депортоване?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је онда настао списак, да ли сте видели то? Ваша мајка је дошла и потписала. Покушавам да направимо неку представу о томе, како настаје списак. Да ли се прави у ходу, када долазе главе породица тамо за тај сто, па каже, тај и тај, са толико чланова, да ли сада то неко ту куца, па се одмах потписује или је то већ било готово, па само се прилазе и потписује?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Прилази се, има презиме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је у више примерака то било или, да ли је то било у више примерака?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је било у више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или само у једном?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је било у више примерака.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако се сећате, наравно. Само још ово на сугестију колегинице, Скочић, шта је са Скочићанима? Да ли знате што за њих? И они су ишли са вама, како је то било са њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде списак, колико је њих.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да. Они су дошли, значи били су пред задружним Домом, придружили се и онда смо кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како су?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Они дошли, да ли је неко њих довео, довео?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То не знам, стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је четири-пет километара, да ли су они дошли само или је исто тако нека војска, камиони, аутобуси отишли по њих?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја нисам приметио да је било неко довођење, мислим да су ту били људи ту, нисам приметио да су они накнадно, мислим да је смисао питања, да ли су они накнадно укључени. Значи, ја нисам видео да су они на неки други начин, значи, придружени конвоју. Додуше, ја сам био у једном аутобусу, конвој је био нешто дужи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели када су стигли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Видео сам неке људе из Скочића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи били претходних дана у Козлуку, ти из Скочића?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нису?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога сте добили, Ви лично, од кога сте добили пасош? Чији је то пасош био?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је био пасош Југославије, црвени онај пасош са грбом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је писало тамо, ако се сећате, ваљда претпостављам да сте видели, шта је писало тамо, не само оно име и презиме, него, Ваша адреса пребивалишта у СРЈ или где?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Верујте да нисам то, ја сам био сретан да сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био обичан пасош као иначе, или нешто другачије? Да ли Ви знате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Пасош је, оно, да кажем, формат и оно, оригинал. Право да Вам кажем, ја то нисам обраћао пажњу на детаље, не знам правити неку разлику. Ово сада да ми нисте рекли, ја бих рекао да су то били оригинални пасоши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се Ви сећате?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам ни сумњао да то није оригинални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали сами свој пасош? Добили сте свој или мајка, како?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Појединачно су били пасоши, појединачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања за сведока.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да су ови када су се раздвојили Муслимани и Срби у полицији, да су били чланови патрола, полицајци Муслимани, а ја га питам, да ли су они имали оружје?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Козлуку?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Јесу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: До када?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: То је трајало, значи, после тог митинга, договора, неко време, ја не могу тачно рећи, да ли је то било петнаест, двадесет дана, није био дуг период

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су Срби предали оружје?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, колико ја знам, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: 16. априла, да ли су Срби предали оружје?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Настављене су патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита пуномоћник, када сте сви, тј. Ви нисте имали, па нисте имали шта да предате, када су Муслимани предали оружје, да ли су и Срби предавали оружје?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рањен је неки Јово из Козлука. Да ли он нешто зна о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Јово? Нека бомба, да ли је то?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја нисам, наравно, чуо сам сутрадан, мислим да сам чуо о томе, да је била нека пуцњава, као да је, појавиле се муслиманске формације у Козлуку, да је дошло до сукоба, пуцања, да је при томе рањен Јово, међутим, мислим да је то далеко од истине.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је било познато да је био неки исценирани напад, да ли му је нешто рекао Фадил или неко, тада?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Зашто није спавао у својој кући то вече, четвртак увече, четвртак на петак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, 25. на 26.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Због тих пуцњава, разумете. И не само то вече, него, у том периоду, у последњем периоду, не сећам се када сам спавао код куће, ја и други.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је у четвртак или у петак, да ли су биле запаљене неке куће, да ли он зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо питали.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Било је горе дима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Мархошевићима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: У Мархошевићима, то је део Козлука према Малешићу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је знао где иде, када је кренуо тај конвој аутобуса, касније воз?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, речено нам је да идемо према западним земљама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ако могу овде само један додаток?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Још једно моје, да кажем, после тих других премишљања, шта се дешавало, шта је било и тако даље, значи, сва та кретања, транспорт је био ноћу. Значи кретање из Лознице је било ноћу, вероватно се чекало да се смркне, да не види народ, шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српски народ?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, да, ту где смо пролазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз Србију?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Кроз Србију, значи у Шапцу је била ноћ, негде око дванаест сати, кренули смо из Шапца после дванаест, после поноћи. Кретало се кроз Војводину и ми смо дошли на једно, да кажем, пусто место, где смо провели више сати, воз је стајао, чекали смо и у Суботицу смо, такође, ушли у сумрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што мислите да не виде, какав је Ваш закључак, зашто?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Па, да се то не дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као да се то не дешава?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Као да се не дешава и тако даље. Полазак на Палић, то, значи, један део је отишао, стари, болесни и тако даље и ми смо пред кретање према Мађарској, опет, они који су остали пешке, кренуто је са те железничке станице према Палићу, то се такође, ноћу дешавало, тако да је то било некакво моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких новинара на Палићу, нешто да су снимали неке емисије, јесте ли некада, помињали сте овде неке касете, нешто да сте гледали на телевизији?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Да, било је, о томе да смо ми то у Суботици, ту на Палићу, мислим да је ту било са ове србијанске телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телевизије? Да ли сте Ви лично неку изјаву давали?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви гледали такав неки снимак, после?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали прилике?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте отишли из земље?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ми смо отишли.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте се осећали ту на Палићу, како је то Вама изгледало, како Вам се чинило, шта је то?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Значи, без обзира на то, какви су услови били, били су тешки услови, нема говора, спавање, исхрана и тако даље. Све је било тешко, међутим, према оном како нам је било у Козлуку, за мене лично било је задовољавајуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је тај простор где сте то, кажете, спавали сте испод дрвета, без ћебеда, хладна ноћ? Колики је био тај простор и за колико људи, то где Ви то сада боравите?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Велики је то простор, то је било огромно, значи, могао је стати већи број вагона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, причам после за Палић, та ливада, та, кажете ту сте спавали? Да ли је то ограђено? Да ли сте могли да шетате, да идете у Суботицу, на језеро?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, то је било, да кажем, затворено. Ми смо дошли ноћу, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ограђено?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Било је ограђено. Ми смо добили за спавање, мислим да су биле вреће и тако даље и спавали смо на ливади, али, добро се тога сећам, мало је можда чудно, али може се проверити, било је изузетно хладно, као иње да је било на трави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Влага? Каква је ограда била, од чега?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Мислим да је то било као плетена жица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колике висине, како је изгледала?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Једно два метра и тако даље, значи, ми смо ушли, лежали на ливади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ту да се прескочи жица, да се иде негде?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је чувао ту, кажете, тај брадати човек, да ли је ту неко чувао?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ту нисмо никога видели, ми смо дошли, преспавали, боравили и онда смо пред полазак превезени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко жељу да остане у Србији? Конвој иде и сада, ту на пример на Палићу, да ли је неко хтео да остане?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Не, не, на Палићу сигурно. Мислим да је било у Шапцу, значи, било је премештања из аутобуса у воз. Није ту била нека оно строга контрола, ми смо ишли онако, било је све онако, да кажем, јако дисциплиновано из разумљивих разлога и мислим да су, могло се негде отићи, изаћи и мислим да је Бањановић Исмаил и његова, или он сам, да је он остао у Шапцу, он је имао сина који је пре отишао из Козлука у Тител и да је он отишао код сина тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали су сви отишли?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Остали су сви отишли.

НАТАША КАНДИЋ: Док сте били у возу у Суботици, да ли сте могли да изађете?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Могли смо у тај ограђени простор. Било нам је забрањено, била је капија, портир, било је забрањено, међутим, није то сада, мислим да није било то ни кроз строго контрлисано и тако даље, право да Вам кажем, ја сам изалзио мало даље од капије, излазио сам купити храну, млека и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко био поред воза, да ли је била нека стража, полиција?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Није била она нека, вероватно се то на неки начин пратило, контролисало, али да је било, била је портирница и ту су били људи.

НАТАША КАНДИЋ: Какви су били вагони?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Вагони били су после ови као сточни вагони, без седишта и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Вама било нормално да ви седите у сточним вагонима?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нормално, шта је ту било нормално, шта би могло бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Немам питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу само једно питање. Да ли сте можда сачували тај списак што сте имали у тој спортској хали тамо у Бечу, када кажете, који је правио Бањановић Фадил?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Оригиналан списак?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не овај списак, већ овај списак што сте рекли да је полиција нашла списак тих лица која су желела да се врате у Босну и да се укључе у Армију Босне и Херцеговине?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Молим Вас, поновите још једном, нешто сам се замислио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Рекли сте да је нађен списак, полиција је нашла списка у тој ташни од Фадила Бањановића, списак када сте тек тада видели да има списак лица која је он, значи, назначио тамо и која желе да се врате у Босну и Херцеговину, што, рекосте Ви преко Тузле?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја нисам говорио о том списку, говорио сам о овом списку који ми је суд показао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја Вас питам, да ли има негде тај списак?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Ја га нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте негде сачували?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Нисам, нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то одузела аустријска полиција?

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Могуће је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ли још нека питања? Добро. Господине Грујићу?

Немате. Хвала Вам господине што сте дошли, што сте сведочили пред судом.

Трошкови ће Вам бити плаћени. Слободни сте сада.

СВЕДОК БАКИЈА ИМАМОВИЋ: Молим, хвала и Вама. Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекине ради истека радног времена, а наставак се заказује 02.02.2006. године у 9,30 часова, у судници 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сутра очекујемо да нам дођу ови сведоци, позвани за сутра, Ивановић, Риђошић, видећемо, наша служба је била у контакту са тим сведоцима, везано за долазак. Они су сви пред замолним судом, Основним судом у Зворнику дали изјаву да су примили на знање, да су добили позив и да ће доћи.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА